New York Times Çok Satarlı Yazar

RACHEL CAINE

ARTEMİS GENÇ

DÜŞ MÜ?
YALAN MI?
SEYTAN MI?

AHMAKLAR ŞÖLENİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ KİTAP 4

KAKTUSUN

ISIRIKTAN KALAN KAN, VAATTEN YALAN!

AHMAKLAR ŞÖLENİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 4

Morganville'de vampirler ve insanlar aranan huzura kavuşmuş gibi görünüyor. Claire'se bu barış ve sükunet ortamına bir an için bile kanmadı. Özellikle Bay Bishop'ın ziyareti şüphe uyandırıcıydı. Ne de olsa adam eski bir vampirdi. Dahası Claire'in bildiği kadarıyla durmuş oturmuş, mutlu bir yaşam gelecek hayalleri arasında yer almıyordu. Bir şeylerin peşindeydi.
Kesin, ama neyin?
Claire, Bay Bishop'ın şeytani tuzağını, şöleni andıran dev bir baloda farkedecekti. Bu adamın kasabada yaşayan ölümlü ve ölümsüz ahali için ürkütücü planları vardı. Tabii yoluna çıkan olmazsa. Hem fazla ipucu vermeden söyleyelim. Zafer bazen aşka saklanır!

RACHEL CAINE, *Morganville Vampirleri*, *Weather Warden* ve *Outcast Season* gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth Teksas'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ARTEMIS
ISBN 978-605-4377-08-4
9 786054 377084
KAKTUSUN

AHMAKLAR ŞÖLENİ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 4

RACHEL CAINE

ŞİMDİYE KADAR

Claire Danvers, Caltech Üniversitesi'ne gidecekti. Ya da bir ihtimal MIT'ye. Kendine çok iyi okullar seçmişti... Ama ailesi, daha on altı yaşındaki saf bir kızın böylesi zorlu bir dünyaya hemen atılıvermesine razı gelmedi. Sonuçta herkes için arayı buldular ve onu bir yıllığına güvenli bir yere, evlerinden birkaç saatlik mesafede bulunan Morganville'deki Teksas Prairie Üniversitesi'ne yolladılar.

Ama kimsenin bilmediği bir sorun vardı. Morganville göründüğü gibi bir yer değildi. Burası vampirlerin güven içinde yaşayabilği son şehirdi ve Morganville'in, oraya okumak ya da çalışmak için giden insanlar için de güvenli bir yer olduğunu söylemek saflık olurdu. Şehri ve şehirde yaşayan herkesi vampirler yönetiyordu.

Claire'in ikinci sorunu, hem vampir hem de insanlar arasından büyük düşmanlar edinmiş olmasıydı. Artık yeni ev arkadaşları Michael Glass -yeni vampir olmuştu- Eve Rosser -doğuştan Gotik bir kızdı- ve Shane Collins'le -ortadan kaybolan babası bir vampir avcısıydı- birlikte yaşıyordu. Aralarında bir tek Claire normaldi... Daha doğrusu, Morganville'in gizemlerine boğazına kadar batmış olmasa, normal olacaktı. Bir şekilde kendini Kurucu Amelie adına çalışır ve gelmiş geçmiş en tehlikeli ama aynı zamanda en zayıf vampirlerden biri olan Myrnin'le arkadaşlık ederken bulmuştu.

Tam artık işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünmeye başladığında, yanıldığını anladı.

Amelie'nin vampir babası ortaya çıkmıştı ve hiç mutlu değildi.

Ve babalar mutlu değilken, başka kimse mutlu olamazdı.

1

Böylesine berbat bir günün -Morganville standartlarına göre bile- nasıl daha da kötüye gidebildiğine akıl sır erdirmek mümkün değildi. Onları rehin alan vampirler, şimdi bir de kahvaltı istiyordu.

"Kahvaltı mı?" dedi Claire şaşkınlıkla. Emin olmak için oturma odasının penceresinden bir daha baktı. Evet, hava hala karanlıktı ve giderek daha da kararıyordu.

Üç vampir de ona bakıyordu. Doğru dürüst tanışmadığı o iki vampirin -biri erkek, biri kadındı ve ürkütücü bir güzellikleri vardı- bakışlarına maruz kalmak yeterince kötüyken, Bay Bishop'ın yaşlı, soğukkanlı gözlerini de üstünde hissedince, bir köşeye büzülüp saklanmamak için kendini zor tuttu.

Çok uzun süren bir beş saniye boyunca Claire onun bakışlarına karşılık verdikten sonra gözlerini yere indirdi. Bay Bishop'ın gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Kahvaltı," dedi Bay Bishop yumuşak bir sesle, "sabahları yenen şeye denir. Vampirlerin sabah, güneşin doğuşuyla belirlenmez. Ben yumurta istiyorum."

"Omlet mi, az pişmiş mi?" diye sordu Claire gerginliğini belli etmemeye çalışarak. *Az pişmiş mi? Az pişmiş yapmayı bilmiyorum ki. Neden öyle dedim? Az pişmiş de nereden çıktı?*

"Omlet," yanıtını duyunca rahat bir nefes aldı. Bay Bishop, Michael'ın gitar çalarken oturduğu rahat koltuğa kendininmiş gibi yerleşmişti. Michael'ın aksine, Bay Bishop tahtta oturuyormuş gibi görünüyordu. Bunun bir sebebi de geri kalan herkesin ayakta durmasıydı. Yanında, onu korumaya hazır bekleyen Shane'le Claire, biraz ötelerinde el ele tutuşan Eve'le Michael. Michael... Kendini zor tutuyor gibiydi. Kızgın olduğu kesindi ama hiç değilse kontrolünü kaybetmemişti.

Claire, Shane için daha çok endişeleniyordu. Sevdiklerinin güvenliği söz konusu olduğunda düşünmeden harekete geçme konusunda defterler dolusu sabıkası vardı. Claire elini tutunca Shane ona anlaşılması zor bir bakış attı.

Hayır, onun ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bay Bishop'ın sesi, Claire'in dikkatini yeniden ona çekti. "Geldiğimi Amelie'ye söyledin mi kızım?"

Bishop'ın ilk emri buydu, şehre geldiğinin kızına iletilmesi. *Kızına...* Amelie -Morganville'in başvampiri- insanlıktan o kadar uzaktı ki onun bir ailesi olduğunu düşünmek çok zordu. Buzdağı gibi bir şeydi o kadın.

Adamın hala cevap beklediğini farkedince Claire geveledi. "Aradım. Telesekreter çıktı." Kendini korumaya çalışıyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu. Bishop'ın kaşları çatıldı.

"Ona mesaj bıraktığını varsayıyorum öyleyse." Claire başını salladı. Bishop sabırsızca parmaklarını koltuğun kolunda tıkırdattı. "Güzel. Beklerken kahvaltımızı ederiz. Dediğim gibi, omlet istiyorum. Ayrıca domuz pastırması, kahve..."

"Kurabiye," dedi koltuğa iyice eğilen kadın. "Kurabiyeye bayılırım. Bir de bal." Bay Bishop hoşgörüyle baktı ona. Bir insanın ancak çok sevdiği evcil hayvanına yönelteceği bir bakıştı. Gözlerinde donuk bir pırıltı vardı ve bir insandan çok daha hızlı ve sessiz hareket ediyordu. Morganville'deki bazı vampirlerin aksine, bunu gizlemeye de çalışmıyordu.

Kadın, karanlık gözlerini Shane'e dikerek gülümsemeye devam etti. Claire bu açgözlü bakışları hiç beğenmemişti. Melez bir aksanı vardı, ne güneyli denebilirdi ne de bunun aksi iddia edilebilirdi.

"Kurabiye," dedi Bay Bishop onun söylediğini tekrarlayıp gülümseyerek. "Haşlama et de olsun." Dördüne dönerken gülümsemesi kayboldu. "Hadi, işe koyulun."

Shane, Claire'in elini tutup onu sürükler gibi mutfağa götürdü. Hızlı yürüdükleri halde Michael onları geçmiş, Eve'i kapıdan içeri itiyordu. "Hey!" diye itiraz etti Eve. "Yürümeye çalışıyoruz burada!"

"Acele et," dedi Michael. Her zaman meleksi görünen yüzünde sert bir ifade vardı. Herkes içeri girince kapıyı kapattı. "Tamam. Çok seçeneğimiz yok. Dediklerini yapalım ve geldiğinde Amelie'nin bu işi yoluna koyacağını umalım."

"Ben bugünlerde kan emicilerin esas oğlanı sensin sanıyordum," dedi Shane. "Burası senin evin. Neden onları dışarı atıvermiyorsun?" Mutfak birden soğudu, sanki evin sıcaklığı giderek düşüyordu. Claire ürperdi.

"Durum biraz karışık," dedi Michael. Bir dolabı açıp kahve yapmaya hazırlandı. "Evet, bu ev bizim..." Claire onun özellikle *bizim* dediğini farketti. "Ama giriş iznini kaldırsam bile, inanın bana, Bishop canımıza okur."

Shane ocağa yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Kendi evinde onlardan daha güçlü olman gerekmez mi?"

"Olabilir ama değilim." Michael kahve makinesini doldurdu. "Ukalalık etme, şu an vaktimiz yok."

"İsteyerek yapmıyorum." Claire onun bu sefer samimi olduğunu anlayabiliyordu. Michael da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki ona özür diler gibi baktı. Shane devam etti. "Bulaştığımız pisliğin boyutlarını anlamaya çalışıyorum. Seni suçlamıyorum dostum." Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Gücünün yetip yetmeyeceğini nasıl anlıyorsun?"

"Bir vampirle karşılaştığımda, kıyaslama yapabiliyorum. Kim daha güçlü, kim zayıf, gerekirse yumruk yumruğa bir kavgaya girmeli miyim..." Michael makineye su doldurup düğmeye bastı. "Bunlara karşı hiç şansım yok. Evin yardı-

mını da hesaba katıyorum ama üçüne değil, tekine karşı bile bir şey yapamam. Onlarla ancak Amelie ya da Oliver gibiler başa çıkabilir."

"Demek ki," dedi Shane, "pislik, yeri göğü dolduracak boyuttaymış. Öğrendiğimiz iyi oldu."

Eve onu kenara itip dolaptan bardak ve tava çıkarmaya koyuldu. "Madem kavga etmiyoruz, o zaman kahvaltıyı hazırlayalım bari. Claire, bizi aşçıymışız gibi tanıttığın için yumurtaları sen halledeceksin." Parmağını Shane'in eskimiş tişörtünün orta yerine dayadı. "Sen de haşlama yapıyorsun bayım."

"Hepimizin ölmesini mi istiyorsun?"

"Kapa çeneni. Ben kurabiyeyle salamları alıyorum. Michael..." Gotik makyajı yüzünden Japon çizgi filmlerindekileri andıran iri, siyah gözlerini ona dikti. "Kahve. Ayrıca bizim dedektifimiz olacaksın."

Michael başını sallayarak onayladı. "İşim bitince gidip yanlarında dururum."

Michael'a gözcülük görevi vermek akla yatkındı ama bütün işler üçünün üstüne kalıyordu ve hiçbiri de doğuştan aşçıbaşı sayılmazdı. Claire omletle boğuşurken Eve domuz pastırmasının yağlarına bakarak bir küfür savurdu. Shane'in pişirdiği şeyin de haşlama etle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Yardım ister misiniz?"

Hepsi birden irkilip kapıya döndü. "Anne!" Claire sesinin paniklemiş gibi çıktığının farkındaydı. Ama zaten paniğe kapılmıştı. Annesiyle babası aklından tamamen çık-

mıştı. Oysa Bay Bishop'la birlikte gelmişlerdi ve Bishop'ın arkadaşları onları evin ön tarafındaki az kullanılan salona götürmüştü. Ama Clair'in Bishop'tan korkusu, diğer her şeye Baskın gelmişti.

Ve işte annesi olanca narinliğiyle Claire'in karşısında, mutfak kapısında durmuş gülümsüyordu.

"Bayan Danvers!" Eve telaşla yerinden fırlayıp onu mutfak masasına yönlendirdi. "Hayır, hiç gerek yok. Biz hallediyoruz. Açsınız, değil mi? Bay Danvers nasıl?"

Reddettiği kırk iki yaşını tamı tamına gösteren kadın, yorgun ve dalgın görünüyordu. Endişeliydi de. Gözlerinin etrafında ve ağzının kenarında Claire'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı çizgiler vardı. Claire korkuya kapıldı.

"Bay..." Kaşlarını çattı ve elini alnına götürdü. "Of, başım ağrıyor. Pardon, ne demiştin canım?"

"Eşiniz... O nerede?"

"Ben bakarım," dedi Michael. Vampirlere özgü o zarafet ve çeviklikle mutfaktan çıktı. Hiç değilse Michael *onların* vampiriydi. Eve, kadını masaya oturttu ve Claire'e çaresizce baktıktan sonra Morganville yolculuğunun yoruculuğuna ve şehre taşınmalarının ne güzel bir sürpriz olduğuna dair bir şeyler gevelemeye başladı.

Claire yumurtaları dalgınca çırpmaya devam etti. *Olamaz. Annemler burada olmamalı. Hem de Bishop burada-yken.* Bu tam bir kabustu.

"Yemeğe yardım edebilirim," dedi annesi kalkmaya yeltenerek. Eve, Claire'e bakıp ağzını oynattı. *Bir şey söyle!* Cla-

ire telaşa kapılmamaya çalışarak yutkundu. En azından sesinin titretmemesi gerekiyordu.

"Lüzum yok anne. Biz hallettik sayılır. Babamla sen de acıkırsın belki diye fazladan yapıyoruz. Sen rahatına bak."

Normalde mutfakta her şeyi yönetmeye kalkmaktan kendini alamayan annesi sevinmişe benziyordu. "Tamam, hayatım. Yapabileceğim bir şey olursa, söyle yeter."

Michael kapıyı açtı ve Claire'in babası içeri girdi. Annesi yorgunsa, babasına ne demeliydi acaba? Boş boş bakıyordu, şaşkına dönmüştü. Michael'a bakıp kaşlarını çattı. Sanki ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu.

"Neler oluyor burada?" dedi Michael'a. "Oradakiler..."

"Akraba," dedi Michael. "Avrupa'dan geldiler. Bakın, özür dilerim. Claire'le vakit geçirmek istediğinizi biliyorum ama belki de evinize gitseniz ve..."

Michael susup kapıya döndü, çünkü orada biri vardı. Bishop peşlerinden gelmişti.

"Kimse bir yere gitmiyor," dedi Bishop'ın eşlikçilerinden erkek olanı. Gülümsüyordu. "Büyük ve mutlu bir aile, değil mi Michael? Adın Michael'dı, değil mi?"

"Birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye mi başladık?" Michael, Claire'in babasını mutfağa alıp kapıyı vampirin yüzüne kapattı.

"Peki. Sizi buradan çıkaralım bakalım," dedi Claire'in annesiyle babasına. Arka bahçeye çıkan kapıyı açtı. "Arabanız nerede? Yolda mı?"

Kapkaranlık bir geceydi, ay bile ortalarda yoktu. Claire'in babası yine kaşlarını çattı ve masadaki karısının yanına oturdu.

"Kapıyı kapat evlat," dedi. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Ama..."

Claire de şansını denedi. "Baba..."

"Hayır canım. Ortada bir gariplik var ve ben hepinizin iyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım." Tekrar Michael'a döndü. "Peki kim bu... akrabalar?"

"Kimsenin ağırlamak istemediği akrabalardan işte," dedi Michael. "Siz de bilirsiniz, her ailede vardır böyleleri. Kısa bir süre kalıp gidecekler."

"Madem öyle, onlar gidene kadar biz de buradayız."

Claire dikkatini omlete vermeye çalıştı.

Elleri titriyordu.

"Hey," dedi Shane fısıltıyla ona yaklaşarak. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Haşlanmış et olamayacak bir şey kaynatıyordu ama onun varlığı Claire'in içini ısıtıyordu. Aşçılık yeteneği, acılı Meksika fasulyesiyle sınırlıydı ama en azından bir şeyler yapmayı deniyordu. Bu onun da durmuçok ciddiye aldığının bir göstergesiydi.

"Biliyorum," dedi Claire. Shane'in kolu, koluna değdi. Claire, elleri dolu olmasa Shane'in ona sarılacağını biliyordu. "Michael bize bir şey yapmalarına izin vermez."

"Duymadın mı?" diye hararetle fısıldadı Eve yanlarına gelerek. Kızaran pastırmaya ters ters bakıyordu. "Onları durduramaz. Bir şey yapmaya kalkarsa, kendini yaralamak-

tg: kaktusunx

la kalır. O yüzden belki de Amelie'yi tekrar arayıp o çok güçlü kıçını kaldırıp hemen buraya gelmesini söylesen iyi olur."

"Tabii, iyi fikir. Bize yardım edebilecek tek vampiri de kızdıralım. Bak, bizi öldürecekleri varsa, önce yumurta istemezlerdi herhalde," dedi Shane. "Kurabiyelerden bahsetmeye gerek bile yok. Kurabiye istiyorsan, misafirlikten başka bir niyetle gelmiş olamazsın."

Mantıklıydı ama Claire'in titremesini kesmedi.

"Claire, tatlım?" Annesiydi yine. Claire yerinden sıçrarken neredeyse bir sepet dolusu yumurtayı tavaya düşürüyordu. "Bunların burada ne işleri var?"

"Bay Bishop... Şey, kızının gelip onu almasını bekliyor." Yalan da değildi.

Claire'in babası kahve makinesine gitti ve iki fincan kahve koyup masaya getirdi. "Bir kahve iç Kathy, yorgun görünüyorsun." Sesindeki anlayışlı tını, Claire'in dikkatini çekti. Babası çok duygusal biri sayılmazdı ama en az annesi kadar kaygılanmışa benziyordu.

Michael diğerlerine kahvelerini götürmek için mutfaktan çıktı, geri dönünce, kapattığı kapıya yaslanıp bir süre öylece kaldı. Suratı bembeyaz olmuştu. Vampire dönüştükten sonra bile hiç bu kadar solgun görünmemişti. Claire onu bu hale getirecek ne söylemiş olabileceklerini tahmin bile edemiyordu. Çok kötü bir şey olmalıydı. *Korkunç* bir şey.

"Michael," dedi Eve endişeyle. Başıyla Claire'in annesiyle babasını gösterdi. "Biraz daha kahve?"

Michael başını sallayarak tezgaha gitti ama masaya dönmeye fırsat bulamadı. Kapı açıldı ve Bay Bishop'la yanındakiler içeri girdi.

Üç vampir, on dokuzuncu yüzyıl soylularını andıran bir tavırla içeriyi süzdü. Diğer iki vampir alımlı, genç ve korkutucuydu ama esas gücün Bishop'ta olduğu ortadaydı. Adamın bakışları onu bulunca, Claire gözlerini kaçırıp cızırdayan yumurtalara döndü.

Dişi vampir, gözlerini Shane'den ayırmadan gelip parmağını haşlamanın suyuna batırarak yaladı. Claire, Shane'in o bakışlara karşılık verdiğini görünce rahatsız oldu.

"Hadi yemeğe oturalım," dedi Bishop, Michael'a. "Bizi ağırlama onurunu yaşayacaksın Michael. Küçük dostların bizi zehirlemeye kalkarsa, bağırsaklarını deşeceğimi sakın aklından çıkarma. İstersem bir vampire aklının alamayacağı kadar uzun bir süre acı çektirebilirim."

Michael yutkunup başını bir kez salladı. Claire istemeye istemeye annesiyle babasına baktı. Bunu duymamış olamazlardı.

Duymuşlardı da. "Efendim?" dedi babası, sandalyesinden kalkarak. "Bu çocukları tehdit mi ettiniz siz?"

Bishop soğuk gözlerini onlara çevirirken Claire sıcak bir tavanın vampirlere karşı silah yerine geçip geçmeyeceğini düşünüyordu. Babası birdenbire olduğu yere çakıldı kaldı.

Claire odanın içinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti, hemen sonra annesiyle babasının yüzü ifadesizleşti ve babası tekrar yerine oturdu.

"Başka soru yok," dedi Bishop. "Sesinizi duymaktan bıktım."

Ani bir öfkeye kapılan Claire, bu kötü kalpli ihtiyarın üstüne atılıp gözlerini oyma isteğiyle yanıp tutuşmaya başladı. Onu durduran tek şey, buna kalkışırsa hepsinin sonunun ölüm olacağını bilmesiydi.

Michael'ın bile.

"Kahve?" Eve umutsuz, tiz bir ses tonuyla sessizliği bozdu ve kafeinden sorumlu intikam meleği gibi, Claire'in annesiyle babasının tepesinde dikildi. Claire onların, yüzünü beyaza, dudaklarını siyaha boyayan, gözlerinin çevresinde rakunlarınki gibi bir halka olan, kirpi saçlı bu kız hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

Eve elinde kahve demliğiyle karşılarında öylece gülümsüyordu.

"Neden olmasın?" dedi annesi, zorla gülümseyerek. "Sağol hayatım. Bu adam akrabam mı demiştin?" Kapıdan çıkıp oturma odasındaki masaya yönelen Bishop'ın arkasından baktı.

"Hayır," dedi Eve korkunun gazladığı bir neşeyle. "Michael'ın uzaktan akrabası. Avrupa'dan. Krema?"

"Yumurtalar oldu," dedi Claire ocağın altını kapatarak. "Eve..."

"Umarım tabaklar yeter," diye atıldı Eve gereğinden çok daha heyecanlı bir sesle. "Tanrım, bunu soracağım hayatta aklıma gelmezdi ama güzel porselen tabaklarımız nerede? Bizim öyle tabaklarımız vardı, değil mi?"

"Kenarları kırık olmayan tabakları mı diyorsun? Şuradalar." Shane, Eve'e göre çok yüksekteki bir kapağı gösterince Eve ona dik dik baktı. "Bana hiç bakma, uzanamam. Hala yaralıyım, biliyorsun." Öyleydi; Claire unutmuştu. Durumu iyiye gidiyordu ama hastaneden daha yeni çıkmıştı. Onu ölümün kıyısına getiren bıçak yarası hemen iyileşemezdi.

Mecbur kalmadıkça bir çılgınlık yapmamak için bir diğer sebep de buydu. Shane olmadan, mücadele güçleri çok azalıyordu.

Eve tezgaha çıkıp tabakları buldu ve Claire'e uzattı.

"Şu kız var ya," dedi Claire, Shane'e.

"Hangi kız?"

"Şey, anla işte. Salondaki."

"Kan emiciyi mi diyorsun? Eee, ne olmuş ona?"

"Sana bakıyordu."

"Ne diyebilirim ki? Dayanılmazım."

"Shane, hiç komik değil. Bence dikkatli olmalısın."

"Hep dikkatliyim." Bariz bir yalandı bu. Shane'in bakışları, Claire'in yanaklarını kavurdu. "Kıskandın mı?" dedi Shane gülümseyerek.

"Olabilir."

"Hiç gerek yok. Ben nabzı atan kızlardan hoşlanırım." Claire'in elini tutup parmağını onun nabzına bastırdı. "İşte, senin de atıyor. Hem de çok hızlı."

"Ben şaka yapmıyorum Shane."

"Ben de." Shane bir adım yaklaştı. Burun burunaydılar. "Aramıza vampir falan giremez. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Claire bir şey demeden başını salladı. Hayatı söz konusu olsaydı bile, ağzını açıp tek kelime edemezdi. Son zamanlarda onun gözlerine sıkça bakmıştı ama bu kadar güzel olduklarını yeni farkediyordu.

Kapı tekrar açılırken Shane kenara çekildi. Michael girip önce sessizce özür diler gibi onlara baktı, sonra Claire'in annesiyle babasına döndü.

"Bay Danvers, Bayan Danvers... Bay Bishop akşam yemeğinde ona katılmanızı istedi," dedi. "Ama eve gitmeniz gerekiyorsa..."

Michael onların fikrini değiştirebileceğini düşünüyorduysa, Claire ona yanıldığını hemen söyleyebilirdi. Babası ortada bir tuhaflık olduğunu düşündüğü sürece fikrini asla değiştirmezdi. Claire'in kafasından geçenleri ispatlamak istercesine kahvesini alıp doğruldu. "Bir kahvaltı edebilirim. Claire'in elinden yumurta yememiştim hiç. Kathy? Geliyor musun?"

Hiçbir şeyin farkında değil, dedi içinden Claire. Ama Morganville'e ilk geldiğinde o da aynıydı. En bariz ipuçlarını bile görmezden gelmişti. Claire açık renk teni ve dalgalı saçlarının yanı sıra belki bunu da onlardan almıştı. Gerçi Bay Bishop'ın onların zihinleriyle oynadığı da söylenebilirdi.

Ayrıca da Claire adına korkmuşlardı.

Onlar Michael'ın peşinden dışarı çıktıktan sonra, Eve'le ikisi yumurtaları tabaklara koydu. Et suyundan hayır gelmeyeceği belliydi. Olan oldu deyip onu da büyükçe bir tasa

koydular ve hepsini alıp oturma odasının bir köşesinde duran masaya sessizce götürdüler.

Evin havasının böyle göz açıp kapayıncaya kadar değişivermesi Claire'i hayrete düşürüyordu. Ev o an karanlık ve soğuk bir bekleyişteydi ve tüm olumsuz duygular bu yabancı vampire yönelmişti.

Ev kaygılı ve tetikteydi. Victoria stili mobilyalar sanki kamburlarını çıkarıp saldırmaya hazırlanıyormuş gibi tehditkar görünüyordu. Işık bile azalmıştı. Claire eskiden Michael'ı hissettiği gibi, içeride adeta bir varlık olduğunu hissediyordu.

Tüyleri ürperen Claire yumurtaları ve pastırmaları ahşap masaya bırakıp oradan hızla uzaklaştı. Masada boş sandalyeler vardı ama kimse ona, Eve'e ya da Shane'e otur dememişti. Eve'le göz göze gelince mutfağa doğru kaçtı. Michael masanın başında kalıp tabaklara teker teker yemek koymaya başladı. Claire onun gözlerindeki korkuyu görünce dehşete kapıldı. Michael bile bu haldeyse, demek ki korkudan kafayı üşütmek için ortada oldukça sağlam bir sebep vardı.

Kapı kapanır kapanmaz, Shane ikisini mutfağın en uzak köşesine götürdü. "Tamam," diye fısıldadı. "Artık iyice anlaşıldı, durum felaket. Siz ne diyorsunuz?"

"Evet," dedi Eve. "Evin dişleri olsaydı şu anda üstümüze kilitlenirdi. Ama bunun çok havalı bir şey olduğunu da itiraf etmek gerek."

"Havalı olması bize bir şey kazandırmıyor. Claire?"

"Efendim?" Claire bir süre onlara boş gözlerle baktı. "Ha, tamam... Doğru. Amelie'yi tekrar arıyorum." Cebinden telefonunu çıkardı. Bu yeni telefonda bazı önemli numaralar önceden kaydedilmişti. Bir tanesi -hatta hızlı aramada ilk sırada olanı- Morganville'in kurucusu Amelie'ye aitti.

Başvampir, Claire'in de işvereni sayılırdı. Morganville'de öylelerine teknik olarak Patron deniyordu ama Claire bunun aslında 'sahip'in biraz yumuşatılmış hali olduğunu biliyordu.

Yine telesekreter çıkınca Claire telaşlı bir mesaj daha bırakıp kapattı. "Lütfen eve gel, zor durumdayız," gibi bir şey demişti. Claire sessizce Eve'e bakarken, Eve telefonu alıp başka bir numara çevirdi.

"Şey, selam," dedi, biri açınca. "Patronla görüşecektim." Beklerken, Eve rahatsız edici bir duruma hazırlanıyordu sanki. "Oliver, ben Eve. Sesimi duymanın güzel olduğunu falan söylemeye zahmet etme, öyle olmadığını biliyorum. Ciddi bir mesele yüzünden aradım, o yüzden lafı uzatmanın alemi yok. Bir saniye bekle."

Eve telefonu Claire'e uzattı. Claire kaşlarını çatıp ağzını oynatarak *Emin misin?* dedi. Eve eliyle konuşmasını işaret edince Claire telefonu çekinerek aldı.

"Oliver?" deyince telefondan bir kıkırdama geldi.

"İşe bakın," dedi Common Grounds'un sahibi sıcak bir sesle. Claire ilk gördüğünde bu ses tonu yüzünden onu iyi biri sanmıştı. "Eve bunu duymak istemedi ama sana söyle-

meliyim. Zorda kalında bana dönmeniz çok hoş. Zor durumdasınız değil mi? Arkadaşlık etmeye çalışmıyorsunuz yani?"

"Burada biri var," dedi Claire elinden geldiğince yumuşak bir sesle. "Bizim evde."

Oliver'ın sesi birden sertleşti. "O zaman polisi arayın. Ben sizin özel korumanız değilim. Orası Michael'ın evi. Michael..."

"Michael bir şey yapamıyor. Polisi aramak da iyi bir fikir değil. Adı Bay Bishop'mış. Amelie'yle konuşmak istiyor ama ona..."

Oliver lafını kesti. "Ondan uzak durun," dedi hızlı hızlı. "Sakın bir şey yapmayın. Sakın konuşmayın. Arkadaşlarına da söyle, özellikle de Michael'a. Bu iş sizi çok aşar. Ben Amelie'yi bulurum. Biz gelene kadar ne derse yapın."

Oliver telefonu kapattı. Claire omuz silkip arkadaşlarına baktı. "Bizim zaten yaptığımız şeyi yapmamızı söyledi," dedi. "Emirlere uyup yardım bekleyeceğiz."

"Bize bir şey olmaz," dedi Eve. "Claire'in bilekliği var." Claire'in kolunu tutup Amelie'nin sembolü olan bilekliği gösterdi. Bileklik, onun koruma ve bazı anlaşmalar karşılığında bedeni ve ruhuyla bir vampire ait olduğu anlamına geliyordu. Claire böyle olmasını istememişti ama arkadaşlarını korumanın başka yolunu bulamamıştı. Özellikle de vampirlerin tepkisini çeken Shane'i.

Bilekliğin de kötü sonuçları olabileceğini biliyordu ama hiç değilse Amelie'nin -hatta belki Oliver'ın bile- onu diğer vampirlerden korumasını sağlıyordu.

Teoride.

Claire telefonu cebine koydu. Shane ellerini tutup ovuşturunca, Claire bir an için bile olsa kendini güvende hissetti.

"Atlatacağız," dedi Shane. Onu öpmek için eğilirken yüzü buruştu. Claire onun karnına hafifçe dokundu.

"Canın yanıyor," dedi.

"Sadece eğilince. Ne zaman bu kadar kısaldın sen?"

"Beş dakika önce." Claire gülümsedi ama endişelenmişti. İyileşme döneminde olduğundan, üstünde büyük kırmızı bir çarpı olan beyaz hastane bilekliğini hala taşıyordu. Morganville kurallarına göre vampirler ona da dokunamazdı.

Ziyaretçileri kuralları takıyorsa tabii... Bay Bishop takmıyor olabilirdi. Morganville'den değildi, başka bir şeydi.

Çok daha korkunç bir şey.

"Shane, ben ciddiyim. Çok acıyor mu?" Sadece Shane'in duyabileceği bir fısıltıyla söylemişti bunu. Shane eliyle onun kısa saçlarını karıştırdı ve başına bir öpücük kondurdu.

"Benim bir şeyim yok," dedi. "Bir Collins'i altetmek için bıçaklı bir serseriden fazlası gerekir."

Zaten bundan çok daha fazlasıyla karşı karşıyaydılar ve ikisi de bunu biliyordu.

"Sakın bir sersemlik yapma," dedi. "Yoksa seni ben öldürürüm."

"Kayıtsız şartsız aşıklar nereye kayboldu acaba?"

"Seni hastanede ziyaret etmekten bıkmışlardır." Bir süre onun gözlerinin içine baktı. "Aklında ne varsa, onu sakın yapma. Beklememiz gerekiyor. Buna mecburuz."

"Tabii ya. Bütün *vampirler* öyle diyor, demek ki doğru." Bu sözcüğü nefretle söylemesi, böyle anlarda hep Michael'ı düşünen Claire'i üzüyordu. Michael vampir olmayı istememişti ve bununla başa çıkmak için elinden geleni yapıyordu.

Shane'in bu durumu kolaylaştırdığı söylenemezdi.

"Bak." Shane onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eve'i de alıp buradan çıksan olmaz mı? Sizi kollamıyorlar. Ben çıkmanıza yardım ederim."

"Olmaz. Annemleri bırakamam. *Sizi* bırakamam."

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadılar, çünkü oturma odasından müthiş bir gürültü geldi. Mutfak kapısı hızla açıldı ve Michael geri geri içeri girdi. Genç vampir onu boynundan tutuyordu. Karşı koymaya çalışan ama bir sonuç alamayan Michael'ı duvara yapıştırdı.

Diğer vampir hırlayarak ağzını açınca iri vampir dişleri sustalılar gibi parladı.

Michael'ınkiler de öyle.

Claire bilinçsizce Shane'e doğru geriledi.

Shane haykırdı, "Hey! Bırak onu!"

Michael zorlukla "Dur!" diyebildi ama Shane elbette onu dinlemedi. Claire'in onun kolunu sıkması da işe yaramadı tabii.

Onu durduran, elinde koca bir bıçakla ortaya çıkan Eve oldu. Shane'e uyarır gibi vahşice baktıktan sonra dönüp bıçağı Michael'ı tutan vampire doğrulttu. "Sen! *Bırak onu!*"

"Özür dilemeden olmaz," dedi vampir ve sözünü desteklemek ister gibi Michael'ı duvara öyle bir vurdu ki bütün camlar zangırdadı. Hayır... Çarpmanın etkisi değildi bu. Evin kendisinden gelen bir titreşimdi. Duvarlar, zemin... Ev. Tehditkar bir hırıltı gibi.

"Onu bıraksan iyi olur," dedi Claire. "Hissetmiyor musun?"

Vampir birden ona döndü. Gözleri kısıktı ama gözbebekleri irileşmişti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hiç," dedi Eve bıçağı sallayarak. "Sen yapıyorsun. Ev, Michael'a davranış biçiminden hoşlanmadı. Kötü bir şey olmadan geri çekil."

Vampir onların blöf yaptığını düşünüyordu. Claire bunu onun gözlerinden anlayabiliyordu. Ama şansını zorlamaya da niyetli değildi. Dudaklarını hırsla büzerek Michael'ı bıraktı. "İndir onu aptal kız," dedi Eve'e. Sonra, göz açıp kapamaya kalmadan onun eline vurdu ve bıçak uçarak karşı duvara saplandı. Eve elini ovuşturarak birkaç adım geriledi.

"Özür dile," dedi vampir Eve'e. "Beni tehdit ettiğin için benden af dile."

"Çok beklersin!" dedi Eve.

Gözleri parlayan vampir aniden Eve'in üstüne atıldı. Michael, Claire'in daha önce hiç görmediği bir hızla yerinden fırladı ve yabancı vampir fırına doğru sendeledi, dengesini sağlamaya çalışırken ellerini yanan ocağa bastı ve haykırdı.

İşler fena halde sarpa saracaktı ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Shane, Eve'i omzundan, Claire'i kolundan tutup kahvaltı masasının az da olsa korunaklı olan köşesine götürdü. Ama bu sefer de Michael tek başına kalmıştı. Kendi sıkletinin çok üstünde biriyle baş etmeye çalışan bir güreşçiyi andırıyordu.

Çok geçmeden Michael'ın gücü tükendi. Vampir onu yere yatırdı ve dişlerini göstererek onun üstüne çıktı. İçerisi bir anda buz kesti. Claire korkuyla açtığı ağzından nefesiyle birlikte buharlar çıktığını farketti. Derinden gelen o titreşim yine başlayarak tabakları, bardakları, tencereleri takırdattı.

Eve bağırarak Shane'in elinden kurtulmaya çalıştı. Bir şey yapamayacağını biliyordu ama...

Arka kapı tek bir darbeyle açıldı. Kilitler çat diye kırılırken Claire havada uçuşan tahta parçaları gördü.

Şehrin ikinci en korkunç vampiri Oliver -bazı günler birinci- kapıda belirdi. Uzun boylu ve bir sporcu gibi yapılıydı. Bu gece her zamanki sempatik adam giysilerinden vazgeçmiş, siyahlara bürünmüştü. Saçını atkuyruğu yapmıştı ve yüzü ayışığında kemikten bir heykele benziyordu.

İçeri uzattığı eli görünmez bir engele çarptı. "Aptallar!" diye bağırdı, "Beni içeri alsanıza!"

Yabancı vampir güldü ve dişlerini boynuna yapıştırdığı Michael'ı kaldırıp oturttu. "Alın da onu kupkuru edeyim," dedi. "Sonra ne olur, biliyorsunuz. Daha çok genç." Claire

bilmiyordu ama iyi bir şey olamayacağı kesindi. Ölümcül bile olabilirdi.

"Beni içeriye davet edin," diye üsteledi Oliver yumuşak, tehlikeli bir sesle. "Claire, hadi."

Claire ağzını açtı ama devam edemedi.

"Gerek yok," dedi bir kadın sesi. Sonunda gelmişti.

Amelie, Oliver'ı kenara iterek sanki öyle bir şey yokmuş gibi görünmez engelin içinden geçti. Ki onun için sahiden de yoktu. Sonuçta evin yaratıcısı ve gerçek sahibi oydu.

Her zamanki eşlikçileri ve korumaları yanında değildi ama Oliver'ın yanından geçerken burada kimin sözünün geçtiği ortadaydı.

Claire hep olduğu gibi onu yine bir kraliçeye benzetti. Kusursuz kesimli, sarı ipek bir elbise giymişti. Tepesinde taç gibi toplanmış saçı, altın ve elmas iğnelerle tutturulmuştu. Uzun sayılmazdı ama patlayan bir bombanın şiddetine eşdeğer bir güç yayıyordu.

Ardına kadar açılmış soğuk gözleri, Michael'ı tehdit eden vampire kilitlenmişti.

"Çocuğu rahat bırak." Claire onun bu tonda konuştuğuna hiç tanık olmamıştı ve bu buyruk onu hedef almasa da titredi. "Kendi türümüzden olanları nadiren öldürürüm ama beni sınamaya kalkarsan seni mahvederim François. Ben yalnızca bir kere uyarırım."

Vampir bir an tereddüt ettikten sonra onu bırakınca Michael boylu boyunca yere serildi. François çevik bir hareketle ayağa kalkıp Amelie'nin karşısına dikildi.

Ve eğilerek selam verdi. Claire böyle selamlara alışık değildi ama bunun pek saygı içermediğini görebiliyordu.

"Efendi Amelie," dedi vampir, dişlerini gizleyerek. "Sizi bekliyorduk."

"Beklerken de biraz eğlenmeye karar verdiniz anlaşılan," dedi Amelie. Claire'in görebildiği kadarıyla, daha gözünü hiç kırpmamıştı. "Gel. Efendi Bishop'la konuşmak istiyorum."

François sırıttı. "Eminim o da sizinle konuşmak istiyordur," dedi. "Bu taraftan."

Amelie onun önüne geçti. "Kendi evimi tanıyorum, François. Rehbere ihtiyacım yok." Oliver'ın sessizce beklediği kapıya hızlıca bir bakış attı. "İçeri gel Oliver. Genç arkadaşlarımızın iyiliği için, sana karşı olan korumaları daha sonra yenilerim."

Oliver kaşlarını çatıp eşikten geçti ve elini doğrulmaya çalışan Michael'a uzattı ama Michael onu görmezden geldi. Birbirlerine bakışları, Claire'in tüylerini ürpertti.

Oliver omuz silkip onun üstünden atlayarak Amelie'yle Françoise'nın peşinden diğer odaya geçti.

Mutfak kapısı kapanınca Claire derin bir nefes aldı ve Eve'le Shane'in de aynı şeyi yaptığını duydu. Michael doğrulup duvara yaslanarak başını salladı.

Shane elini onun omzuna koydu. "İyi misin dostum?" Michael onu başparmağını kaldırarak yanıtladı. Başka bir şey yapacak gücü yoktu. Shane onun sırtına vurdu, sonra kapıya yürüyen Claire'i kolundan tuttu. "Dur bakalım, nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Annemler içeride!"

"Amelie onlara bir şey olmasına asla izin vermez," dedi Shane. "Dur biraz, nefes al, sakin ol. Bu bizim kavgamız değil."

Mantığın sesi şimdi de Shane mi olmuştu? Vay canına. Her şey tersine dönüyordu bugün. "Ama..."

"Annenlere bir şey olmaz, sen otur oturduğun yerde. Tamam mı?"

Claire başını yavaşça salladı. "Ama..."

"Michael, yardım etsene. Bir şey söyle şuna."

Michael derin derin nefes almanın vampirlerdeki karşılığını yapmakla meşguldü ama onlara döndü. "Evet," dedi zayıf bir sesle. "Onlar iyi. François o yüzden bana saldırdı zaten. Onunla annenin arasına girdiğim için."

"*Annemin* mi?" Claire kapıya fırladı ama Shane onu yine tuttu.

"Dostum, yardım derken bunu kastetmiyordum," dedi Shane, Michael'a ve Claire'e iyice sarıldı. "Sakin ol. Amelie orada, o ne yapacağını bilir."

Bir an düşününce, Claire buna inanmakta iyice güçlük çekti, çünkü Amelie çıkarları öyle gerektirirse Claire'in ailesini rahatlıkla gözden çıkarabilirdi. Claire'i bile gözden çıkarmamış mıydı? Ama Shane onu bırakmıyordu. Claire dirseğini salladıktan sonra, Shane'in tişörtünde kırmızı bir leke görene kadar ne yaptığının farkına varmadı. Shane en yakındaki sandalyeye çöktü.

Onun bıçak yarasına vurmuştu.

"Lanet olsun," dedi Eve ve Shane'in tişörtünü göğsüne kadar kaldırıp kandan kıpkırmızı olmuş bandajına baktı. Claire'in burnuna kan kokusu geldi...

Rüya görüyormuşçasına dönüp Michael'a baktı.

Michael'ın gözleri boş boş bakmıyordu artık. Hayır, büyümüş, dikkat kesilmişlerdi ve çok korkunç görünüyorlardı.

"Kanamayı durdurun," dedi fısıltıyla. "Çabuk olun."

Michael haklıydı. Shane köpekbalığı havuzuna düşmüş bir kuzu gibiydi ve Michael da köpekbalıklarından biriydi.

Eve bandajı yoklarken, Shane, Michael'dan gözünü ayırmıyordu. "Bence idare eder ama sen yine de dikkatli ol," dedi. "Bu bandajı değiştirmek lazım. Bir dikişin falan atmış olabilir."

Koluna girerek onun kalkmasına yardım etti. Shane hala Michael'a bakıyordu. Michael da gözünü Shane'in karnındaki kanlı bandajdan alamıyordu.

"Biraz ister misin?" dedi Shane. "Gel de al yarasa çocuk." Neredeyse Michael kadar solgundu.

Michael gülümsemeyi başardı. "Kanın benim tipim değil dostum."

"Yine reddedildim." Shane'in öfkesi biraz geçmişti. "Özür dilerim."

"Dert değil." Michael kapıya baktı. "Konuşuyorlar. Ben gidip annenleri getireceğim. Herkesin burada toplanmasını istiyorum."

"Nefes alanların mı?" diye sordu Shane.

"Tehlikede olanların," dedi Michael. "Hemen dönerim." Bir nefes alımlık bir duraksamadan sonra ekledi. "Ben yokken bandajı yenilemeye çalışın."

Sonra, Shane'den uzaklaşmaya can atıyormuş gibi hızla yok oldu. Claire yutkunup Eve'e baktı. Eve'in de sarsıldığı belliydi ama kız hemen işe koyuldu. "Peki. İlkyardım çantası nerede?"

"Üst katta," dedi Claire. "Banyoda."

"Hayır, burada," dedi Shane. "Ben indirdim."

"İndirdin mi? Ne zaman?"

"Birkaç gün önce," dedi. "Madem hep ben kullanıyorum, elimin altında dursa iyi olur dedim. Lavabonun altına bak."

Eve öyle yaptı ve oradan üstünde kırmızı bir haç olan büyük, beyaz, metal bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içinden gerekli malzemeleri aldı. "Üstünü çıkar."

"Beni sadece karın kaslarım için seviyorsun."

"Kes sesini ezik! Üstünü çıkar."

Shane, Claire'e şöyle bir baktıktan sonra tişörtünü sıyırıp çıkararak masaya koydu. Claire tişörtü alıp lavaboda soğuk suyla yıkadı. Eve'in yaptığına bakmak istemiyordu. Shane'in her zamanki gibi yine başkaları -Eve ve Claire- için bir şeyler yaparken aldığı yaraları görmek Claire'e kendini kötü hissettiriyordu.

"Bitti," dedi Eve birkaç dakika sonra. "Tertemiz bandajlarımı kanınla mahvetmesen iyi olur. Yoksa üstüne bir fiyat etiketi yapıştırıp seni bir sonraki kermeste satarım."

"Sen tam bir cadısın," dedi Shane. "Sağol."

Eve ona öpücük gönderip göz kırptı. "Bir sürü kız seninle hemşirecilik oynamak için sıraya girmez mi sanıyorsun?"

Claire aniden beklenmedik bir kıskançlığa kapıldı. Eve? Hayır, Eve'in her zamanki alaycı tavrıydı bu. Başka ne olacaktı? Öyle bir şey yapmazdı o. Yapmazdı.

Claire elleri acıyana kadar çitilediği tişörtü iki havluyla birden kurulayabildiği kadar kuruladı. Eve kullanmadığı malzemeleri kutuya koyarken, Claire onun tenine dokunmadan edemeyerek Shane'in tişörtünü giymesine yardım etti.

"Hoşuma gitti," dedi Shane, Claire'in kulağına. "Sen iyi misin?"

Claire başını salladı. Shane hafifçe çenesinden kaldırarak onun yüzüne baktı.

"Evet," dedi "İyisin." Dudakları birleşmişken mutfak kapısı açıldı.

Claire'in anne babasıyla Michael içeri girince, Claire'in göğsünü sıkan düğüm biraz gevşedi.

Annesiyle babası çok... dalgın görünüyordu. Önemli bir şey unutmuş gibi kaşlarını çatmışlardı. Annesinin gözleri onu bulunca Claire gülümsemeye çalıştı.

"Akşam yemeği yemeyecek miyiz?" diye sordu annesi. "Saat çok geç oluyor, bir şeyler pişirecek..."

"Hayır," dedi Michael. "Dışarı çıkıyoruz." Kapının yanındaki kancadan araba anahtarlarını aldı. "Hep birlikte."

2

Vampir olmayanların Morganville'de geç vakit dışarıda yemek yiyebileceği çok fazla yer yoktu. Sadece kampüs civarında birkaç mekan vardı ve bunlardan biri de 24 saat açık bir restorandı. Michael'ın kocaman arabasıyla yaptıkları rahatsız yolculuktan sonra kendilerini bir masanın başında, bir o kadar rahatsız bir sırada otururken buldular.

Hamburgerler fena değildi ama Claire kendini yemeğe veremedi ve dışarıdan geçenleri izlemeye daldı. Bir kısmı, gruplar halinde gülüşerek geçen üniversite öğrencileriydi. Yanlarından geçen soluk yüzlü yabancıları görmezden geliyorlardı. Claire'in gözünde, birkaç tanesi belki arkada kalır diye antilop sürüsünün peşine takılan aslanların görüntüsü canlandı.

O çocukları uyarmak istiyordu ama bunu yapamazdı. Kolundaki altın bileklik bunu imkansız kılıyordu.

Beklendiği gibi Michael bir yığın tembih dinlemek zorunda kaldı. Bu konuda oldukça başarılıydı ve varlığı her şey yolundaymış gibi bir hava yayıyordu. Claire'in anne babası, büyük olasılıkla Bay Bishop'ın etkisiyle evde olanları tam olarak hatırlamıyordu. Claire onun, ailesinin kafasını karıştırdığı fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama bir açıdan da içi çok rahatlamıştı. Endişe etmesi gerekenler listesinden bir madde eksiliyordu çünkü.

Babasının Shane'e karşı tavrı yeterince endişe vericiydi.

"Eee.." dedi babası yemeğine odaklanıyormuş gibi yaparak. "Sen kaç yaşındaydın evlat?"

"On sekiz, efendim," dedi Shane. Bu konuşmayı daha önce defalarca yapmışlardı.

"Kızımın sadece..."

"Neredeyse on yedi efendim, biliyorum."

Babası kaşlarını iyice çattı. "*On altı* ve mecburen size emanet. Onun, hormonları tepesinde gençlerle aynı çatı altında yaşaması hoşuma gitmiyor. Alınma, senin bir hata yapmak istemeyeceğinden eminim ama bir zamanlar ben de gençtim. Artık biz de buraya geldiğimize göre, Claire'in bizim yanımıza taşınması daha uygun olur."

Claire bunu hiç beklemiyordu. "Baba! Bana güvenmiyor musun?"

"Tatlım, bunun sana olan güvenimle ilgisi yok. Asıl konu, birlikte yaşadığın iki yetişkin erkeğe güvenip güvenmemek. Özellikle de bunun çok akıllıca olmadığını bile bile biriyle hayli yakınlaştığını görünce..."

Claire öfkeden deliye döndü. Tek düşünebildiği, Shane'in kendi hayatını gözden çıkararak Eve'le onu korumak için kendini ortaya atışıydı.

Üstelik kendine hakim olmak konusunda Claire'den çok daha başarılı olduğu için defalarca ondan uzak durmayı seçen, Shane'in ta kendisiydi.

Claire derin bir nefes aldı ve tam gözünü yumup ağzını açmaya hazırlanıyordu ki Shane onun elini tutup sıktı.

"Evet," dedi "Haklısınız. Beni pek tanımıyorsunuz ve tanıdığınız kadarıyla benden memnun kaldığınızı da sanmıyorum. Ben anne babaların çok seveceği tiplerden değilim. Michael gibi değilim ben."

Michael *Hayır, yapma,* der gibi başını sallıyordu. "Belki de haklısınızdır. Claire'in bir süre sizinle oturması daha iyi olabilir. Ben de dahil hepimizi tanımaya fırsatınız olur böylece."

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı Claire sertçe. Babasının duyması umrunda değildi. "Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum!"

"Claire, baban haklı. Orada daha güvende olursun. Bizim ev, kale sayılmaz. Bugün olanları unutma," dedi Shane. "Sürekli yabancılar girip çıkıyor. Babam da dönüp başladığı işi bitireceğini söyledi..."

Claire çatalını elinden bıraktı. "Dur bir dakika. Bunun benim iyiliğim için olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Michael? Bir şey demeyecek misin?"

Michael teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. Yeterince şey yaşamıştı, Claire onu suçlayamazdı.

Ama Eve gırtlağını temizleyip ortaya atıldı. "Bay Danvers, inanın bana, Claire bizimle çok rahat. Ona çok iyi bakıyoruz ve ayrıca Shane de ondan faydalanmaya kalkacak bir çocuk değil..."

"O kadar da emin olma," dedi Shane. "Orası hiç belli olmaz."

Eve ona dik dik baktı. "Zaten öyle bir şeyi aklından bile geçirse onu geberteceğimizi iyi bilir. Ama yapmaz zaten. Claire burada gayet mutlu."

"Doğru," dedi Claire "Ben mutluyum baba."

Michael hala ağzını açmamıştı, yüzünde ciddi bir ifadeyle Claire'in babasına bakıyordu. Claire önce onun bir vampir numarası yapmaya çalıştığını sandı ama sonra fikrini değiştirdi. Anlaşılan Michael sahiden şaşkındı ve ne diyeceğini bilemiyordu.

Babası itirazların hiçbirini duymamıştı sanki. "Bizim eve gelmeni istiyorum Claire. O kadar. O evde daha fazla kalamazsın. Tartışma bitmiştir."

Annesi konuşmuyordu ve bu da onun için hiç alışıldık bir şey değildi. Sadece fincanıyla oynuyor, yemeğiyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Claire ters bir cevap vermek için ağzını açtı ama Michael başını iki yana sallayıp onun elini tuttu. "Nefesini boşa tüketme," dedi. "Bu fikir onlara ait değil, bunu Bishop yapmış."

"Ne? Neden?"

"Bilmiyorum, ayrılmamızı istiyor olabilir. Belki de insanlarla uğraşmayı seviyordur sadece. Amelie'yi kızdırmak istiyor da olabilir. Önemli olan, bu durumun seni etkilemesine izin vermemen..."

"İzin vermemem mi? Michael, babam taşınacaksın diyor!"

"İstemiyorsan, buna mecbur değilsin," dedi Michael.

Claire'in babasının yüzü çirkin bir kırmızıya döndü. "Hem de nasıl mecbursun," diye çıkıştı. "Sen benim kızımsın Claire. On sekizini doldurana kadar ben ne dersem onu yapacaksın. Sana gelince..." Parmağını Michael'a salladı. "Seni mahkemeye vermem gerekse bile..."

"Ne için?" diye sordu Michael yumuşak bir sesle.

"Şey için... Bak, burada neler döndüğünü bilmiyorum sanma. Eğer kızımın... Kızımın..." Babası kelimeleri toparlamaya çalışırken Michael sakin sakin ona bakmaya devam ediyordu.

Claire gırtlağını temizledi.

"Baba, dedi. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Hala bakire olup olmadığımı soruyorsan, bakireyim."

"Claire!" Annesinin sesi kırbaç gibi şakladı. "Bu kadarı yeter."

Masaya mutlak bir sessizlik çöktü. Michael bile konuşmayı ne yöne çekeceğini bilmiyordu. Eve gülse mi, ağlasa mı karar veremiyor gibiydi. Sonunda çikolatalı dondurmasına gömülmeyi seçti.

Michael, çalan cep telefonuna sessizce yanıt verdi, dinledi, sonra bir şey demeden telefonu kapattı ve garsonu çağırdı. "Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

"Eve. Amelie bizi görmek istiyor."

"Sen bizimle eve geliyorsun," dedi babası, Claire'e. Claire başını salladı. "Bana itiraz etme."

"Kusura bakmayın efendim ama şu an bizimle gelmesi gerekiyor," dedi Michael. "Amelie yapılması gerekenin bu olduğunu söylerse, onu evinize bizzat ben getiririm. Sizi yolda indiririz, en kısa sürede de haberdar ederiz." Bunları saygılı bir tavırla ama itiraza yer bırakmadan söylemişti.

Babasının yüzü hala kırmızıydı. "Bu iş bitmedi Michael."

"Evet efendim," dedi Michael. "Orası kesin. Daha başlamadık bile."

Dönüş yolculuğu daha da rahatsızdı ve bunun sebebi sadece fiziksel koşullar değildi. Babası öfke, annesi utanç doluydu. Claire de onlara bakamayacak kadar kızmıştı. Bay Bishop onlara bir şey yaptıysa bile, bunu hemen kabullenmişlerdi demek. Hep ona güvendiklerini, kendi kararlarını kendisinin vermesini istediklerini söylerlerdi ama iş o noktaya gelince, onu karşılarında çaresiz, zavallı küçük kızları olarak görmek istiyorlardı.

Ama böyle olmayacaktı. Claire bunları aşalı çok olmuştu.

Michael onların yeni evinin önünde durdu. Önündeki manzara dışında, Cam Ev'den pek de farkı olmayan bir baş-

ka Gotik binaydı burası. Annesiyle babasının Kurucu Evi'nin önündeki meşe ağacının yaprakları, akşam esintisiyle hışırdıyordu.

Babası ona son bir kez bakmak için arabanın içine eğildi. "Bu gece senden haber bekliyorum. Eve ne zaman döneceğini bildireceksin. Ev derken de burayı, bizim yanımızı kastediyorum elbette."

Claire yanıt vermedi. Babası uzun uzun baktıktan sonra kapıyı kapattı ve Michael gaza bastı.

Ev arkalarında karanlığa karışıp yok olunca hep birlikte rahat bir nefes aldılar. "Vay canına," dedi Shane. "Adam dik dik bakmayı iyi biliyor. Belki sahiden de Morganville'e uygunlardır."

"Öyle deme," dedi Claire. Bir sürü duyguyla birden boğuşuyordu. Öfke, endişe, korku... Ailesi buraya ait değildi. Eski evlerinde gayet iyiydiler ama Amelie onları yerlerinden söküp buraya getirmişti. Claire'in ailesini, kontrol edebileceği bir yerde bulundurmak Amelie'nin işine geliyordu.

Artık Bay Bishop'ın da işine geliyordu.

Shane onun elini tuttu. "Sakin ol," dedi. "Michael'ın da dediği gibi, istemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Daha güvenli bir yerde olmanı istemiyor değilim aslında ama..."

"Danver'ların evinin daha güvenli olacağını sanmıyorum," dedi Michael. "Kurallardan ya da tehlikelerden haberleri yok. Burada çok yeniler. Bence Bishop, Amelie'yle oynamak istiyor. Amelie'yle ilgili ne düşünüyorsak, Bishop çok daha kötü. Bana inanın."

Claire ürperdi. "Restoranda arayan Amelie miydi?"

"Hayır," dedi Michael. "Oliver'dı. İçim hiç rahat değil. Oliver hiçbir zaman onun tarafında olmadı, şimdi Bishop'la işbirliği yapıyor olabilir. Bir tuzakla karşı karşıya olabiliriz."

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Shane.

"Sanmıyorum."

"O zaman salla gitsin. Ben gerçekten çok yoruldum." Shane esnedi. "Gidip yem olalım. Hiç değilse biraz uyuyabilirim."

Kimse bunu komik bulmadı. Shane bile. Ama daha iyi bir seçenekleri olmadığı için yola devam ettiler. Koyu camlardan göründüğü kadarıyla Morganville karanlığa gömülmüştü. Bir uzay kapsülünde gibiydiler. Tek fark, döşemeler daha iyiydi.

Michael park edip motoru durdurdu. "Çocuklar," dedi tam Eve kapı koluna uzanırken. Hepsi durup bekledi. "Ben... değiştiğimde aniden her şeyi öğrenmiş sayılmam ama bir şeyden çok eminim. Bu Bishop denen adam belanın ta kendisi. Hiç görmediğimiz kadar büyük hem de. Endişeliyim. O yüzden birbirimizi kollayalım. Ben elimden geleni yapıp..."

Sözlerini nasıl tamamlayacağını bilemiyor gibiydi. Eve uzanıp yanağına dokununca Michael ona dönüp dudaklarını araladı. Birbirlerine bakışları öyle içtendi ki bunu izlemek yanlış gibiydi. Shane gırtlağını temizledi.

"Birlik olacağız dostum," dedi Shane. "Kesinlikle kötü bir şey olmayacak."

Michael cevap vermedi ama zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. Arabadan indiler. Hava soğumuştu. Rüzgar Claire'in içine işledi. Ceketine sarınıp Michael'ın peşinden arka kapıya koştu.

Mutfak tıpkı bıraktıkları gibi duruyordu. Oldukça dağınık. Tencereler ve tavalar hala ocağın üstündeydi. Neyse ki çıkmadan önce ocağın altını kapatabilmişlerdi yoksa bir facia olabilirdi. İçeriye yemek ve kahve karışımı bir koku sinmişti.

Oyalanmadılar. Michael onları mutfaktan doğruca oturma odasına geçirdi.

Bishop gitmişti. İki adamı da öyle. Büyük ahşap masada sadece Amelie ve Oliver oturuyordu. Tabakları ve bardakları öylece bir kenara yığmışlardı ve ortalarında bir satranç tahtası duruyordu. Eski, aşırı kullanılmış bir tahtaydı ve çok güzeldi.

Amelie beyazlarla oynuyordu. Oyuna yoğunlaştığı için onları görmezden geldi. Karşısında kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak oturan Oliver, onlara anlamını çözmesi zor olan bir bakış attı. Kendi evindeymiş gibi rahat görünüyordu. Bunu görmek, Claire'i çileden çıkardı. Michael'ın neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. Oliver onu bu evde öldürmüş, onun insanlığını çalıp onu insanla vampir arası bir varoluşa mahkum bırakmıştı. Neredeyse tam da o noktada. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün, Michael asla onun kim olduğunu, neler yapabileceğini asla unutmamıştı.

Amelie ona o tuzaktan kurtulma şansı tanımış ve Michael da vampir olmak pahasına bunu kabul etmişti. Şimdiye kadar bu kararından pişman da olmamıştı.

"Burada hoş karşılanmıyorsun," dedi Michael, kaşlarını kaldırıp gülümseyen Oliver'a.

"Evin beni dışarı atmasını mı bekliyorsun? Beklemeye devam et," dedi. "Amelie, evcil hayvanlarına biraz terbiye vermelisin. Sonra bir bakmışsın, halılarını tırmalayıp sağa sola işiyorlar."

Amelie başını kaldırmadı. "Medeni olmaya çalış," dedi. "Onların evinde misafirsin. *Benim* evimde." Bir hamle yaptı. "Hepiniz oturun. İnsanları ayakta tutmak hoşuma gitmiyor."

Claire daha ne olduğunu anlamadan, buyruğun etkisiyle bir sandalyeye oturuverdi. Shane onun yanına yerleşti. Eve bir an tereddüt ettikten sonra, Oliver'a en uzak sandalyeye geçti.

Bir tek sandalye boş kalmıştı, o da Oliver'ın yanındakiydi. Michael başını iki yana salladı, kollarını göğsünde birleştirdi ve duvara yaslandı.

Amelie ona şöyle bir baktı ama üstelemedi. "Bay Bishop'la tanışmışsınız," dedi. "Sizi gördü demek. Keşke bu olmasaydı, şimdi sizi ondan ve yandaşlarından korumanın yollarını bulmamız gerekiyor." Oliver onun fillerinden birini alıp tahtanın yanına koydu. Amelie gözle görülür bir tepki vermedi. "Yoksa bu eve yeni kiracı aramak zorunda kalabiliriz."

Oliver güldü. Amelie bir hamle yapınca gülmeyi kesip öfkeli bir yüzle satranç tahtasını incelemeye başladı.

"Bishop kim?" diye sordu Michael.

"Tam da söylediği kişi. Yalan söylemesi için bir sebep yok."

"Baban mı yani?" diye sordu Claire. Oliver'ın bile bozmadığı uzun bir sessizlik oldu. Amelie soğuk, gri gözlerini Claire'e dikti, ta ki Claire değil bakışlarını kaçırmak, oradan kaçmak isteyinceye kadar.

"Sizin anlayışınızla bakılırsa, bir anlamda öyle. İnsan olarak da, ölümsüz olarak da kanım ona uzanıyor. Oliver, acele et. Güneş doğmadan eve gitmek istiyorum."

Güneşin doğmasına daha çok olduğuna göre, Amelie'nin mizah anlayışından bir kesitti bu. Oliver piyonlarından birini oynatınca, Amelie bu piyonu rahatlıkla aldı.

Michael araya girdi. "Belki de daha önemli soru şudur, Bay Bishop nerede?"

"Gitti," dedi Oliver. "Onu bir şoför ve güzel bir limuzinle yolladım. Kurucu Evleri'nden birinde kalacak."

"Hangisi?" Claire'in içine bir kurt düşmüştü. "Annemlerin oturduğu değil, değil mi? Değil mi?"

"Senin onun yerini bilmemeni tercih ederim," dedi Amelie. Vezirini tahtanın öbür ucuna yolladı. "Şah mat."

Oliver durumu inceledikten sonra öfkeyle ona bakarak şahını devirdi. "Bunu konuşmalıyız," dedi.

"Strateji yeteneğinden yoksun olmanı mı?" Amelie'nin buz rengi kaşları hafifçe havalandı. "Ben konuklarımızı ne

yapacağımızı tartışıyordum. Sen artık evine git Oliver. Geldiğin için teşekkür ederim."

Amelie onu bir hizmetçiymiş gibi yolluyordu ama hiç değilse teşekkürü esirgememişti. Oliver'ın gözleri iyice koyulaştı ama bir şey söylemeden kalkıp mutfağa gitti ve ardından kapının çarptığı duyuldu.

Amelie ayağa kalkıp Michael'a başını salladı. "Bu gece burada güvende olursunuz," dedi. "Sebep ne olursa olsun, kimseyi içeri almayın." Kısacık bir an, belli belirsiz gülümsedi. "Ben hariç tabii. Beni zaten durduramazsınız."

"Ya Oliver?" diye sordu Shane.

"Onun giriş daveti iptal edildi. Aptalca bir şey yapmadığınız sürece, sizi rahatsız edemez. Bishop benim meselem, sizin değil. Siz kendi işinize bakın ve bundan uzak durun. Hepiniz."

"Dur bir dakika, annemler..."

Amelie durmadı. Sessiz bir zarafetle yürüyüp merdivenlerden çıktı. Basamakların tepesinde kaybolunca, "Nereye gidiyor bu be? Orada kapı yok ki," dedi Shane.

Claire biliyordu. Çok iyi biliyordu. "Sonuçta gitti işte." Hepsi ona baktı. "Bir çıkış olmalı. Başka ne olacak? Amelie pijamalarını alıp kanepeye yayılacak değil ya."

"Pijaması var mıdır sence? Ne dersin? Bana sorarsan çıplak yatıyordur."

"*Eve!*"

"Ne var? Onu pazen pijamayla ya da tavşanlı terliklerle hayal edebiliyor musun?

Michael, Amelie'nin boşalttığı sandalyeye oturup satranç tahtasına baktı ve taşları yavaşça dizmeye başladı. Claire onun satranç düşündüğünü hiç sanmıyordu. "Shane," dedi Michael. "Kilitleri kontrol eder misin?"

Shane başını sallayıp önce doğruca mutfağa gitti. Claire, Michael'ın karşısına, Oliver'ın sandalyesine oturdu. "Endişelisin."

"Hayır," dedi Michael beyaz atı solgun elinde evirip çevirerek. "Korkuyorum. Bu adam Amelie'yle Oliver'ı kaygılandırabiliyorsa, bu iş bizim boyumuzu çok aşıyor demektir. Morganville'in boyunu bile aşıyor."

Dudaklarını birbirine bastırmak dışında tepki vermeyen Eve'e baktı. Claire, ön kapıya baktıktan sonra pencereleri yoklamaya giden Shane'in ayak seslerini duydu.

"Biraz dinlenmeliyiz," dedi Michael. "Yarın uzun bir gün olabilir."

Michael kalkarken Eve onun elini tuttu ve yarım saniye bakıştılar.

"Doğru," dedi Eve. "Ben de dinlensem iyi olur."

Claire ona bir dergi fırlattı. "Kendinize bir oda bulun."

"Bir tane tuttum bile," dedi Eve. "Paramın karşılığını da sonuna kadar alacağım."

Eve hızla basamakları çıktı ve en tepede bir an dönüp Michael'a baktı. Işıl ışıl gülümseyen Michael, Claire'in ona baktığını görünce başını iki yana sallayıp gırtlağını temizledi.

"Kapı koluna havlu falan asın bence."

"Sussana sen." Ama Michael gülümsüyordu ve o gülümsediğinde Claire'in ruhu hafifliyordu. Onu mutlu görmek öyle güzeldi ki. Her zaman aşırı... dikkatli oluyordu. "Bir şey lazım olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Öyle mi?"

Michael el sallayıp Eve'in peşinden gitti.

Shane alt kattaki tüm girişleri kontrol etmeyi bitirip geldi ve Michael'ın kalktığı sandalyeye oturdu. "Nereye gittiler?"

Claire yukarıyı gösterdi.

"Ya." Shane de durumun farkındaydı. "Neyse. Oynamak ister misin?"

"Annemleri aramak istiyorum," dedi Claire. "Sence Amelie cidden Bay Bishop'ın o evde kalmasına izin vermiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum. İçin rahat etmeyecekse ara."

Telefonunu çıkarıp rehbere baktı ve yeni numarayı buldu. Claire cevap beklerken Shane uzanıp onun boştaki elini tuttu. Claire'in gerginliği biraz azaldı.

Annesi sonunda telefona yanıt verene kadar. "Claire! Bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum. Gelmeye hazır mısın?"

Claire bir an durdu, sonra olabildiğince sakin bir sesle devam etti. "Hayır anne, iyi olduğunuzdan emin olmak istedim sadece. Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Bir şey olacağından değil de... Yerleşebildiniz mi diye merak ettim. Ev nasıl?"

"Biraz elden geçmesi lazım tabii. Elektrik sistemi yenilenecek ve bütün dekorasyon değişecek, onun gibi şeyler işte. Sabırsızlanıyorum."

"Ne güzel. Misafiriniz falan yok, değil mi?"

"Misafir mi?" Güldü. "Claire, tatlım, yataklarda çarşaf bile yok, ne misafiri?"

Claire rahatladı. "Harika. Şey, anne, kapatmam lazım. İyi geceler."

"Sana da iyi geceler hayatım. Eve gelmeni dört gözle bekliyorum."

Claire kapatınca Shane onun beline sıkıca sarıldı. "İyiler miymiş?"

"Şimdilik. Ama Bishop isterse onlara ulaşır, değil mi?"

"Belki. Ama istese bize de ulaşır. Şu an onlara yardım edemezsin ama onlara zarar vermesi için bir sebep yok. Her şey yolunda."

Shane bu konuda iyimserdi demek. Durumun kötü olduğunu anlamanın en kestirme yoluydu bu aslında. Claire zorla gülümseyip gözlerini açtı. "Doğru," dedi. "Her şey yolunda."

Shane onun gözlerinin içine dikkatle baktı. Claire'in yalan söylediğini anlamıştı ama bunu onun yüzüne vurup Claire'i zor durumda bırakmadı. "Güzel bir satranç maçına ne dersin?"

Yukarıdan bir gürültü, ardından da bir kıkırdama geldi.

"Hey!" diye bağırdı Shane. "Şu açık saçık filmin sesini kısın biraz! Burada konsantre olmaya çalışıyoruz!"

Gülüşmeler devam edince Shane tekrar Claire'e döndü.

"Satranç ha," dedi Claire. "Sıra sende, sert adam."

Yukarıdan bir gürültü daha geldi. Shane başını sallayıp şahını devirdi. "Aman be. Teslim oluyorum. Hadi bir video oyunu oynayıp biraz zombi öldürelim."

KAKTÜS TEAM

3

Sabahleyin... Her zamanki gibi bir sabahtı işte. Claire uyandığında, birkaç eşsiz saniye boyunca her şey yolundaydı. Kendini çok enerjik hissediyordu, dışarıdan kuş sesleri geliyordu, güneşin davetkar ışınları yatağına vurmuştu.

Gözlerini kısıp saate baktı. Yedi buçuk. Derse girmeden önce bir kahve içecek vakti olsun istiyorsa, artık kalkması gerekiyordu.

Duşa girip de sıcak suyla biraz kendine gelince, her şeyin o kadar da yolunda olmadığını hatırladı. Ailesi şehre gelmiş, canavarların kapsama alanına girmişti.

Ve Claire'in yanlarına taşınmasını istiyorlardı.

Böylece Claire'in bütün neşesi söndü. Sırtında kitap dolu çantası ve elinde ayakkabılarıyla merdivenden inerken suratı asıktı. Evin hali haraptı. Kimse temizlik yapmamıştı. Mutfakta her yer her yerdeydi, kahvaltı için kullanılan tavalar kirli duruyordu. Bulaşıkları sudan geçirip lavaboya koy-

du ve ev arkadaşlarına iğneli bir not yazıp bıraktı. Özellikle de son günlerde eskisinden de çok kaytaran Shane'e.

Sonra da ayakkabılarını giyip yola koyuldu.

Morganville günışığında, diğer cansız ve durgun şehirlerden farksızdı. İnsanlar arabalarıyla işlerine gidiyor, koşu yapıyor, bebek arabalarıyla ya da köpekleriyle geziyordu. Kampüse yaklaştıkça, sırt çantalarıyla öğrenciler göze çarpmaya başladı. Gelip geçenler, özellikle de gündüzleri, buranın nasıl bir çukur olduğunu asla tahmin edemezdi.

Zaten amaç da bu, diye düşündü Claire.

Dükkanlara mal getiren kamyonlara baktı. Sürücüleri biliyor muydu acaba? Başlarına hiçbir şey gelmeden gelip gidiyorlar mıydı? Vampirlerin kimlere saldırıp kimlere saldıramayacağını belirleyen bazı kurallar mı vardı? Olmak zorundaydı. Eyalet polislerinin Morganville'e üşüşmesi, vampirlerin hiç işine gelmezdi.

"Hey!"

Claire gözlerini kırpıştırdı. Bir araba yolun kenarına gelmiş, ona eşlik ediyordu. Güneşte taze kan gibi parlayan, üstü açılabilir, kırmızı bir araba. İçinde, birbirinin aynısı yapay gülümsemelerle üç kız oturuyordu.

Arabayı, Belediye Başkanı'nın kızı Monica Morrell kullanıyordu. Morganville'e adımını attığı andan beri Claire'in baş düşmanı olmuştu. Daha yeni, ölümden dönmüştü ama bunu atlatmışa benziyordu, en az arabası kadar ışıl ışıldı. Parlak sarı saçları özenle yapılmıştı, makyajı kusursuzdu. Normalden biraz daha solgunsa bile, hiç belli olmuyordu.

"Selam," dedi Claire kol mesafesinden uzağa çekilerek. "Nasıl oldun Monica?"

"Ben mi? Harikayım. Daha iyi olamazdım," dedi Monica enerjik bir sesle. Gözleri, ses tonundan daha tehditkardı. "Beni öldürmeye kalktın manyak."

Claire olduğu yerde kaldı. "Hayır," dedi. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Uyuşturucuyu bana sen verdin. Sen! Neredeyse ölüyordum!"

"Sen benden zorla aldın!" Myrnin'den çaldığı kırmızı kristalleri kullanmak, o sırada iyi bir fikir gibi gelmişti. Monica'ya olanları ve aynada kendi yüzünü görene kadar tabii. Haplar Claire'e zarar vermemişti ama Monica'ya yaptıkları korkunçtu.

"Boşversene. Az daha beni öldürecektin," dedi Monica. "Seni mahkemeye verirdim ama Kurucu'nun yavru köpeği olduğun için işe yaramaz. O yüzden. bunu sana ödetmenin başka bir yolunu bulacağız, ne yapalım. Ama ödeşeceğiz mutlaka. Bu iş daha bitmedi. Başlamadı bile."

Acımasızca gülümsedi ve asfaltta tekerlek izleri bırakarak hızla uzaklaştı.

Claire çantasını yüklenerek gergince etrafı kolaçan etti. Beklenebileceği gibi, hiç kimse onlara dikkat etmemişti. Morganville'de başkasının işine karışmak, yaygın bir hareket sayılmazdı.

Claire tek başınaydı. Eve kampüste çalışıyordu ama Claire arkadaşlarını bu işe bulaştırmak istemiyordu. Her biri-

tg: kaktusunx

nin yeterince derdi vardı zaten. Monica tamamen Claire'in başına kalıyordu.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Pencereleri tahtalarla kapatılmış bir dükkanın önünden geçerken, birinin onu izlediğini hissetti.

Kendini bunun gerçek olmadığına inandırmaya çalıştı ama gerçekti işte. Birkaç saniye onun kim olduğunu çıkaramadı, sonra dehşete kapıldı. Eroin bağımlılarını anımsatan zayıf bir vücut ve soluk, keçeye dönmüş saçlar. Eve'in kardeşi.

"Jason," dedi yardım için etrafına bakarak. Kimse yoktu. Bir polis arabası da geçmiyordu.

Olayı yeniden hatırlayıp sarsıldı. Jason, Shane'i bıçaklamıştı. Onu öldürmeye çalışmıştı. Polisler durumun meşru müdafaa olduğunu söylemişti ama çok yanılıyorlardı.

Jason ellerini ceketinin cebinden çıkarıp kaldırdı. "Bağırma," dedi. "Ya da çok istiyorsan bağır, sen bilirsin. Sana dokunmayacağım. Sokak ortasında, güpegündüz olmaz."

Sesi... bir garipti. Her zamankinden de garip.

"Ne demek bu?" Sırt çantasının ipini eline doladı. Bu şekilde, gerekirse sıkı bir yumruk patlatabilirdi. Onu yere bile yıkabilirdi. Common Grounds bir blok ötedeydi. Kendini oraya atabilirse, Oliver insan düşmanlara karşı bile onu korumak zorundaydı.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim." Ellerini tekrar cebine soktu. "Shane nasıl?"

"Umrunda mı?"

Kaşlarını çatıp omuz silkti. "Ben kendimi korudum."

"Onu tuzağa düşürdün. Eve'le beni tehdit ettin. Sana saldırmasını *sen* istedin."

"Evet, onu biraz kızdırdım ama herif kafama beysbol sopasıyla vurmaya kalktı, görmedin mi?"

Ne yazık ki bu doğruydu. "Öldürdüğün insanlara ne demeli? Onlarda da mı kendini savundun?"

"Birilerini öldürdüğümü kim söylemiş?"

"Bana sen söyledin. Unuttun mu? Shane bulsun diye bodrumumuza ceset koymadın mı? Onu hapse attırmaya çalıştın."

Jason buna cevap vermedi. Solgun yüzünde iki kara delik gibi duran gözlerini Claire'e dikti. Ölüye benziyordu. Çoğu vampirden daha ölü.

"Ablamla konuşmam gerek," dedi.

"Eve seninle konuşmak istemiyor sapık herif. Bizi rahat bırak!"

"Babamızla ilgili," dedi. Onu ve sapıkça dertlerini geride bırakmak için yürümeye başlayan Claire duraksadı. "Eve'le konuşmam gerek. Ona arayacağımı söyle. Sakın telefonu kapatmasın."

Claire bir kez başını salladı. Kesinlikle ondan daha az nefret ediyor falan değildi ama Jason'da farklı bir şeyler vardı. Sanki barış istiyordu ama dizlerinin üstüne çöküp yalvaracak da değildi. "Söz veremem," dedi Claire.

Jason da başını salladı. "Beklemiyordum zaten."

Teşekkür etmemişti. Claire yoluna devam etti.

Dönüp baktığında, Jason gitmişti. Bloğun köşesini dönen siyah bir leke gözüne ilişti. *Lanet olsun, ne kadar hızlı*, dedi içinden. Olduğu yere çivilendi. Ya Jason isteğine kavuşmuşsa? Ne kadar zor görünürse görünsün, ya biri onu vampire çevirmişse?

Bunu ilk fırsatta Amelie'ye sormaya karar verdi.

Sabah dersleri çabucak geçti. Kendini sınadığı ileri fizik dersleri de dahil, hiçbiri aslında öyle pek zor sayılmazdı. Amelie'nin ısrarıyla bazı derslerini mitolojiyle değiştirmişti ve artık bu dersi iple çeker olmuştu. Ne yazık ki henüz vampirlerden bahsetmiyorlardı. Konu zombiler, vudu büyüsü ve popüler kültür etrafında dolanıyordu. Haftaya *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ni izleyeceklerdi. Claire zombileri diğer öğrencilerin tanıdığı kadar tanımıyordu, onları sadece Shane'in video oyununda görmüştü ve üstlerine pek düşünmemişti.

Ama Morganville'de hiçbir şeyi göz ardı etmemek gerekiyordu.

Vuduyla ilgili bir sürü şey öğrendiği mitoloji dersiyle laboratuar uygulamaları arasındaki boşluktan yararlanıp Merkez Bina'ya gitti. Burası, uzun masalarda dolu büyük bir çalışma salonu, bir kitapçı, nefis sandviçler ve salatalar yapan bir kafeterya ve güzel bir kahve köşesinin olduğu geniş bir binaydı.

Bugün sıra yoktu. Claire mochasının parasını verdi ve tezgahın arkasına, Eve'in yanına geçti. Eve harika görünü-

yordu. Sadece makyajı ve saçı yüzünden değil, adeta etrafına neşe saçıyordu.

Ah, tabii ya.

Eve insanın içini fokurdatabilecek bir gülümseme eşliğinde ona içeceğini uzattı. "Selam kitap kurdu. İyi misin bakalım?"

"İyiyim. Sen?"

"Fena değil. Sabahki koşuşturmacadan sonra zaman biraz yavaş geçiyor." O gülümsemede bir sır gizliydi.

"Eee? Gece nasıldı?" diye dürttü onu Claire. O sır, paylaşılmak istiyordu. Ayrıca Claire de merak ediyordu.

"Harikaydı," dedi Eve içini çekerek. "On dört yaşından beri o çocuğu seviyorum ve o benim farkımda bile değildi. İlk çalışından sonuncusuna, her konserine gittim. Sonunda böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Nasıldı peki?" Claire tek kaşını kaldırıp tam olarak ne sorduğunu yoruma açık bıraktı.

Eve yine gülümsedi. "*Muhteşem.*"

Birlikte kıkırdadılar. Eve bardakları doldururken dans etmeye başladı. Claire onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Birden buraya neden geldiğini hatırlayıp gerçeğe döndü. Bütün o neşeyi derin bir mutsuzluğa dönüştürmek üzere olduğunu seziyordu.

Eve gülümsemeyi kesti. "Claire, yüzün asıldı. Bir şey mi var?"

"Şey..." Claire tereddüt etti, sonra ağzını açtı. "Bu sabah Jason'ı gördüm."

Eve'in gözleri büyüdü ama bir şey söylemeden, Claire'in devam etmesini bekledi.

"Seni arayacağını söylememi istedi. Babanla ilgiliymiş. Telefonu kapatmayacakmışsın."

"Babamla... Emin misin?"

"Öyle söyledi. Ona söz verememem dedim." Claire mochadan bir yudum alıp Eve'in ifadesine dikkatle baktı. Gördüklerinden bir şey çıkarması zordu. "Bana bir şey yapmaya kalkmadı."

"Sokak ortasında mı? Çılgın olabilir ama aptal da değil." Eve birden çok uzaklara gitmişti sanki. Bütün neşesi kaçmıştı. "On sekizinci yaş günümden beri annemle de, babamla da hiç konuşmadım."

"Neden?"

"Beni Brandon'a satmaya kalktılar," dedi düz bir sesle. "Et parçası gibi. Jason neden birden nostaljiye kapıldı bilmiyorum ama hatırlayacak güzel şeylerimiz olduğu söylenemez."

"Ama onlar hala senin annenle baban."

"Ne yazık ki. Bak, Rosser Ailesi'nin durumunu anlatayım sana. Biz bir çekirdek aileyiz, nükleer bir çekirdek. Patlamasak bile etrafa zehir yayarız." Başını iki yana salladı. "Babamın başına ne geldiyse gelmiş, umrumda değil. Jason'ın neden umursadığını da anlamadım."

Başka bir öğrenci gelip para uzatınca Eve yapay bir gülümsemeyle bir espresso hazırladı. "Boşver," dedi. "Arayınca da telefonu kapatacağım. Ararsa tabii. Önemli bir şeyse bile, zerre kadar ilgilenmiyorum."

Claire başını sallamakla yetindi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Eve beklediğinden çok daha fazla kızmıştı. Ona el sallayıp çalışma masalarından birine geçti ve kütüphaneden aldığı bir kitabı karıştırmaya başladı. Hayatında hiç dilbilgisi dersi görmemişe benzeyen birinin doktora teziydi bu.

Ama denklemler gayet sağlamdı. Cep telefonu çaldığında Claire denklemlerde kaybolmuştu.

"Alo?" Claire tanımıyordu ama yerel bir numaraydı ve ailesininki değildi.

"Claire Danvers?"

"Evet, kim arıyordu?"

"Ben Doktor Robert Mills, arkadaşınız Shane'le hastanede ben ilgilenmiştim."

Claire telaşa kapıldı. "Yoksa bir sorun mu..."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi adam hemen. "Kırmızı kristaller sendeydi, değil mi? Belediye Başkanı'nın kızını hasta eden hani."

Claire'in anlık rahatlaması geldiği gibi gitti. "Evet," dedi. "Onları doktorlara vermiştim."

"Şöyle bir durum var. Kristalleri inceliyordum da... Onları nereden bulmuştun?"

"Şey... Buldum." Aslında doğruydu.

"Nerede?"

"Bir laboratuarda."

"O laboratuarı bana göstermen gerekiyor Claire."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, gerçekten, kusura bakmayın."

"Bak, herhalde birini korumak istiyorsun, muhtemelen de önemli birini, bunu anlayabiliyorum. Ama kristaller üstünde çalışmamı Konsey onayladı. Mutlaka daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Kristalleri kim yaptı, nasıl yaptı, içinde ne var... Yardım edebilirim gibi görünüyor."

Amelie de Yaşlılar Konseyi'ndeydi ama doktorla işbirliği yapmak konusunda ona bir şey söylememişti. "Size ne kadarını anlatabileceğimi öğrenmem gerekiyor," dedi Claire. "Özür dilerim. Sizi sonra ararım."

"Hemen ara," dedi doktor. "Bana hedefimin, önümüzdeki birkaç ay içinde ilacın etkisini en az yüzde elli artırmak olduğu söylendi."

Claire şaşırarak gözlerini kırptı. "İlacın ne olduğunu biliyor musunuz?"

Sesi halinden memnun ve keyifli gelen Doktor Mills güldü. "Gerçek etkilerini mi? Muhtemelen bilmiyorum. Burası Morganville, sır denen şey burada doğmuş sayılır. Ama insanlar için üretilmediğine dair ciddi şüphelerim var."

Doktor istediği kadar dost canlısı olsun, Claire telefonda ancak bu kadarını konuşabilirdi. Kısaca özür diledikten sonra kapatıp mesaj bırakmakla kalmaya hazırlanarak Amelie'yi aradı.

Amelie telefonu açtı. Claire derin bir nefes aldı ve Doktor Mills'le konuştuklarını ve adamın isteğini iletti.

"Sana dün gece söylemeliydim. Projemizde daha fazla kaynak talebine olumlu yaklaşmaya karar verdim," dedi

Amelie. "Doktor Mills güvenilir bir uzman, uzun süredir şehrimizde yaşıyor ve başkalarının öne sürebileceği değer yargılarını taşımıyor. Ayrıca sırlarımızı saklamaya da muktedir biri, ki en önemlisi de bu. Sebebini anlıyorsundur."

Claire gayet iyi anlıyordu. Kristal, vampirlerin akıllarını yitirmesine neden olan bir hastalığın etkilerini azaltıyordu. Bu hastalık bütün vampirlerde vardı ve onların çoğalmasını da engelliyordu. Amelie en güçlüleriydi ama o da hastaydı. Kötü durumdakiler Morganville'in altındaki hücrelere kapatılmıştı.

Şimdiye kadar çok az vampir hastalıktan haberdardı. Bir öğrenirlerse, kimse onları suçlu aramaktan alıkoyamazdı. Büyük olasılıkla, bulacakları suçlu da, insanlar olacaktı.

Bu bilginin insanlar üstündeki etkisi de bir o kadar kötü olurdu. Vampirlerin o kadar da güçlü olmadığı öğrenilince, kaç kişi işbirliğine devam ederdi ki? Amelie bu durumun Morganville'i yok edeceğini çok önceden anlamıştı ve Claire onun haklı olduğundan şüphe duymuyordu.

"Ama... Myrnin'in laboratuarını görmek istedi," dedi Claire. Claire'in akıl hocası ve bazen de arkadaşı olan Myrnin delilik sınırını aşmış ve hücrelerden birine girmişti. Aklının başına geldiği de oluyordu ama diğer zamanlarda... çok tehlikeliydi. "Onu oraya götüreyim mi?"

"Hayır. Gerekli her şeyi hastaneye getireceğini söyle. O laboratuara senin dışında hiçbir insanın girmesini istemiyorum Claire. Asla açığa çıkmaması gereken sırlar var ve ben bu konuda sadece sana güveniyorum. Araştırmaları,

senin yarattığın formülü geliştirmekten öteye gitmesin." Amelie o kraliçelere has tarzıyla şunu demek istiyordu: Dilini tutamazsan, canından olursun. Hatta belki de daha kötüsü...

"Tamam," dedi Claire zayıf bir sesle. "Anlıyorum. Ailem konusunda..."

"Yeterince güvendeler," dedi Amelie. Güvende olduklarını söylemekle aynı şey değildi bu. "Şu sıralar Bay Bishop'ı görmeyeceksiniz. İki arkadaşını görecek olursanız, nazik olun ama korkmayın. Sıkı kontrol altındalar."

Herhalde Amelie'nin standartlarına göre. Claire ise daha kaygılıydı. "Tamam," dedi şüpheyle. "Herhangi bir şey olursa..."

"Oliver'la konuşursunuz," dedi Amelie. "İlginç, babam gelince onunla aramızdaki anlaşmazlıklar birdenbire azalıverdi. Durmadan didişen iki komşuyu bir araya getirmek için ortak bir düşmandan iyisi olamaz." Bir an durdu, sonra neredeyse beceriksizce sordu. "Sen ve arkadaşların? Siz nasılsınız?"

Şimdi de havadan sudan mı konuşuyoruz? Claire ürperdi. "Evet, iyiyiz. Teşekkürler."

"İyi." Amelie telefonu kapattı. Claire şaşkınlıkla telefonu kapatıp cebine koydu.

Tam giderken, boş gözlerle kahve makinelerine bakan Eve'i gördü. Hala neşesizdi. Hatta korkuyor gibiydi.

Kahretsin. Neden onun gününü mahvettim ki? Manyak herifi görmezden gelsem ne olurdu sanki?

Claire saatine baktı, çantasını sırtladı ve laboratuar dersinin yolunu tuttu.

Doktor Mills'le o öğleden sonra adamın hastanedeki ofisinde buluştu. Doktor ortalama bir adamdı, orta boylu, ortayaşlıydı. Her şeyin yolunda gideceğine inandığını gösteren hoş bir gülümsemesi vardı. Claire o gülümsemenin sahte olduğunu biliyordu ama yine de adama aynı şekilde karşılık verdi.

"Geç otur Claire," dedi Doktor, masasının önündeki mavi koltuklardan birini göstererek. Masanın arkasındaki duvar boydan boya kitap raflarıyla kaplıydı. Raflarda, ciltleri birbiriyle uyumlu tıp kitapları vardı. Aralara da çeşit olsun diye değişik ciltler serpiştirilmişti. Masanın bir köşesinde dergilerden ve makale fotokopilerinden oluşan bir yığın duruyordu. Başka bir köşeye de hasta dosyaları dizilmişti. Çerçeveli bir fotoğraf da vardı ama Claire'e dönük durmadığı için Claire adamın bir ailesi olup olmadığını öğrenemedi. Ama alyansı vardı.

Doktor Mills hemen konuşmaya başlamadı. Önce deri koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarıyla masaya vurdu ve bir süre Claire'e baktı. Claire oturduğu yerde kıpırdanmamak için kendini zor tutarken kot pantolonunun kumaşıyla oynayıp duruyordu.

"Genç olduğunu biliyordum," dedi doktor sonunda, "ama itiraf etmeliyim ki çok şaşırdım. On altı yaşında mısın?"

"Birkaç hafta sonra on yedi oluyorum," dedi Claire. Aynı konuşmayı Morganville'deki bütün yetişkinlerle tek tek yapmaktan gına gelmişti. Bu sözleri kaydetse ve biriyle tanışınca kaydı çalıverse işi çok kolaylaşırdı.

"Amelie'den aldığım notlara bakılırsa, yaptığın işi iyi bildiğin anlaşılıyor. Araştırmanın başına geçmekten ziyade, sadece deneyleri yapmana yardım edebilmeyi umuyorum. Hastanedeki laboratuarların, kristalleri ürettiğin ortamdan -neresiyse artık orası- çok daha iyi koşullar sunacağını tahmin ediyorum." Doktor masanın ortasında açık duran kalın dosyayı karıştırınca, Claire kendi elyazısının kopyalarını gördü. Amelie'ye verdiği notlardı bunlar. "Senin formülünü kullanarak bizim laboratuarlarda kristal ürettim. Kurutma işlemi ısıyla desteklenirse, etkinin yüzde yirmi arttığını keşfettim. Ayrıca enjektörle doğrudan vücuda iletilebilen, daha güçlü, sıvı bir örnek de ürettim."

Claire şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Enjeksiyon." Koluna iğne saplamak için Myrnin'e yaklaşmaya çalıştığını hayal etti.

"Bir dart yardımıyla da kullanılabilir," dedi doktor. "Hayvanları uyuşturmak için kullanılan yöntem gibi. Ama ben olsam bu benzetmeyi başkasına söylemezdim. Yanlış anlaşılabilir."

Claire gülümsemeyi başardı. "Çok işe yarar. Kristalleri ısıtmayı denememiştim. İlgi çekici bir düşünce."

"Ben denedim, çünkü onları kurutmak için az zamanım vardı. Laboratuarımız oldukça kalabalık oluyor ve insanların

neyle uğraştığımı sorgulamasını istemiyordum. Amelie'den bize üniversitede daha yalıtılmış bir laboratuar ayarlamasını istedim. Sana daha uygun, benim için de daha güvenli. İhtiyacımız olan donanımı oraya naklettirebilirim. Konsey'den başka taleplerim de olabilir." Doktor Mills başını kaldırıp tekrar ona baktı. Parlak, kahverengi gözleri ona meydan okuyordu sanki. Myrnin'i andırıyordu ama onun çılgınlığıyla uzaktan yakından alakası yoktu tabii. "Kristali yaptığın laboratuarı görme isteğime gelince..."

"Özür dilerim, mümkün değil."

"Amelie'yle konuşursan..."

"Konuştum zaten."

Doktor içini çekti. "Peki hastayı ne zaman göreceğim?"

"Görmeyeceksiniz."

"Claire, hastanın şimdiki durumunu bilmezsem, formüldeki değişikliklerin etkisini nasıl tespit edebilirim?"

Bunu Claire de düşünmüştü ama Doktor Mills'i Myrnin'in yanına götürme düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. "Bir bakarım," diye söz verdi ve ayağa kalktı. "Özür dilerim ama geç oldu. Ben artık..."

Doktor Mills pencereye döndü. Panjurların arasından görünen gökyüzü kararmaya başlamıştı. "Elbette. Anlıyorum... Bunlar yeni kristaller. Ama ona vermeden önce hastanın ilk durumunu kayıt altına almaya çalış. Kan örneği alman en önemlisi."

"Kan örneği," diye tekrarladı Claire. Doktor bir çekmeceden çıkardığı küçük paketi uzattı. İçinde enjektör, gazlı

bez, alkol ve birkaç vakumlu tüp vardı. "Siz... Ciddi olamazsınız."

"Kolay olacak demiyorum. Ama eğer benim gelmemi istemiyorsan..."

Claire pek çok şey başarabilirdi ama Myrnin'i sabit tutup damarına iğne sokmayı başaramayacağından emindi. Myrnin bu haldeyken mümkün değildi.

Claire paketi alıp çantasına koydu. "Başka?"

Doktor Mills ona bir silah uzattı. Dart silahı. Silahın arkasını açıp tüpü gösterdi. "İçinde tek doz var," dedi. "Sadece birkaç tane yaptım. Saflaşması zaman alıyor. İhtiyacın olursa, burada iki doz daha var." Claire silahı çantasına koyarken, "Daha denenmedi, o yüzden dikkatli ol." diye devam etti. "Öncekinden daha güçlü ve daha uzun ömürlü olduğunu tahmin ediyorum ama yan etkileri konusunda hiç fikrim yok."

"Ya kristaller?"

Onları da uzattı. Claire'in yaptıklarından biraz daha iyi görünüyorlardı. Onlar da çantadaki yerini aldı.

"Claire," dedi Doktor, Claire yükünü sırtlarken. "Şehirde yeni bir vampir olduğuna dair bir söylenti duydun mu?"

Claire donakaldı. Amelie'nin simgesini taşıyan altın bilekliği ışıldadı.

"Bir tek Michael," dedi. "Ama o haber eskidi artık."

"Yabancı birilerinin geldiğini duydum."

Claire omuz silkti. "Yanlış duydunuz herhalde."

Daha fazla yalan söylemek zorunda kalmamak için dışarı çıktı ama dönüp adama bakmadan edemedi. Doktor başını sallayıp gülümseyerek onu yolcu etti.

Claire kendini kötü hissetti ama Amelie'nin yolladığı birine bile söyleyebileceği çok az şey vardı.

"Hamburger getirdin mi?"

Eve elinde tahta bir kaşıkla, fazla kafein yüklenmiş bir peri gibi karşısına dikildiğinde, Claire daha çantasını sırtından indirmeye bile fırsat bulamamıştı.

"Şey... Efendim?"

"Hamburger diyorum. Mesaj attım ya."

Of. Claire telefonunu çıkarınca, yanıp sönen mesaj resmini gördü. "Görmemişim. Özür dilerim."

"Tüh." Hızla arkasını dönüp Doc Martens botlarını yere vura vura koridorda yürümeye başladı. "Michael! Bil bakalım ne oldu? Dışarı çıkıyorsun!"

Michael gitar çalıyordu, hızlı ve karmaşık bir şeyler deniyordu. Sık sık takılıyordu, ki bu hiç normal değildi. Eve'i görmezden geldi, ki bu da hiç normal değildi. Claire köşeyi dönerken onun doğrulup bir kağıda not aldığını gördü.

"İşim var," dedi kağıttan başını kaldırmadan. Aynı kısmı yeniden çaldı, sonra başını iki yana sallayıp kağıda yazdığı notaları sildi. "Shane'le gidin."

"Ben yemek yapıyorum!" Eve gözlerini devirdi. "Yaratıcı insanlar böyle işte. Onlar düşünürken dünya durdu sanıyorlar."

"Ben giderim," dedi Claire. Markete gitmek sıkıcıydı ama Shane'le yalnız kalma fırsatını kaçıramazdı. "Zaten ben gitsem daha iyi. Benim geçiş biletim var." Bilekliğini gösterdi.

Michael onu şöyle bir süzecek kadar kafasını müzikten kaldırmayı başardı. Kalemle masada hızlı bir ritim tutuyordu. "Yarım saat," dedi. "Doğruca gidip geleceksiniz. Bahane istemiyorum. Geç kalırsanız peşinize düşerim."

"Sağol babacığım." Claire bunu söylediğine pişman oldu. Yalnızca Michael kızdığı için değil, bunun yanında babasını hatırladığı için de. Babası her an Claire'i o evden alabilirdi.

Shane parmağını emerek mutfaktan çıktı. "Neler oluyor?"

"Pis parmaklarını sosuma soktuğunu söyleme," dedi Eve tahta kaşığı uzatarak.

Shane parmağını ağzından hızla çekti. "İlk olarak parmaklarım kirli değil. Önce yaladım. İkincisi, az önce market lafı mı duydum? Claire?"

"Ben hazırım."

Koridor masasından Eve'in anahtarlarını aldı. "Gidelim o zaman."

Shane iyi araba kullanıyordu ve Morganville'i avcunun içi gibi biliyordu. Gerçi Morganville öyle pek büyük sayılmazdı ve geceleri zaten yalnızca Food King denen market açık oluyordu. Otopark, stadyum gibi aydınlatılmıştı. Yarısı insanlara, yarısı vampirlere ait on beş kadar araba şimdiden

oradaydı. Shane en aydınlık yerlerden birini seçti ve arabayı durdurdu.

"Dur," dedi, Claire kapıya uzanınca. "Buraya gelmemiz beş dakika sürdü, beş dakikada alışverişi halledip beş dakikada da döneriz. Bize tam on beş dakika kalıyor."

Claire kalbinin hopladığını hissetti. Shane ona tutkuyla bakıyordu.

"Ne yapmak istersin peki?" diye sordu öylesine sormuş gibi yapmaya çalışarak.

"Biraz konuşalım," dedi Shane beklenmedik bir şekilde. "Bunu evde konuşamayız. Kimin duyacağı hiç belli olmaz."

"Michael'ı mı kastediyorsun?"

Shane omuz silkti. "Orası hiçbir zaman müsait olmuyor diyorum."

Shane haklıydı ama Claire hala büyük bir hayalkırıklığı içindeydi. "Tamam," dedi sesinin üzgün çıktığını bilerek. "Konuş bakalım."

Shane'in gözleri büyüdü. "Yoksa sen..."

"Konuş işte Shane."

Shane gırtlağını temizledi. "Bishop'la ilgili biraz araştırma yaptım."

Shane ve *araştırma* sözcüklerinin aynı cümlede geçmesi bile şaşırtıcıydı. "Nerede?"

"Şehir kütüphanesinde," dedi omuz silkerek. "Özel koleksiyon. Janice diye bir görevli tanıyorum. Annemin arkadaşıydı. Bazı eski şeylere bakmam için arka tarafa geçmeme izin verdi. Oradakileri halka açmıyorlar."

"Vampir koleksiyonları."

Shane başını salladı. "Her neyse, tek bulabildiğim, Bishop diye birinin -aynı kişi olmayabilir de- beş yüz yıl önce bir sürü kişiyi öldürdüğü oldu."

"Pek sıradışı sayılmaz."

"Ama öldürdükleri insan değilmiş," dedi Shane. "Yazılanlara göre, vampir toplumundaki düşmanlarını öldürüyormuş. Dünyanın hakimi olmak için. Sonra bir şey olmuş ve ortadan kaybolmuş."

"Vay canına. Amelie'yle Oliver'ın korkmasına şaşmamalı."

"Bütün bu zaman boyunca saklandıysa ve yoluna çıkan herkesi yok etmekle ünlüyse, evet, ben olsam ben de korkardım. Neyse, bilmeni istedim. Önemli olabilir."

"Teşekkürler."

Shane başını sallayıp gözlerini ona dikti.

"Başka bir şey var mı?" dedi Claire.

"Evet."

Shane eğilip onu öptü. Onun ağırlığıyla kapıya yaslanan Claire bütün gücünün gittiğini, yerine bir titreme geldiğini hissetti. *Ah.* Shane'in dudakları sıcak ve nemli, yumuşak ama ısrarcıydı. Claire kendi ağzından bir inilti çıktığını duydu. Shane'in elleri nerede duracağını iyi biliyordu. Bir eliyle onu ensesinden tutuyor, diğeriyle belinden kendine çekiyordu. Vücutları birleşmişti.

O kadar güzeldi ki Claire kendini güneş ışığında yüzüyormuş gibi hissetti. Parmakları Shane'in dağınık saçların-

dan sırtına inerken, bir an tam burada, tam bu anda nasıl olacağını düşünmeden edemedi.

Shane'in elleri Claire'in omuzlarını tarayarak köprücük kemiğine geldi, sonra daha aşağı indi. Dokunuşu sutyeninin üst sınırına erişip kenarından aşağı kayınca, Claire daha çok yakarışı andıran bir ses çıkardı.

Shane öpüşmelerini nefes nefese kesip yanağını Claire'in yanağına dayadı. Kulağına vuran soluk sesleri onu yine titretti. *Çok yaklaşmıştık. Tanrım, çok yaklaşmıştık...*

"İçeri girsek iyi olur," dedi Shane. Normal bir sesle konuşmak için çabalıyor ama bunu başaramıyordu. Arkasına yaslandığında, Claire onun gözlerinden ve nemli, kızarmış, öpülesi dudaklarından başka şey göremedi. Onun kendisini nasıl gördüğünü merak etti ve büyük olasılıkla aynı şeyi gördüğünü düşününce çok şaşırdı.

Ortak bir açlıktı bu.

"Evet," dedi. Onun sesi de hiç normal sayılmazdı. Yürüyebileceğinden bile emin değildi. Her yanı, özellikle de dizleri erimişti sanki. Birkaç derin nefes aldı, Shane gözlerini inip kalkan göğsüne dikince durdu. "Gidip... alışveriş yapmalıyız."

Shane saatine baktı. "Hayır, Michael'ın özel timi falan çağırmasını istemiyorsak, hamburgeri hemen alıp parayı kasiyere fırlatmalı ve eve dönerken bütün hız sınırlarını aşmalıyız."

Bu düşünceyle biraz kendilerine gelerek arabadan çıktılar ve el ele tutuşarak markete girdiler.

İçerisi fazla parlak ve nedense soğuk gibiydi. Koridorlar dolusu renkli ambalaj... Claire alışveriş yapanlardan bazılarının vampir olması gerektiğini biliyordu ama bunların hangileri olduğunu bir bakışta anlayamadı. Çoğu, insan kılığına kusursuzca giriyordu. Uzun alışveriş listeli, kızıl saçlı, yirmilerindeki kız mı? Arabanın çocuk koltuğuna tüylü köpeğini oturtmuş, ortayaşlı kadın mıydı? Claire hiç değilse, iki küçük kızı olan yorgun bakışlı adamın vampir olamayacağından emindi.

Claire'in bön bön etrafa bakacak vakti yoktu. Elini bırakan Shane ona koridorlardan birini gösterince, Claire et reyonuna doğru saptı. Eve hamburgerin ne kadar olacağını söylememişti. Claire iki pakette karar kılıp Shane'in daldığı koridora doğru yürüdü. Abur cuburların olduğu koridordu bu, hayret!

Markette çalan müzik değişti ve 1970'lerden, içinde bolca güneş geçen bir şarkı duyuldu. Claire bunun ne kadar garip olduğunu düşünürken köşeyi döndü ve bir kadının Shane'i raflara dayadığını gördü.

Bishop'ın yanındaki dişi vampirdi. Üstünde dar bir kot pantolon ve siyah deri ceket vardı ve tokalı siyah botlar giymişti. Kadınsı ama tehlikeli görünüyordu. Koyu saçları dalgalar halinde omuzlarına düşmüştü ve teni porselen beyaziydı.

Gözlerini Shane'in gözlerine kilitlemişti. Shane'in elinde bir paket cips vardı ama onu tamamen unutmuşa benziyordu.

Vampir eğilip Shane'in boynunun dibinde derin bir nefes aldı. Shane kıpırdamadan gözlerini kapattı.

"Mmmm," dedi kadın yumuşak, melodik bir sesle. "Şehvet gibi kokuyorsun. Teninden yayıldığını hissedebiliyorum. Zavallı şey, arzu dolusun ama hüsrana uğramışsın. Sana yardım edebilirim."

Shane gözlerini açmadı. "Benden uzak dur."

Vampir tam Shane'in başının yanına vurunca bütün raflar sallandı ama devrilmedi. "Kabalık etme Shane Collins. Evet, kim olduğunu biliyorum. Bizim hakkımızda araştırma yapıyordun, ben de seni araştırdım. Benimle gelirsen her şeyi anlatırım. Sorunlarımı anlatabileceğim güçlü bir erkek bulmak güzel."

Öfkesi geldiği gibi aniden geçti ve yine Cam Ev'deki seks oyuncağına dönüşüp solgun parmaklarını Shane'in göğsünde gezdirmeye başladı.

"Uzak dur dedim," dedi Shane gözlerini açıp kadının yüzüne bakarak. "İlgilenmiyorum sülük."

"Adım Ysandre tatlım, ne sülük ne cadı ne de kan emici. Ben bu çöplükten gittiğimde hayatta olmak istiyorsan, bana adımla hitap etmeyi öğreneceksin." Solgun dudakları büzülüp bir gülümseme biçimini aldı. "Ya da başka insanlara bir şey olmasın istiyorsan. Arkadaş olalım, tamam mı?"

Eğilip dudaklarını Shane'inkilere dokundurdu. Claire, Shane'in titreyip donakaldığını gördü. Ysandre güldü, Shane'in üstünden çekildi ve raftan bir paket cips alıp yürümeye başladı.

"Mmmm," dedi. "Tuzluymuş. Kız arkadaşına söyle, dudak parlatıcısının tadını beğendim."

Ve gitti. O gözden kaybolana kadar Claire olduğu yerden kıpırdamadı, sonra Shane'in yanına koştu. Elini uzatınca Shane irkildi.

"Dokunma bana," dedi sert bir sesle. Boynundaki damar çok hızlı atıyordu. "Sakın bana..."

"Shane... Benim, Claire."

Shane boğulan birinin can simidine sarılması gibi ona sarıldı. Gücü Claire'i şaşırttı. Başının ağırlığını omzunda hissetti. Nemli saçları, boynuna yapışmıştı.

Shane tek bir kere ürperdi ama bu onun kendini ne kadar kötü hissettiğini göstermeye yetti.

"Tanrım," dedi Claire fısıltıyla, usulca saçını okşayarak. "Ne yaptı sana?"

Shane başını kaldırmadan iki yana salladı. Cevap vermeyecek ya da veremeyecekti. Göğsü kabarıp sönüyordu. Ancak bir dakika sonra sakinleşmeye başladı.

Shane başını kaldırınca Claire onun yüzüne bakmak istiyordu ama o öyle hızlı döndü ki, bulanık bir resimden başka bir şey göremedi. Solgun, sert bir maske ve iki karanlık, yaralı göz. Shane elindeki cips paketini farkedip yere bıraktı ve yürümeye başladı.

Claire hemen paketi alıp rafa koydu ve onu izledi. Shane kasanın yanından geçip doğruca dışarı çıktı. Claire hamburgerin parasını sabırsız kasiyere verdikten sonra, torbayı kapıp telaşla dışarı fırladı.

Shane arabaya biniyordu. Araba çalıştığında hala onlarca metre uzakta olan Claire fren lambalarının yandığını gördü.

Korkunç bir an için, Claire onun kendisini karanlıkta tek başına bırakarak çekip gideceğini sandı ama öyle olmadı. Claire ön kapıyı açıp arabaya bindi. Shane hareket etmedi.

"İyi misin?" diye sordu Claire.

Shane ona bakmadı bile.

Vites değiştirdi ve otoparkta lastik izleri bırakarak hareket etti.

KAKTÜS TEAM

4

Shane doğruca odasına gitti ve Eve'in hazırladığı akşam yemeğinde de -vampirlerin iyiliği için sarımsak kullanılmamış kıymalı makarna- aşağı inmedi. Herhalde çok lezzetliydi ama Claire de hiç tat alamıyordu. Shane'in bembeyaz kesilmiş yüzü ve gözlerindeki tiksinti aklından çıkmıyordu. Ne olup bittiğini anlamamıştı ama Shane'in soru sorulmasını istemediğinin farkındaydı.

"Eee?" Eve, Claire'e bakarken çatalına makarna sardı. "Nasıl olmuş?"

"Ah... Nefis," dedi Claire kimsenin kanmayacağını bildiği bir hevesle. Sonra da iç çekti. "Şey... Özür dilerim. Ben galiba..."

Eve yukarıyı işaret etti. "Büyük oyuncumuz sahneyi kimselere bırakmıyor galiba."

Michael, Eve'e döndü. "Kendince nedenleri vardır," dedi. "Boşver Eve."

"Kusura bakmayın ama pireyi deve yapmakta bu çocuğun üstüne yok."

"Boşver dedim." Michael'ın sesindeki şiddeti farketmemek olanaksızdı. Eve makarnayla oynamayı bıraktı. Gözlerini kısıp Michael'a baktı.

"Bir düşünelim," dedi çatalını dikkatle peçeteye koyarken. "Önce sahneyi sen aldın ve markete gidemeyecek kadar önemli işlerle meşgul olduğuna karar verdin. Sonra Shane yaygara koparıp tek kişilik bir parti vermek üzere odasına kapandı. Şimdi de sen benim sahibimmişsin gibi emirler yağdırıyorsun. Testosteron fırtınasına mı yakalandık bu gece?"

"Eve."

"Daha bitmedi. Bir çift dişin seni buranın patronu yaptığını sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"*Eve.*" Michael öne eğilince Claire nefesini tuttu. Gözleri çok kötü bakıyordu ve çok hızlı hareket ediyordu. Claire keskin, beyaz dişlerinin ışıltısını gördü.

Eve sandalyesini itip tabağını aldı ve arkasına bile bakmadan mutfağa gitti.

Michael başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, az önce ne oldu?"

Claire yutkununca metal tadından başka tat alamadı. Sanki yemek yerine çatalını çiğnemeye çalışmıştı. Bütün vücudu buz kesmişti.

Michael'ın tabağını alıp kendi tabağının üstüne koydu. "Ben yıkarım."

Michael'ın eli bileğini kavradı. Claire ona bakmaya cesaret edemedi. Eve'in az önce yaptığı gibi, onun gözlerindeki değişimi yakından görmek istemiyordu.

"Size asla zarar vermem. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Claire onun sesindeki tereddüdü hissetti.

"Elbette," dedi. "Ama... Michael, senin ne olduğunu henüz tam olarak bildiğini sanmıyorum. İçinde nelerin değiştiğini... Eve sana zayıf tarafımızı göstermemizin iyi olmayacağını düşünüyor. Yanıldığını sanmıyorum."

Michael daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ona. Sanki gözlerinin önünde bir çocuktan bir yetişkine dönüşüvermişti.

Claire zorlukla yutkundu. Bu çok güçlü bir bakıştı ve onun vampir tarafından değil, Michael tarafından geliyordu. Claire'in hayran olduğu, sevdiği tarafından.

"Doğru," dedi Michael. "Ben de sanmıyorum." Şefkatle Claire'in yanağına dokundu. "Shane'e ne oldu?"

"Sen de Eve gibi onun havalara girdiğini düşünmüyor musun?"

Claire, Michael'ı daha önce hiç bu kadar ciddi görmediğini düşündü. "Hayır," dedi. "Ve yardıma ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum. Ama şu anda benim yardımımı kabul edeceğini sanmam."

"Benimkini kabul edeceğinden de emin değilim," dedi Claire.

Michael tabakları ondan aldı. "Kendini küçümseme."

Sokak lambalarının uzaklardan gelen zayıf ışıkları dışında, Shane'in odası karanlıktı. Claire kapıyı yavaşça açtı ve koridordaki ışığın yardımıyla Shane'in bacaklarının bir kısmını gördü. Yatakta uzanıyordu. Claire kapıyı kapattı, derin bir nefes aldı ve gidip yatağın kenarına oturdu.

Shane kımıldamadı. Gözleri karanlığa alışınca Claire onun gözlerinin de açık olduğunu farketti. Tavana bakıyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. Cevap gelmedi. Shane gözlerini kırptı, o kadar. "Seni etkiledi, değil mi? Nasıl yaptıysa, seni etkiledi."

Sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca Claire onun cevap vermeden yatmaya devam edeceğini sandı ama öyle olmadı. "Gerçekten güçlü olanları insanın kafasının içine giriyor. Sana bazı şeyler... hissettirebiliyorlar. Aslında istemediğin şeyleri istetebiliyorlar. Asla yapmayacağın şeyleri yaptırabiliyorlar. Çoğu buna zahmet etmiyor ama edenler... En kötüleri onlar."

Shane, Claire'in karanlıkta uzattığı elini yarı yolda tuttu. Eli başta soğuktu, sonra birbirlerine temas ettikleri yerden ısınmaya başladı.

"Onu istemiyorum Claire," dedi. "Ama onu istememe yol açtı. Anlıyor musun?"

"Önemli değil."

"Önemli. Şimdi bir kez başardığı için, bir daha yapmakta hiç zorlanmayacak." Claire'in elini, canını acıtacak kadar sıktı. "Onu durdurmaya çalışma. Olur da gerekirse, beni de durdurma. Bunu kendi başıma halletmeliyim."

"Nasıl halledeceksin?"

"Nasıl olursa," dedi Shane. Yattığı yerde döndü. "Titriyorsun."

Titriyor muydu sahiden? Bunun farkında değildi ama oda soğuktu. Soğuk ve hüzün doluydu. İçerideki tek değerli şey, Shane'di.

Claire yüzü ona dönük şekilde uzandı. Yalnızca el ele tutuşmuş olsalar bile, babasının kurallarına göre fazla yakınlardı.

Shane yatağın diğer yanına eğilip bulduğu battaniyeyi üstlerine çekti. Battaniye şey gibi... Shane gibi kokuyordu. Onun teni, saçları... Claire nefes alırken içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Örtünün altından ona doğru ilerledi. Biraz ısınmak, biraz da ona ihtiyaç duyduğu için.

Shane onu yarı yolda karşıladı ve vücutları bütün kıvrımlarıyla birleşti. Elleri de iç içe geçmişti. Öpüşecek kadar yakınlardı ama öpüşmediler. Claire'in hiç alışık olmadığı bir yakınlıktı bu. Shane elini onunkinden kurtarıp onun gözüne düşen saçlarını geriye taradı. Parmağını hafifçe aralanmış dudaklarında gezdirdi.

"Çok güzelsin," dedi. "Seni ilk gördüğümde, bu şehirde yalnız kalamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

"Çoğumuzdan iyi iş çıkardın. Ama buradan ayrılmanı sağlamak elimde olsa, bunu yapardım." Shane'in gülümseyişinde hüzün vardı. "Yaşamanı istiyorum Claire. Benim için yaşamak zorundasın."

Claire onun kaküllerine dokundu. "Ben kendimi düşünmüyorum."

"Hem de hiç düşünmüyorsun. Demek istediğim de o. Seni *ben* düşünüyorum. Sadece vampirler yüzünden değil. Jason da var. Hala dışarıda bir yerlerde. Ve..." Shane devamını getirmekte zorlanıyormuş gibi bir an duraksadı. "Ben de varım tabii. Babanlar haklı olabilir. Ben senin için çok da..."

Claire parmaklarını indirerek onun yumuşak, güçlü dudaklarına dokunup onu usulca susturdu. "Sana güvenmekten bir an bile vazgeçmeyeceğim Shane. Bunu değiştiremezsin."

Shane sessizce güldü. "Tam da bunu diyorum işte."

"O yüzden burada kalacağım," dedi Claire. "Seninle. Bu gece."

Shane derin bir nefes aldı. "Giysiler çıkmayacak."

"Çoğu."

"Annenle babanın benimle ilgili düşündükleri doğru."

Claire iç çekti. "Hayır, değil. Bence seni kimse tanımıyor. Ne baban ne Michael. Sen kocaman, karanlık bir sır yumağısın Shane."

Odasına girdiğinden beri, Shane onu ilk kez öptü. Ilık dudaklarını alnına dokundurarak. "Benim her şeyim kitap gibi ortada."

Claire gülümsedi. "Kitaplara bayılırım."

"Ortak bir noktamız var demek ki."

"Ayakkabılarımı çıkarıyorum."

"Tamam. Ayakkabılar çıkabilir."

"Pantolonumu da."

"Şansını zorlama Claire."

Claire huzur içinde uyandığında, sırtındaki o tarifsiz sıcaklığın bir başkasından geldiğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Shane'den.

Nefesi kesildi. Shane uyanık mıydı? Claire hiç sanmıyordu. Onun derin derin, düzenli nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Claire'in hayatı boyunca unutamayacağı kadar güzel bir andı bu. Gözlerini kapatıp her ayrıntıyı ezberlemeye çalıştı. Shane'in çıplak göğsünün onun sırtına dokunuşu, o sıcaklık, yumuşaklık... Claire üstlerini çıkarmaları için baskı yapınca Shane de fazla direnmemiş ama pantolonların kalması konusunda ısrarcı olmuştu.

Claire sutyeninden de kurtulduğundan bahsetmemişti ama Shane'in bunu anında farkettiğini biliyordu.

Tehlikeli, diyordu içinden bir ses. *Çok ileri gidiyorsun, buna hazır değilsin.* Neden? Neden hazır değildi? On yedisine basmadığı için mi? Bir sayı neden böyle sihirli oluyordu ki? Hazır olduğuna ondan başka kim karar verebilirdi?

Shane uykusunda bir ses çıkardı. Claire'in içine işleyen, derinden gelen bir sesti bu. *Bahse girerim, dönüp onu öpseydim, onu ikna edip...*

Shane'in eli Claire'in kalçasının hemen yukarısındaki kıvrımda duruyordu. Claire onun uyandığını elinden anla-

dı. Gevşekçe duran el, biraz gerginleşti ama yerinden kıpırdamadı.

Onun bütün parmaklarını tek tek teninde hissedebiliyordu.

Claire soluklarını düzenli tutmaya çalışarak kıpırtısızca yatmaya devam etti. Shane elini yavaşça yukarı kaydırıp çekti ve doğrulup pencereye dönerek oturdu. Claire battaniyeyi boyun hizasında tutarak ona doğru ilerledi.

"Günaydın," dedi Shane başını sallayarak. "Tanrım. Aptalcaydı."

Claire hiç de öyle düşünmüyordu. Shane ayağa kalktı. Onun düşük belli kot pantolonunun iyice indiğini gören Claire yutkundu. Kemikleri ve kasları dokunulmak için yalvarıyordu adeta.

"Banyo," dedi Shane ve neredeyse bir vampir hızıyla oradan kaçtı. Claire oturup bekledi ama o gelmeyince giyinmeye başladı. Saçları mikserle taranmışa dönmüştü. Eve'in ağır ayakkabılarının koridorda çıkardığı sesleri duyduğunda hala saçıyla uğraşıyordu. Sesler Shane'in kapısının önünden geçip koridorun ucuna yöneldi.

Claire'in odasına.

Ah, olamaz.

Eve kapıya sertçe vurdu. "Claire?"

Claire sessizce Shane'in odasından dışarı süzüldü ve kapıdan yeterince uzaklaşmaya çalışarak seslendi. "Efendim?"

Claire'in kapısını açıp içeri bakan Eve o kadar hızlı döndü ki az daha dengesini kaybediyordu. Bugün iyice Gotik

olmuştu. Kurukafa desenli koyu mor bir elbise ve siyah-beyaz çizgili çorap giymişti. Saçları tehditkar dikenlerle dolu bir atkuyruğuydu. Yüzü her zamanki gibi kar beyaz ve kapkara karışımıydı. Buna ek olarak dudakları da vişneçürüğüne boyanmıştı.

"Sen nereden geldin?" diye sordu Claire'e. Claire masumca merdivenleri işaret etti. "Asıl ben oradan geliyorum."

"Banyodan," dedi Claire. Eve kaşlarını çattı ama üstelemedi.

"Michael yok."

"İşe mi gitti?"

"Hayır, yok oldu. Nereye gittiğini bana söylemeden geceyarısı gitti, bir daha da dönmedi. Kontrol ettim, müzik mağazasında değil. Endişelendim ve..." Düşünce zinciri kırılıveren Eve'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tanrım, dünkü giysilerin mi bunlar? Gece odanda değil miydin sen? Yoksa... Annenlerin yüzüne bakamam sonra."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok..." Claire yüzünün anında kızardığını hissetti. "Biz sadece... Konuşuyorduk, sonra uyuyakalmışız. Yemin ederim ki şey olmadı..."

"Şey olmamış olsa iyi olur, çünkü..." Eve gülmesini bastırmaya çalıştı. "Çünkü o şey çok kötü. Sen daha..."

"Biliyorum, biliyorum. Ama olmadı. Şeye kadar da..." *Ben onu ikna edene kadar da olmayacak.* "Her neyse. Michael konusunda ne yapacağız?"

"Gidip onu arayacağım. Oradan nefret ediyorum ama Common Grounds, başlamak için iyi bir yer. Sam orada

olabilir. Değilse de ona mesaj bırakırım. Onun tekrar ayaklandığını duydum." Sam, Michael'ın büyükbabasıydı ve bir vampirdi. Amelie'nin yardımıyla ölümden dönmüş ama zayıf düşmüştü. Claire onun daha iyi olduğunu duyduğuna sevindi. Ona göre Sam en iyi vampirlerden biriydi. Claire ona güveniyordu. "Eee? Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Shane banyodan hala çıkmamıştı. "Beş dakika," diyerek odanın yolunu tuttu Claire. Sıcak bir duş alma şansı yoktu. Temiz bir şeyler bile giyemeyecekti. Elinde bir tek az kirliler kalmıştı. Belki çekmecelerden birinde temiz iç çamaşırı bulabilirdi...

Ön kapı sertçe çalındı. Henüz çok erkendi ve Morganville'de zaten fazla misafir olmazdı. Claire en az kırışık tişörtünü kafasından geçirdi, temiz iç çamaşırı ve eski kot pantolonunu giydi ve fermuarıyla mücadele ederek koridora çıktı. Eve ondan önce davranmıştı, merdivenlerden aşağı iniyordu. Claire banyonun önünden geçerken Shane kafasını kapıdan uzattı. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum!" dedi Claire, Eve'in peşinden koşarken.

Bir zarf gelmişti. Eve gerekli imzayı attıktan sonra zarfı çevirince, Claire üstündeki eski tarz elyazısını gördü. Bay Shane Collins. İsmin altına küçük süslemeler yapılmıştı. Krem rengi zarfta kalkanlı bir mühür vardı.

Eve zarfı kaldırıp kokladı ve kaşlarını kaldırdı. "Vay be," dedi. "Pahalı bir parfüm."

Zarfı ona doğru sallayınca, tehlike çağrıştıran o kokuyu Claire de aldı.

Altında kot pantolonu ve boynunda bir havluyla Shane yalınayak merdivenden aşağı koştu, ikisi birden ona dönünce yavaşladı. "Ne var?"

Eve zarfı gösterdi. "Bay Shane Collins."

Shane kaşlarını çatarak zarfı onun elinden alıp açtı. İçinde aynı değerli kağıttan, üstünde kabartmalı, siyah harfler olan bir kart vardı. Shane bir süre inceledikten sonra zarfı Eve'e verdi. "Yak şunu."

Sonra da üst kata çıktı.

Eve hiç vakit kaybetmeden, hemen kartı çıkardı. Yazanları okuyacağı için Claire de aslında pek suçluluk duymuyordu.

Yüce Bishop'ın gelişini kutlamak amacıyla, 12 Ekim, cumartesi gününü pazara bağlayan geceyarısı, Yaşlılar Konseyi'nde düzenlenecek maskeli baloya çağrılıyorsunuz. Baloya, Leydi Ysandre'nin davetiyle, onun şahsi isteği doğrultusunda kendisine eşlik etmek üzere geleceksiniz.

"Ysandre kim?" diye sordu Eve.

Claire cevap veremedi, çünkü *onun isteği doğrultusunda* kısmına kafa yormakla meşguldü.

Sam Glass'ı, Common Grounds'ta oturmuş, Claire'in tanımadığı iki kişiyle konuşurken buldular.

Diğerlerini belli ki Eve de tanıyordu çünkü birbirlerini başlarıyla selamladılar. Bilekliklerinden, insan oldukla-

rı anlaşılıyordu. Veda edip yerlerini Eve'le Claire'e terkettiler.

Sam, Michael'a çok benziyordu, ondan belki biraz daha büyüktü ve daha geniş çeneliydi. Michael'ın altın sarısı saçları yerine, onunkiler kızıldı ama boyları ve vücut yapıları benzerdi.

Sırf bu yüzden, kısa süre önce az daha ölüyordu. O tahta kazığın asıl hedefi Michael'dı. Onun hala bitkin göründüğünü düşündü Claire ama onları karşılarken takındığı gülümseme samimiydi. "Hanımlar," dedi. "Sizi görmek çok güzel. Eve, bir daha buraya gelmek isteyebileceğini sanmıyordum. En azından gönüllü olarak."

"İnan bana, sırf senin için geldim," dedi Eve ojeli tırnaklarıyla yıpranmış masayı tıkırdatarak. "Michael'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Sam'in kızıl kaşları yükseldi. "İşte değil mi?"

"Dün gece, nereye gittiğini söylemeden çıktı. Bir daha da görmedik. İşte değil. Bir fikrin var mı?"

"Pek yok," dedi Sam arkasına yaslanarak. "Arabası yanında mı?"

"Bildiğim kadarıyla yanında. Neden ki?"

"GPS. Bütün araçlarımızın yeri tespit edilebilir."

"Vay canına. Buralarda bir araba soymaya kalkarsam bunu her zaman aklımda bulunduracağım," dedi Eve. "Muhteşem takip cihazı kimde peki? Biz nasıl kullanabiliriz onu?"

"Siz kullanamazsınız," dedi Sam. "Ben hallederim."

"Hemen mi?"

"En kısa zamanda."

"Ama onu hemen bulmam gerek! Ya..." Eve iyice yaklaşıp fısıldadı. "Ya biri onu yakalamışsa?"

"Kim?"

"*Bishop!*"

Sam'in gözleri büyürken, içerideki bütün kafalar onlara döndü. *Çoğunluk vampir,* diye düşündü Claire. Hepsi bu ismi biliyordu. Üstelik bu kadar kalabalık bir yerde, o fısıltıyı başka kim duyabilirdi ki?

"Sessiz ol," dedi Sam. "Eve, bu işe karışma. Hiçbirinizin yararına olmaz. Bu bizim meselemiz."

"Bizim de meselemiz. Herif evimize girdi, hepimizi tehdit etti," dedi Eve. "Onu hemen bulamaz mısın? Yoksa İç Güvenlik'i arayıp etrafta geceleri dolanan teröristler olduğunu söylerim."

"Bunu yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki. Güle oynaya hem de. Yanlarında şezlong getirmelerini ve soruşturmaları öğle vakti otoparkın göbeğinde yapmalarını da tembihlerim."

Sam başını iki yana salladı. "Eve..."

Eve yumruğunu masaya indirdi. "Şaka yapmıyorum Sam!"

"Hayır, yapıyorsun," dedi Sam. "Kalbini avuçlarının içinde tutan kişileri tehdit edecek halin yok ya. Bu çok aptalca olurdu. Bana bu işin peşini kesinlikle bırakacağını söyle lütfen."

Eve koyu gözlerini kırpmadı. "Mesele Bishop mı? O neden burada? Ne yapıyor? Neden ondan bu kadar korkuyorsunuz?"

Sam ayağa kalktı. Hareketlerinde, Claire'e onun öncelikle bir vampir olduğunu şiddetle hatırlatan bir soğukluk vardı.

"Evinize gidin," dedi. "Ben Michael'ı bulurum. Başının dertte olduğunu ve işin içinde Bishop'ın olduğunu hiç sanmıyorum."

Eve de ayağa kalktı. Claire onu ilk kez bir yetişkin gibi görüyordu. Kendi dengi birine diklenen bir kadın gibi.

"Haklı çıksan iyi olur," dedi. "Çünkü Michael'a bir şey olursa, yemin ederim ki bu iş burada bitmez. Bundan emin olabilirsin."

İkisi de dışarı çıkana kadar hem Sam hem de geri kalan herkes onlara baktı. Bazıları endişeli, bazıları neşeliydi. Bazıları da kızgın.

Ama hiçbiri onları görmezden gelmedi. Bir teki bile. Ve bu çok rahatsız ediciydi.

Arabaya bindiler ve Eve tek kelime etmeden motoru çalıştırdı. Claire sonunda bir soru sormayı başardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve," dedi Eve. "Sam'e sözünü tutması için bir şans vereceğim."

Eve duvarları yıkıp yerde delikler açacak, diye geçirdi içinden Claire. Ona yardım etmek için ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama arkadaşlar bunun içindi zaten... Sizi çılgınca şeyler yapmaktan alıkoymak içindi.

Telefon çaldığında, eve geleli tam bir saat olmuştu. Shane telefonun yanında oturmuştu, çünkü hattı kontrol edip duran Eve'in telefonu bozacağından korkmuştu. Daha ilk çalışında telefonu açtı. "Cam Ev," dedi.

Sonra da kapattı.

Claire'le Eve ona baktı. "Ne oldu be?" dedi Eve telefona uzanarak.

"Yıldız altmış dokuzu tuşla," dedi Claire. "Shane, kimdi o?"

Shane cevap vermek yerine kollarını göğsünde birleştirdi. "Çalıyor," dedi Eve, sonra o da Shane gibi sessizliğe gömüldü.

Ardından da kendini bir koltuğa bıraktı.

"Kurcalamasa daha iyi ederdi," dedi Shane.

Eve gözlerini kapattı. "Evet, benim. Ne var Jason?"

Claire, Shane'in bir bakışını yakaladı. Biraz şüpheli görünmüş olacak ki Shane hemen sordu. "Onu gördün mü sen?"

Bir an yalan söylemeyi düşündü. "Evet," dedi Claire. "Dün sabah okula giderken gördüm. Eve'le konuşmak istediğini söyledi."

Yine o bakış. O bakış, çeliği bile eritebilirdi. "Sonra da, bana seri katille konuştuğunu söylemeyi unuttun mu? Bravo Claire. Çok akıllıca."

"Unutmadım, sadece... Boşver." Jason'da gördüğü değişikliğin bir açıklaması yoktu. Özellikle de onun tarafından bıçaklanan Shane için. "Özür dilerim. Sana söylemeliydim."

Eve onlara susmalarını işaret etti ve telefonu kulağına iyice bastırdı. "Ne dedi? Bu doğru olamaz. Ciddi olamazsın."

Anlaşılan öyleydi. "İyi. Hayır, bilmiyorum. Belki. Tamam."

Eve telefonu yerine koyup boş gözlerle baktı.

"Eve?" dedi Claire. "Ne olmuş?"

"Babam," dedi Eve. "Hastaymış. Hastanede. Atlatacağını sanmıyorlar. Karaciğeri yüzünden."

"Ah," dedi Claire fısıltıyla ve uzanıp Eve'in elini tuttu. "Çok üzüldüm."

Eve'in parmakları soğuk ve gevşekti. "Bunu o istedi. Çok içiyordu ve... Jason'la ikimiz çok iyi bir çocukluk geçirmedik." Shane'le göz göze geldi. "Biliyorsun."

Shane başını sallayarak onun diğer elini tuttu ve başını eğdi. "Babalarımız bazen birlikte içerdi," dedi. "Ama Eve'inki daha kötüydü. Çok daha kötüydü."

Claire, Shane'in babasını tanıdığı için, bunu hayal etmekte zorlandı. "Ne kadar?.."

"Belki birkaç günmüş. Daha fazla değil." Eve'in gözleri doldu. "Aşağılık herif. Benden ne bekliyor ki? Koşa koşa oraya gidip ölümünü mü izleyeyim?"

Shane ne cevap verdi ne de başını kaldırdı. Öylece duruyordu. Claire de ne yapacağını bilmediği için onu taklit etti. Eve birden ellerini sıktı.

"Beni sokağa attı," dedi. "Brandon'ın beni ısırmasına izin vermezsem, onun kızı olamayacağımı söyledi. Ölüyorsa ölsün, bana ne. Umrumda değil."

Hayır, umrunda, demek istedi Claire ama bunu yapamadı. Eve kendini ikna etmeye çalışıyordu sadece. Yarım dakika sonra başını iki yana salladı ve solgun yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

"Ben seni götürürüm," dedi Shane alçak sesle. "Hem bu sayede, istemezsen fazla kalmazsın."

Eve başını sallayarak onayladı. Zor nefes alıyor gibiydi. "Keşke... Michael..."

Claire birden hala Sam'in aramasını beklediklerini hatırladı. "Ben kalırım," dedi. "Sam'den haber gelince sana haber veririm. Michael'ı da oraya yollayacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Eve zayıfça. "Çantamı alsam iyi olacak."

Gözlerini silip diğer odaya doğru yürüdü. Shane ona bakınca, Claire bütün bunların ona neler hissettirdiğini merak etti. Babası, ölmüş annesi ve kızkardeşi, artık var olmayan ailesi...

Sen kocaman, karanlık bir sır yumağısın, demişti ona. Şimdi, her zamankinden de doğruydu bu.

"Ona iyi bak," dedi Claire. "Bir şey lazım olursa beni ara."

Shane onu dudaklarından öptü. Birkaç dakika sonra Claire ön kapının kapandığını duydu ve telefonun başına oturup beklemeye başladı.

Nadiren kendini bu kadar yalnız hissederdi.

On dakika sonra telefon çaldı. "Michael eve geliyor," deyip kapattı Sam. Başka bir açıklama yapmadı.

Claire dişlerini sıkıp beklemeye devam etti.

Michael'ın gelip arabayı park etmesi yirmi dakika aldı. Başını, basamakların yanına bıraktığı siyah bir şemsiyeyle koruyarak garajdan arka kapıya birkaç adımda ulaştı. Buna rağmen, mutfağa girdiğinde, Claire'in burnuna hafif bir yanık kokusu geldi.

Michael aşırı bitkindi.

"Michael? İyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Biraz dinlenmem gerek, o kadar."

"Şey... Neredeydin? Ne oldu?"

"Amelie'nin yanındaydım." Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Bak, çok şey oluyor. Size not bırakmalıydım, özür dilerim. Bir dahaki sefere sizi..."

"Eve hastanede," dedi Claire. "Babası ölüyor."

Michael ağır ağır doğruldu. "Ne?"

"Karaciğeriyle ilgili bir şey. Galiba içki yüzünden. Her neyse, ölecek diyorlar. Shane'le birlikte onu görmeye gitti." Claire bir süre onun yüzünü inceledi. "Eve döndüğünde seni oraya yollayacağını söylemiştim. Gitmek istemiyorsan..."

"Hayır. Hayır, gideceğim. Onun..." Omuz silkti. "Onu seven insanlara ihtiyacı var. Ailesiyle karşılaşmak onun için hiç kolay olmayacak."

"Evet," dedi Claire. "Üzgün görünüyordu." Bunu belirtmek çok aptalcaydı. "Yanında olman bence ona çok iyi gelir."

"Olacağım." Michael kaşlarını kaldırdı. "Ya sen? Burada iyi misin?"

Claire duvardaki saate bir göz attı. "Beni bir yere bırakabilir misin?"

"Nereye?"

"Myrnin'i görmem gerek. Özür dilerim, söz verdim."

Çıldırmış vampir akıl hocasını ziyaret etmek de, hastaneye gitmekten daha eğlenceli değildi.

KAKTÜS TEAM

5

Biri Myrnin'in hücresini elden geçirmişti ve bunu yapan Claire değildi. Claire de bunu düşünmüş ama Amelie'nin içeri neyin sokulup neyin sokulmayacağı konusunda ne diyeceğini bilemediğinden vazgeçmişti.

Laboratuardan, Morganville'in en hasta vampirlerinin tutulduğu hücrelere giden koridora ayak bastığında, ileriden gelen ışık onu şaşırttı. Myrnin'in hücresine yaklaştıkça başka şeyler de farketti. Müzik. Parmaklıkların önündeki bir teypte klasik müzik çalıyordu. O sırada kapalı duran bir de televizyon vardı.

Önceden bomboş olan hücrenin zeminine pahalı görünen bir Türk halısı serilmiş, dar ranzanın yerine rahat bir yatak gelmişti. Köşelerde bel hizasına kadar yükselen kitap yığınları duruyordu.

Myrnin ellerini karnına koymuş, yatakta yatıyordu. Genç görünüyordu -en az Michael kadar- ama yine de

tanımsız bir *yaşlılık* vardı onda. Uzun, kıvırcık saçları çok eskide kalmış bir modayı anımsatıyordu. Ejderha desenli, mavi, ipek bir giysisi vardı.

Claire'den önce biri gelip onunla ilgilenmişti. Claire suçluluk duydu.

Myrnin gözlerini açmadı. "Merhaba Claire."

"Merhaba." Claire parmaklıklardan uzak durarak ona baktı. Myrnin yeterince sakin görünüyordu ama onun ne yapacağını kestirmek imkansızdı. "Nasılsın?"

"Sıkılıyorum," dedi ve güldü. "Sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım. Bir hücredeyim sanki."

Sonunda gözlerini açınca, Claire onun gözbebeklerinin kocaman olduğunu gördü. Claire'in tüylerini ürperten, çılgınca bir ifade vardı yüzünde.

"Yiyecek bir şey getirdin mi bana?" diye sordu. "Mesela etli butlu bir arkadaş?"

Kendinde olmadığı kesindi. Claire onun bu halinden nefret ediyordu. Böyleyken Myrnin çok acımasız oluyordu, aklına gelen her şeyi söylemeye ve yapmaya hazırdı. Claire'in sevdiği Myrnin, ardında karanlık bir kabuktan başka hiçbir şey bırakmadan yok oluyordu sanki.

Myrnin bir kertenkele esnekliğiyle yataktan kalktı, güçlü elleriyle parmaklıkları kavradı ve kara gözlerini Claire'in yüzüne dikti.

"Küçük, tatlı Claire," diye mırıldandı. "Buraya gelmen büyük cesaret. Hadi Claire, yaklaş biraz. *Yardım* etmek istiyorsan buna mecbursun."

Claire gülümseyen vampirin dişlerini görmüyordu ama nefesini ensesinde hissetti.

"Yeni bir ilacım var," diyerek sırt çantasını indirdi ve fermuarı açıp kristallerin olduğu şişeyi çıkardı. Neyse ki şişe plastikti de Claire'in onu kırmaktan korkmasına gerek yoktu. Parmaklıkların altından yuvarladığı şişe, Myrnin'in ayaklarının dibinde durdu. "Onu alman gerek Myrnin."

Myrnin şişeyi almak için eğilmedi bile. "Ses tonundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Sen bana emir veremezsin köle. Ben sana emir veririm."

"Ben senin kölen değilim."

"Sen *mülk*sün."

Claire çantasından Doktor Mills'in verdiği dart silahını çıkarıp ona ateş etti.

Myrnin karnına bakarak geriledi ve dart şeklindeki enjektörün sarı tüylerine dokundu. "Seni küçük cadı," dedi güçlükle yatağa oturarak.

İlaç damarlarına yayılırken Myrnin'in gözleri kapandı ve vampir kendini yatağa bıraktı.

"Bir cadı olabilirim ama senin mülkün değilim," dedi Claire. Yerinden kıpırdamadan, ne olur ne olmaz diye silahı ikinci dartla tekrar doldurdu. Myrnin'in gerilen kasları birden gevşedi. "Myrnin?"

Gözlerini kırpıştıran Myrnin'in gözbebekleri küçülüp normal büyüklükte siyah noktalara dönüştü. "Claire?" Elini uzatıp dartı karnından çıkardı. "Of." Dartı ilgiyle inceleyip dikkatle bir kenara koydu. "İlginç."

Ses tonuna bakılırsa akıl sağlığı düzelmişe benziyordu. "Nasılsın?"

"Canım yanıyor mu desem..." Elini, iyileşen yaranın üstüne götürdü. "Utanıyorum mu..." Kederli yumuşak bakışları, Claire'in gözlerini buldu. "Kabalık ettiğimi hissediyorum."

"Ben bilemem," dedi Claire. "Daha yeni geldim. Hey, bunca şeyi kim getirdi?"

Myrnin kaşlarını çatıp etrafına baktı. "Şey... Doğruyu söylemek gerekirse, emin değilim. Amelie'nin yaratıklarından biri olabilir." Tedirgin olduğu belliydi. "Sana kötü davrandım, değil mi?"

"Biraz," dedi Claire. "Ama sonuçta ben de seni vurdum."

"Ah, evet. Bu arada, göğsüme değil de karnıma ateş etmenin belirli bir sebebi var mı?"

"Orada daha az kemik olması," dedi. "Bir de, ellerim titriyordu. Şimdi nasıl oldun?"

Vampir iç çekerek doğrulup oturdu. "Daha iyiyim," dedi. "Yine de bana güvenme. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz, değil mi?"

"Bilmiyoruz." Claire silahı elinden bırakıp parmaklıklara yaklaştı ama her şeye karşın arada kol boyu bir mesafe bıraktı.

"Sıvı halinin formülü farklı mı?"

Claire başını salladı. "Daha güçlü ama etkisinin eskisi kadar süreceğinden emin değilim. Bünyen bunu daha hızlı tüketebilir, o yüzden dikkatli olmalıyız."

"Saati başlat," dedi Myrnin. Üstüne başına bakıp güldü. "Karanlık yanım benden daha iyi giyiniyor." Ayağa kalktı, giysinin bağlarını gevşetirken, kenardaki masada katlı duran kıyafetlere uzandı. Tereddütle gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Claire, izin verirsen..."

"Ah, özür dilerim." Claire arkasını döndü. Hücre kapısı kilitliyken bile ona arkasını dönmekten rahatsız oluyordu. Claire'in onu gördüğünün bilincindeyken daha makul davranıyordu. Claire giyinen Myrnin'in televizyon ekranından yansıyan bulanık görüntüsüne baktı. Tepeden tırnağa bembeyaz olduğu dışında pek bir şey göremedi. Pantolonunu giydiğinden emin olduktan sonra dönüp ona şöyle bir baktı. Arkası dönük duran Myrnin'le, yarı çıplak gördüğü diğer tek erkeği karşılaştırmadan edemedi. Shane yapılı, güçlü, sağlamdı. Myrnin kırılgan görünüyordu ama solgun teninin altındaki kasları kablolar gibi hareket ediyordu. Claire onun Shane'den çok daha güçlü olduğunu biliyordu.

Myrnin gömleğinin düğmelerini iliklerken ona döndü. "Güzel bir kız bana böyle ilgiyle bakmayalı uzun zaman olmuştu," dedi. Claire utancının sebep olduğu sıcaklığın boynundan yanaklarına doğru çıktığını hissederek başını çevirdi. "Önemli değil Claire. Rahatsız olmadım."

Claire gırtlağını temizledi. "Yeni karışımın bir yan etkisi oldu mu?"

"Bir sıcaklık hissediyorum," dedi gülümseyerek. "Ne güzel."

"Çok mu sıcak?"

"Hiçbir fikrim yok. Buna benzer bir şey hissetmeyeli çok oldu, ayırt edebileceğimi sanmıyorum. Ne kadar bekleyeceksin?"

"İlk seferinde etki geçmeye başlayana kadar bekleyelim ki seni ne kadar dışarıda tutabileceğimize dair bir fikrimiz olsun."

"Dart silahını da sürekli hazır tutacaksın, değil mi?" Rahat ve zarifçe parmaklıklara yaslandı. Gözlerinde hala zayıf bir parıltı vardı. "Ne konuşalım o zaman? Derslerin nasıl?"

Claire omuz silkti. "Bildiğin gibi."

"Hala fazla basit geliyor galiba."

"Evet. Bildiğin gibi dedim ya." Tereddüt etti. "Kasabada ziyaretçilerimiz var."

"Ziyaretçi mi?" Myrnin çok ilgili görünmedi. "Mezunlar toplantısı vakti mi geldi? Amelie neden bu insan geleneklerine izin veriyor, anlamıyorum."

"Ziyaretçiler vampir," dedi ve Myrnin'in dikkatini konuya başardı.

Myrnin bir an ona bakmaktan başka bir şey yapmadı, sonra alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle "Tanrı aşkına, kim?" diye sordu. Parmaklıkları öyle sıkıyordu ki Claire parmakları kırılacak sandı. Demirler de kırılabilirdi tabii. "*Kim?*"

Claire bu tepkiyi beklemiyordu. "Adı Bishop," dedi. "Amelie'nin babası olduğunu..."

Myrnin'in yüzü kağıt gibi bembeyaz oldu. "Bishop," diye tekrar etti ismi. "Bishop burada... Hayır, mümkün

değil." Keskin bir nefes aldı -ihtiyacı varmış gibi- ve yavaşça geri verdi. Parmaklıklardaki elleri gevşedi. "Ziyaretçiler dedin. Çoğul olarak."

"Yanında iki kişi daha var. Ysandre ve François."

Myrnin anlaşılmaz bir şeyler mırıldadı. "İkisini de tanıyorum. O geldikten sonra bir şeyler oldu mu? Amelie ne diyor?"

"Bize siz karışmayın dedi. Sam'le Oliver da aynı şeyi söyledi zaten."

"Hiç genel bir duyuru yaptı mı? Tören gibi bir şey?"

"Shane'e davetiye geldi," dedi Claire. "Balo gibi bir şey. Ysandre'ye eşlik etmek zorundaymış."

"*Tanrım*," dedi Myrnin. "Gerçekten yapıyor. Onun konumunu bu törenle kabul edecek."

"Ne demek bu?"

Myrnin parmaklıkları sarstı. "Beni dışarı çıkar. *Hemen*."

Claire yutkundu. "Ben... Olmaz. Özür dilerim. Sen de biliyorsun. Bir formülü ilk kez denediğimizde..."

"Hemen," diye hırladı Myrnin. Gözlerinde yine o korkunç vampir pırıltısı belirmişti. "Neler olduğundan haberin bile yok Claire! Bu kadar tedbirli olmaya vaktimiz yok."

"O zaman bana neler olduğunu anlat! Lütfen! Yardım etmek istiyorum!"

Myrnin kendine hakim olmaya çalışarak parmaklıkları bıraktı ve yatağa oturdu. "Tamam, otur, anlatmaya çalışacağım."

Claire başını salladı. Çelik bir sandalye çekip -buranın hapishane zamanlarından kalmaydı herhalde- oturdu. "Bishop'ı anlat."

"Onunla karşılaştın mı?" Claire başını salladı. "O zaman bilmen gereken her şeyi biliyorsun. O burada gördüğün vampirler gibi değildir Claire. En kötülerimize bile benzemez. Amelie ve ben modern avcılarız, ormandaki kaplan gibi. Bishop ise çok daha eski, daha zor zamanlardan geliyor. *Tyrannosaurus rex* gibi mesela."

"Amelie'nin babası olduğu doğru mu?"

Myrnin dönüp başını sallayarak onayladı. "O bir savaşçıydı. Anlamakta zorlanacağın boyutlarda bir katildi. Onun yıllar önce öldüğünü sanıyordum. Kalkıp buraya gelmesi çok kötü, Claire. Çok çok kötü."

"Neden? Gerçekten Amelie'nin babasıysa belki onu görüp..."

"Buraya güzel anıları yad etmeye gelmedi," dedi Myrnin. "Büyük ihtimalle, intikam almaya gelmiştir."

"Senden mi?"

Myrnin yavaşça başını iki yana salladı. "Onu öldürmeye çalışan ben değildim."

Claire nefesini tuttu. "Amelie mi? Hayır, o olamaz. Kendi babasını mı?"

"Başka soru sormasan iyi olur küçüğüm. Tek bilmen gereken, Amelie'den nefret etmek için geçerli sebepleri olduğu. Onu buraya getirmeye ve Amelie'nin başardığı her şeyi yok etmesine yetecek sebepler."

"Ama... Amelie vampirleri kurtarmaya çalışıyor. Hastalığı durdurmaya uğraşıyor. Bunu anlaması gerek. Kalkıp da..."

"Onun ne istediğini ya da ne yapacağını kestiremezsin." Ellerini dizlerine koyup öne eğildi. "Bishop, vampirler arasında işbirliği ve özveri gibi şeylerin olmadığı zamanlardan geliyor ve bunlardan nefret ediyor. Anlayacağın, onunki yeryüzünden silinip gitmiş bir kötülük. Tek umursadığı şey, kendi gücü. Amelie'nin de güçlü olmasına tahammül edemez."

"Ne yapacağız peki?"

"Önce beni buradan çıkaracaksın," dedi. "Amelie'nin arkadaşlarına ihtiyacı olacak."

Claire başını yavaşça iki yana salladı. Dakikalar geçiyor ve Myrnin hala kendinde görünüyordu ama Claire kurallara uymak zorundaydı.

"Claire."

Claire başını kaldırıp baktı. Myrnin dengeli ve gayet ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Claire'in çok nadiren gördüğü bir Myrnin'di bu. Çılgın hali kadar cazibeli, kızgın hali kadar korkunç değildi. Neredeyse gerçek bir insan gibiydi.

"Sakın sen bu işe karışma," dedi. "Bishop'ın gözünde insanların kukla ya da yemek olmak dışında bir anlamı yok."

"Birçoğunuz için bunun geçerli olduğunu sanıyordum," dedi Claire. Myrnin gülümsedi.

tg: kaktusunx

"Haklı olabilirsin. Tür olarak bir... empati eksiğimiz var. Ama hiç değilse elimizden geleni yapıyoruz. Bishop'la arkadaşlarıysa hiçbir şeyi umursamaz."

Formül bir öncekinden çok daha iyiydi. Myrnin'in durumu dört saate yakın değişmedi ve buna Claire kadar Myrnin de sevindi. Myrnin yorulup sinirlenmeye başlayınca Claire saati durdurup gerekli notları aldı. Hapishanenin ortasındaki dev buzdolabını yokladı. Yıllar önce yok olan mutfaklar için genel bir depo olarak düşünülmüştü herhalde ama daha çok, paslanmaz çelikten devasa bir morgu andırıyordu.

Buzdolabındaki kan stoğunu yenilemeyi unutmuşlardı. Claire, Myrnin için aldığı poşetleri hücreye attıktan sonra bunu da not etti. Myrnin'in poşetleri parçalamasını izleyemeyecekti.

Bu görüntü Claire'in daima midesini bulandırıyordu.

Diğer vampirlerin çoğu konuşacak durumda değildi. Temel, hayati içgüdülere indirgenmişlerdi. Claire arabayı doldurup stok tükenene kadar hücreleri gezdi. Bazıları sessizce kafalarını sallayarak ona teşekkür edecek kadar kendilerini kontrol edebiliyordu. Diğerleri boş gözlerle onu süzmekten başka bir şey yapmadı. Onlar için Claire yürüyen, dev bir kan poşetinden başka bir şey değildi.

Claire korkuyordu ama onların açlıktan ölmesine de göz yumamazdı. Gerçi onları beslemek ve hücreleri temiz tutmak başka birinin göreviydi. Fakat o her kimse, iyi iş çıkardığı söylenemezdi.

Claire her şeyi hallettiğinde öğleden sonra olmuştu. Hapishane duvarındaki ışıltılı kapıya yürüdü, odaklandı ve kapıyı Myrnin'in laboratuarına yönlendirdi. İçerisi boştu. Claire yorgundu ve Myrnin'den duydukları onu üzmüştü. Kapıyı doğruca Cam Ev'e ayarlamayı düşündü ama yorucu olduğu için onu kullanmak hoşuna gitmiyordu. Nasıl olup da düz duvardan çıkıp geldiğini diğerlerine açıklamak zorunda kalmak da istemiyordu.

"Galiba yürüyeceğim," dedi boş laboratuara. Merdivenleri çıkıp girişi gizleyen harap kulübeye girdi ve oradan da Büyükanne Day'in oturduğu Kurucu Evi'nin arka bahçesine çıktı. Bu ev de Cam Ev'in bir başka kopyasıydı. Sadece süslemeleri ve pencerelerdeki perdeler farklıydı. Büyükanne Day verandasındaki salıncakta limonatayla oturup gelip geçeni seyretmekten hoşlanırdı ama bugün orada değildi. Boş salıncak, serinletici rüzgarın etkisiyle hafifçe sallanarak gıcırdıyordu.

Günler geçtikçe sıcaklık düşüyordu ama güneş hala yakıcıydı. Morganville'in karmaşık caddelerine çıkıp Lot Sokağı'na saptığında, Claire terden sırılsıklam olmuştu.

Evin önündeki polis arabasını görünce teri birden buz kesti. Claire koşarak çiti geçip basamakları çıktı. Kapı kilitliydi. Claire anahtarını çıkarıp eve girdi ve sesleri takip ederek koridorda ilerledi.

Shane, yüzünde Eve'in 'pislik suratı' dediği ifadeyle kanepede oturuyor, tam önünde dikilen Richard Morrell'e bakıyordu. Aradaki fark aşırı dikkat çekiyordu. Shane tarak

denen şeyin varlığından habersiz gibiydi ve üstündekiler, bir haftadır çamaşır sepetinde durmaktan kırış kırış olmuştu.

Daha önce, Eve için endişelenen halinden eser yoktu.

Öte yandan, Richard Morrell, Morganville için bir başarı hikayesiydi. Tertemiz, lacivert polis üniformasının içinde çakı gibiydi. Belindeki silah da çok bakımlıydı.

İkisi de dönüp Claire'e baktı. "Ne oldu?"

"Memur Dick bazı randevularımı unuttuğumu hatırlatmak için uğramış," dedi Shane. Kavgaya hazır gibi bakıyordu. "Ben de tam ona bir ara halledeceğimi söylüyordum."

"Bağışlarında aylarca geridesin," dedi Richard. "Gelen ben olduğum için çok şanslısın. Bak, bundan hoşlanmadığını biliyorum, hoşlanmak zorunda da değilsin. Ama zorunlu olduğun bir şey var, o da kıçını kaldırıp Bağış Merkezi'ne gelmek."

Shane kıpırdamadı. "Beni zorla mı götüreceksin Dick?"

"Anlamıyorum, siz neden bahsediyorsunuz?"

"Shane vergilerini ödemiyor."

"Vergi mi?" Claire birden her şeyi anladı. Delirmiş vampirlere biraz önce attığı kan poşetleri... "Kan bağışları."

Shane bileğini kaldırdı. Üstünde kırmızı haç olan hastane bilekliği hala duruyordu. "İki hafta daha bana kimse dokunamaz. Hiç kusura bakma."

Richard yerinden kımıldamadı. Gözünü bile kırpmadı. "Sen kusura bakma ama o bir işe yaramaz. Hastane dokunulmazlığı seni saldırılardan korkuyor, vatandaşlık görevlerinden değil."

"*Vatandaşlık görevi*, ha? Tabii. Her neyse. Tamam, sen mesajını ilettin. Artık gidip suçluları falan kovalayabilirsin. Mesela bence kızkardeşini tutukla. Mutlaka bunu hakedecek bir şey yapmıştır."

"Shane," dedi Claire bir şey rica edermiş gibi bir sesle. "Eve nerede?"

"Hastanede," dedi Shane. "Onu Michael'la birlikte bıraktım. Zor şeyler yaşıyor ama baş edecek. Senin iyi olduğundan emin olmak için döndüm."

"İyiyim," dedi Claire. Gerçi onu dinleyen yoktu. Richard ve Shane yine ters ters birbirine bakıyordu. Bir irade savaşıydı sanki bu.

"Demek benimle Bağış Merkezi'ne gelmeyi reddediyorsun," dedi Richard. "Doğru mu?"

"Aynen öyle Dick."

Richard belindeki kelepçeyi çözdü ama Shane yine yerinden kalkmadı.

"Kalk," dedi Richard. "Hadi ama. Bu işin nasıl biteceğini biliyorsun. Ya hapsi boylarsın ya da kolunda bir iğneyle beş dakika geçirirsin."

"Uzaktan bile olsa, hiçbir vampirin beni yemesine izin vermeyeceğim."

"Michael'ın bile mi?" diye sordu Richard. "Çünkü stoklar eninde sonunda azalacak ve vampir ne kadar gençse, öncelik listesinde o kadar aşağıdadır. Michael, Morganville'de kan alacak son kişi. Yani şu an kendi arkadaşına zarar vermekten başka bir şey yapmıyorsun."

Shane yumruklarını sıkıp gevşetti. Claire onun yüzünde öfke ve utancın iç içe geçtiğini görebiliyordu. Onun bundan nefret ettiğini biliyordu. Vampirlerden nefret ediyordu. Michael'dan da nefret etmek istiyor ama bunu başaramıyordu.

"Lütfen," dedi fısıltıyla. "Shane, yap şunu. Ben de geleceğim."

"Mecbur değilsin," dedi Richard. "Üniversite öğrencileri istisna."

"Ama gönüllü olabilirim, değil mi?"

Richard omuz silkti. "Bilmiyorum."

Claire, Shane'e döndü. "O zaman birlikte gideceğiz."

"Görürüz." Shane kollarını kavuşturdu. "Hadi, kelepçele beni. O yeni şok tabancasını kullanmaya can attığından eminim."

Claire sırt çantasını yere bırakıp Shane'in yanına gitti. "Kes şunu," dedi. "Harcayacak vaktimiz yok ve hapse girmeni istemiyorum, tamam mı?"

Shane onun yüzüne o kadar uzun süre baktı ki Claire onun kendi işine bakmasını söyleyeceğinden korktu ama sonunda Shane iç çekip başını salladı. Claire kenara çekildi ve Shane ayağa kalkıp bileklerini Richard Morrell'e uzattı.

"Galiba beni altettin, Dick," dedi. "Elin hafif olsun."

"Kes sesini Shane. Abartıyorsun."

Claire ne yapacağını bilemeden peşlerine takıldı. Richard onunla pek ilgilenmemişti. Koridorda yürürken omzu-

na takılı telsize şifreli bir şeyler söyledi. Claire bundan pek hoşlanmadı. Morganville, çok kötü durumlar dışında şifrelere ihtiyaç duyulacak kadar büyük bir yer değildi.

Kapıyı kilitlemek için durduğunda, büyük, parlak, siyah bir minibüs köşeyi döndü. Yolda yağ gibi kayarken yırtıcı bir hayvanı andırıyordu. Ön kısmında kırmızı bir haç vardı ve yanında, koyulaştırılmış camlarının altında kırmızı harflerle MORGANVILLE KAN ARACI yazıyordu. Onun altında da elyazısıyla *Randevuya gerek yok* denmişti.

Shane olduğu yerde kalakaldı. "Hayır," dedi. "Yapmayacağım."

Richard onu yürümeye zorladı. "Ya bu ya da Bağış Merkezi. Seçeneklerin bunlar. Ben işini kolaylaştırmaya çalışıyordum."

Claire zorlukla yutkunarak basamaklardan aşağı koşup Shane'in önünde durdu ve gözlerinin içine baktı. Shane öfkeliydi ve korkmuştu. Bir şey daha vardı. Claire'in tam olarak anlayamadığı bir şey.

"Ne oldu?"

"Bu şeye binen insanlar bir daha dışarı çıkamıyor," dedi. "Ben yokum. İnsanı bağlıyorlar, içeriyi kimse göremiyor."

Richard Morrell'in yüzü ifadesizdi. "Shane?"

Onun Claire'i pek önemsediği söylenemezdi. "Öyle ya da böyle bu işi yapmak zorunda."

"Bunun yerine ikimizi de Bağış Merkezi'ne götürsen nasıl olur?"

Richard bir süre düşündü, sonra başını salladı. Omzundaki telsizi çıkardı, sessizce bir şeyler söyledi ve kan aracının motoru çalıştı.

Araba avını arayan bir köpekbalığı gibi uzaklaşırken hep birlikte peşinden baktılar.

"Kahretsin, o şeyden nefret ediyorum," dedi Shane. Sesi hafifçe titriyordu.

"Ben de," dedi Richard, Claire'i şaşırtarak. "Hadi, arabaya binin."

KAKTÜS TEAM

6

Hava kararıyordu ama Bağış Merkezi hala açıktı. Richard arabayı kaldırıma park ederken Claire'in uzaktan tanıdığı iki kişi çıkıp birbirine el sallayarak ayrı yönlere gitti. "Buraya herkes geliyor mu?" diye sordu Claire.

"Kan aracını kullanmayan herkes," dedi Richard. "Koruma sahibi her insan yılda belirli sayıda bağış yapmakla yükümlü. Bağışlar önce patronlarına, kalanı da ihtiyacı olana gider. Onlar için bağış yapacak kimsesi olmayan vampirlere mesela."

"Michael gibi," dedi Claire.

"Evet, o bizim son hayır işimiz." Richard inip onlara arabanın arka kapısını açtı. Shane, Claire'i endişelendirecek kadar bekledikten sonra, onun peşinden indi. Ellerini cebine sokup kapının üstündeki parlak kırmızı haça baktı. Bağış Merkezi'nin pek davetkar bir yer olduğu söylenemezdi ama kan aracı kadar korkunç da değildi. Koca pencere-

lerden giren ışık, büyük ve temiz salonu güzelce aydınlatıyordu. Duvarlarda çerçeveli posterler vardı. Her şehirde rastlanabilecek türden, kan vermenin yarayını anatan posterlerdi bunlar.

"Bunlardan diğer insanlara da gidiyor mu?" diye sordu Claire, Richard kapıyı Shane'e açarken.

"Erkek arkadaşına sor," dedi Richard. "Hatırladığım kadarıyla, bıçaklandıktan sonra ona birkaç ünite kan verildi. Elbette diğer insanlar da buradan faydalanıyor. Burası bizim de şehrimiz."

"Gerçekten böyle düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir," dedi Shane içeri adımını atarken. Claire onun peşinden içeri girince bütün atmosferin birden değiştiğini hissetti. Serinleşen ve kurulaşan hava değil sadece, başka bir şeyler de değişmişti. Zorlukla bastırılan bir çaresizlik hissi vardı burada. Claire'e hastanelerin bekleme odalarını anımsatıyordu. Yine de temiz ve iyi aydınlatılmıştı, ayrıca rahat koltuklarla doluydu.

Korkunç bir tarafı yoktu buranın. Tahta masada oturan ve onları gülümseyerek karşılayan yaşlı kadın bile korkunç değildi.

"Sizi görmek ne güzel Memur Morrell!"

Richard başını salladı. "Rose. Sana bir kaçak getirdim."

"Demek öyle. Shane Collins, değil mi? Ah tatlım, annene çok üzüldüm. Ailece o kadar çok şey yaşadınız ki." Sessizce, saygıyla gülümsemeye devam etti. "Bugün sana iki ünite yazalım mı? Öncekilerin bir kısmını telafi eder."

Shane başını salladı. Çenesini sıkmış, gözlerini kısmıştı. Kendine hakim olmaya çalıştığı belliydi. Claire onun kelepçeli ellerini tuttu.

"Beni hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Rose. "Anneni tanırdım. Birlikte briç oynardık."

"Hatırlıyorum," dedi Shane. Başka tek kelime etmedi. Richard, Rose'la göz göze geldikten sonra Shane'i kolundan tutup boş koltuklardan birine götürdü. Koltukların hepsinin boş olduğunu o zaman farketti. Dışarı çıkan birkaç kişi görmüştü ama içeri giren yoktu.

Bağış Merkezi'nde dergilerin diğer tıp merkezlerine göre daha güncel olduğunu farketmemek mümkün değildi. Claire *Seventeen* dergisinin yeni sayısını okumaya başladı. Shane sessizce oturmuş, odanın sonundaki kapıya bakıyordu. Richard Morrell masada Rose'la sohbete dalmıştı. Gayet rahat görünüyordu. Claire onun kan bağışı için burayı mı, yoksa kan aracını mı kullandığını merak etti. Ne olursa olsun, vampirler ona zarar vermeyi göze alamazdı. Belediye Başkanı'nın oğlu ve saygı duyulan bir polis memuruydu. Hayır, koruması olsun olmasın, Richard Morrell şehirdeki hemen hemen herkesten daha güvende olmalıydı.

Rahat olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Odanın sonundaki kapı açıldı ve içeri bir hemşire girdi. O da Rose gibi dostça gülümsüyordu. "Shane Collins?"

Shane derin bir nefes alıp koltuktan kalktı. Richard onu çevirip kelepçeyi çıkardı. "Uslu ol Shane," dedi. "İnan bana, burada sorun çıkarmak istemezsin."

Shane soğukça başını salladı. Claire'e bir göz attı, sonra onu bekleyen hemşireye yoğunlaştı. Birlikte yavaşça yürümeye başladılar.

"Ben de gidebilir miyim?" diye sordu Claire. Richard ona şaşkınlıkla baktı.

"Claire, ona zarar vermeyecekler. Her yerde kan nasıl alınıyorsa, burada da öyle alınıyor. Koluna bir iğne sokup eline sıkman için bir top veriyorlar. Bitince de meyve suyu ve kurabiye alıyorsun."

"Ben de bağış yapabilir miyim?"

Richard yardım için Rose'a baktı.

"Kaç yaşındasın çocuğum?"

"Ben çocuk değilim. Neredeyse on yedi yaşındayım."

"On sekiz yaşından küçükleri kan bağışına zorlayacak yasal bir düzenleme yok," dedi Rose.

"Kan vermelerini yasaklayan bir şey var mı?"

Rose gözlerini kırpıştırdı, cevap verecek oldu, vazgeçti ve çekmeceden, üstünde MORGANVILLE KAN BAĞIŞLARI: YÖNETMELİKLER VE GEREKLİLİKLER yazan bir kitapçık çıkardı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra omuz silkip Richard'a baktı. "Sanmıyorum," dedi. "Buraya daha önce gönüllü kimse gelmemişti de. Bazen kan aracını üniversiteye yolluyoruz ama..."

"Harika," diye onun sözünü kesti Claire. "Bir ünite kan vermek istiyorum, lütfen."

Rose birden tam bir işkadınına dönüştü.

"Formlar," dedi ve birtakım kağıtlarla bir kalem uzattı.

Shane'in onu görünce şaşırdığını söylemek yetersiz kalırdı.

Memnun olduğunu söylemek ise yalan olurdu.

Claire yanındaki yatağa uzanırken Shane tıslar gibi konuştu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Kafayı mı yedin?"

"Kan bağışlıyorum," dedi Claire. "Mecbur değilim ama önemli değil." Aslında Claire önemli olup olmadığını pek düşünmemişti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve Shane'in kolundan torbaya giden kırmızı tüp oldukça ürkütücü görünüyordu. "Canın yanmıyor, değil mi?"

"Damarına hayvan gibi iğneyi sokuyorlar Claire. Elbette acıyor." Shane'in yüzü solmuştu ama bunun tek sebebi ikinci ünite kanı vermesi olamazdı. "Hala vazgeçebilirsin. Kalkıp karar değiştirdiğini söyle yeter."

Shane'le ilgilenen dost canlısı hemşire, bir tekerlekli sandalye ve servis arabasıyla geldi. "Haklı," dedi hemşire. "Yapmak istemiyorsan yapmayabilirsin. Kayıtlarını gördüm. Biraz küçüksün." Hemşirenin parlak kahverengi gözleri onu aşıp Shane'e odaklandı, sonra geri geldi. "Destek olmak için mi yapıyorsun?"

"Sayılır," dedi Claire. Parmakları buz kesmişti. Hemşirenin tuttuğu eli titremeye başlamıştı. "Daha önce hiç kan vermedim."

"Şanslısın. Ben verdim. Şimdi parmağına iğne batırıp küçük bir test yapacağız, sonra da başlarız, tamam mı?"

Claire başını salladı. O yatak insanda kıpırdayacak irade bırakmıyordu sanki. Parmağında bir ışık parlaması gibi keskin bir acı hissetti. Başını kaldırıp bakınca hemşirenin par-

maktan aldığı kanı cam bir tüpte topladığını gördü. Beş saniye sonra parmağı bantlanmıştı bile. Hemşire arabadaki aletlerle bir şeyler yaptı, sonra tatmin olmuş gibi başını sallayıp Claire'e gülümsedi. "Sıfır negatif. Harika."

Claire ona zafer işaretiyle karşılık verdi. Hemşire onun kolunu alıp dirseğinin üstünden lastikle sıktı. "Erkek arkadaşınla konuş," dedi. "Buraya bakma."

Claire başını çevirdi. Dikkatli gözlerle ona bakan Shane hafifçe gülümseyince, Claire ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Eee," dedi Claire. "Buraya sık sık takılır mısın?"

Shane sessizce güldü. Claire koluna sıcak bir şeyin girdiğini hissetti, sonra bir bant yapıştırıldı. Hemşire eline bir top tutuşturdu ve kolundaki lastik gevşedi. "Sık," dedi hemşire. "Her şey hazır."

Claire şaşırarak koluna baktı. Kolunda bir şey vardı, oradan çıkan tüpte kırmızı bir sıvı akıyordu ve...

Başı yastığa düştü ve kafasındaki çınlamadan başka şey duyamaz oldu. Galiba biri ona sesleniyordu ama bu ona pek önemli gelmedi. Derin derin nefes almaya çalıştı. Saatler gibi gelen bir süreden sonra çınlama azaldı ve dünya tekrar belirginleşmeye başladı. Tavanda bir poster vardı. Çaydanlığa oturmuş bir kedi yavrusu. Çok tatlıydı. Postere odaklanıp damarlarından emilen kanını düşünmemeye çalıştı. *İşte böyle bir şey*, diye içinden geçirmeden edemedi. *Oliver kanını emerken Michael böyle hissetmiş olmalı. Vampirler tarafından öldürülürken insanlar böyle hissediyor işte.*

Ama ölümün sadece çok küçük bir parçasıydı bu.

Hemşire, Claire'in üstüne sıcak bir battaniye örttü ve gülümseyerek "Sorun yok, bayılan ilk kişi sen değilsin. Koltuklar bu yüzden arkaya yatıyor," dedi.

Claire tam olarak bayılmış sayılmazdı ama kendini çok iyi de hissetmiyordu. Hemşire, araba ve sandalyeyle Shane'e doğru gitti.

"Bitti," dedi. Claire başını çevirip bakmayı düşündü ama iğnenin girişini olduğu kadar, çıkışını da görmek istemiyordu. Hassastı. Evet, iğneler konusunda bünyesi biraz hassastı ve bunu daha önce hiç farketmemişti. Tuhaf.

Sıcak bir el Claire'in elini tuttu. Claire gözünü açınca Shane'in yanında durduğunu gördü. Solgun ve yorgundu ama ayaktaydı.

"Shane," dedi hemşire. "Git biraz meyve suyu iç."

"Onun işi bitince," dedi Shane.

Hemşire onun laf dinlemeyeceğini anlamış olmalı ki ısrar etmek yerine, sandalyeyi ona doğru sürdü. "Hiç değilse otur. Seni yerden kaldırmak istemiyorum."

Galiba Claire'in sandığı kadar uzun sürmemişti ama sonunda hemşire dönüp iğneyi çıkararak yarayı bantlayınca Claire çok sevindi. Kan torbasına hiç bakmamıştı. Hemşire hoş bir şeyler söyledi, Claire de aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı ama ağzından ne çıktığından emin olamadı. Shane onu yan odaya götürdü. Orada meyve suyu, gazoz, su, meyve, kurabiye ve haber kanallarından birini gösteren bir televizyon vardı. Claire bir portakal ve bir şişe su aldı. Shane doğruca en şekerli şeylere koştu. Kola ve kurabiye.

Claire kolundaki mor banda dokundu. "Hep böyle midir?"

"Nasıl yani?" Shane ağzı dolu olduğu için güçlükle konuşuyordu. "Korkunç mu? Galiba öyle. Kolaylaştırmaya çalışıyorlar ama o kanın kimin ağzına gittiğini hiç unutmuyorum."

Birden midesi bulanan Claire portakalı soymayı kesti. Kokusu birden ağırlaşmıştı. Biraz su içmeyi denedi ama o da cıva kadar yoğundu sanki.

"Ama hastanelerde de kullanıyorlar," dedi. "Kaza geçirenler için mesela."

"Tabii. Artıkları veriyorlar." Shane ağzına bir kurabiye daha tıktı. "Bu pislikten nefret ediyorum. Bunu hiç yapmayacağıma yemin etmiştim ama buradayım işte. Neden hala bu şehirde olduğumu bana hatırlatır mısın?"

"Gidersen seni avlayacakları için mi?"

"Güzel sebep." Parmaklarındaki kırıntıları silkeledi. Claire portakalı soymayı tamamlayarak bir dilim koparıp ağzına attı. Aç olduğundan değil, görev bilinciyle yapmıştı bunu. Ellerinin hala titrediğinin farkındaydı. Üç dilim daha yiyip kalanı Shane'e verdi.

"Dur bir dakika," dedi Claire. Shane ağzında portakalla kalakaldı. "Bunu daha önce yapmamıştın, değil mi? On sekizinden önce şehirden ayrılmıştın, yani kan vermen hiç gerekmedi. Döndüğünden beri de geçiştiriyordun. Doğru mu?"

"Doğru." Portakalı bitirip kolayı başına dikti.

"Yani kan aracına hiç binmedin."

"Öyle demedim." Shane'in yüzü yine asıldı. "Bir keresinde annemle gitmiştim. Kan vermedim tabii, annem bu fikre alışmamı istiyordu sadece. On beş yaşındaydım. İçeri bir adam soktular. Adam belli ki manyaktı, kafayı yemişti. Onu bağlayıp kanını çekmeye başladılar. Bizi dışarı çıkardılar ama biz giderken adam hala içerideydi. Ben şahidim. Onu bir daha gören olmadı."

Claire biraz daha su içti. Kendini zayıf hissediyordu ama oradan gitmek istiyordu. O rahat oda, gözüne bir tuzak, penceresiz, havasız bir kutu gibi geliyordu. Suyun kalanını ve portakal kabuklarını çöpe attı. Shane kola kutusuyla üç sayılık bir basket yaptı ve Claire'in elini tuttu.

"Eve hastanede mi kalacak?" diye sordu Claire.

"Bütün gece değil. Orası çok can sıkıcı. Babası kendine geldi ve özür falan diliyor." Shane dudak büktü. "Annesi oturup ağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Zaten bir kutu ıslak mendilden farksız bir kadın."

"Onları pek sevmiyorsun galiba."

"Sen de sevmezdin."

"Jason'dan haber var mı?"

Shane başını iki yana salladı. "Ailesine karşı görevlerini yerine getiriyorsa, bunu geceyarısı falan yapıyor olmalı. Her neyse, Michael, Eve'i eve getireceğini söyledi. Herhalde çoktan dönmüşlerdir."

"Umarım. Michael daha önce nerede olduğunu söyledi mi?"

"Ortalıkta yokken mi? Şu baloyla ilgili bir şeyler işte."

Ona daveti sormalıyım. Bunu neredeyse yapacaktı, ağzını açtı ama sonra Ysandre'nin onu nasıl sarstığını hatırlayınca vazgeçti.

Shane'i bir daha o halde görmek istemiyordu.

Belki o konuyu öylece bırakmak daha iyi olurdu. Shane konuşmak istediğinde konuşurdu nasıl olsa.

İki kapı vardı. Birinde ÇIKIŞ yazıyordu, diğerindeyse hiçbir şey. Shane yazısız kapıyı geçti, sonra duraksayıp geriledi.

"Ne?" dedi Claire. Shane kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

"Sadece bir önsezi," dedi Shane. "Şşt."

Kapının diğer tarafında başka bir bekleme odası vardı. Birileri sıraya girmişti. Bağış Merkezi'nin bu kısmı daha karanlıktı, tepede daha az lamba vardı. Eczanelerinkine benzeyen uzun, beyaz bir tezgahın önünde üç kişi bekliyordu. Tezgahın arkasında ise laboratuar önlüğü giymiş, uzun boylu bir kadın duruyordu. Hiç gülümsemeyen kadın, ancak bir sıvı nitrojen tüpü kadar sıcak olabilirdi.

"Lanet olsun," dedi Shane. İkisi de aynı anda, tezgahtaki sıranın en önünde duran sarışın adamın *Michael* olduğunu farketmişti. Evde değil, buradaydı.

Bir şeyleri imzalayıp dosyayı geri verince, kadın ona plastik bir şişe uzattı. Claire'in su içtiği şişeden bir farkı yoktu bu şişenin.

Ama bunun içinde su yoktu. *Domates suyu*, dedi Claire kendi kendine ama hiç de inandırıcı değildi. Çok koyu, çok

yoğundu. Michael şişeyi iki yana sallayıp yüzüne yaklaştırdı, büyülenmiş gibi görünüyordu.

Hayır, çok açmış gibi görünüyordu.

Claire başını çevirmek istedi ama yapamadı. Michael kapağını açtığı şişeyi dudaklarına dayayarak sıradan çıktı ve kanı içmeye başladı. Hayır, içmeye değil yutmaya. Claire, Shane'in sıktığı elinin acıdığını belli belirsiz hissediyordu ama ikisi de yerinden kıpırdamadı. Michael gözlerini kapatıp şişeyi kafasına dikti.

Michael dudaklarını yaladı, içini çekti ve gözlerini açtı. Tam da ikisinin durduğu tarafa baktı.

Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Gözlerini kırpıştırınca kırmızı parıltı yerini uğursuz bir ışıltıya bıraktı. Gözlerini bir daha kırptı ve her zamanki Michael'a dönüştü.

O da Claire kadar dehşete düşmüşe benziyordu. İhanete uğramış ve kendinden utanmıştı sanki.

Shane kapıyı kapatıp Claire'i çıkışa sürükledi. Onlar kapıya ulaşamadan Michael peşlerinden geldi.

"Hey!" dedi. Teni, Claire'in daha önce de gördüğünü hatırladığı pembemsi bir ton almıştı. "Burada ne işiniz var?"

"Ne sanıyorsun? Beni buraya kelepçeyle getirdiler," diye çıkıştı Shane. "Başka seçeneğim olsa burada olur muydum sence?"

Michael'ın bakışları, kollarındaki bandajlara kaydı. Olan biteni kavrayınca yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Ö-Özür dilerim."

"Ne için? O şeye ne kadar bayıldığını biz biliyorduk zaten." Ama sesi Shane'i ele veriyordu. Claire sesindeki tiksintiyi kolayca farkedebiliyordu. "Ucuz içki bulmuş alkolikler gibi mideye indirdiğini görmeyi beklemiyordum, o kadar."

"Görmenizi istemezdim," dedi Michael alçak sesle. "Burada içiyorum. Evde sadece acil durumlar için biraz bulunduruyorum. Seyretmenizi hiç..."

"Seyrettik," dedi Shane. "Ne olmuş? Kan emici bir vampirsin. Flaş haber değil ki bu. Boşver, önemli değil."

"Doğru," dedi Michael. "Önemli değil." Gözlerini Claire'e dikti. Claire az önce gördüğü kırmızı gözlü, korkunç Michael'la, hüzünlü bir umutla ona bakan bu Michael'ı bir türlü bağdaştıramıyordu. "İyi misin Claire?"

Claire başını salladı. Konuşmak konusunda şu an kendine güvenemezdi.

"Onu eve götürüyorum," dedi Shane. "Tabii az önceki sadece iştah açıcıysa ve şimdi de ana yemeğin peşindeysen..."

Michael midesi bulanmış gibi baktı. "Elbette hayır. Shane..."

"Tamam." Shane diretmeyi bırakıp kabullenmiş gibiydi. "Benim için sorun yok."

"Ve bu seni çok korkutuyor, değil mi?"

Shane huzursuzca başını kaldırdı. İkisi bir süre bakıştı, sonra Shane tekrar Claire'in kolunu tuttu. "Hadi gidelim," dedi. "Evde görüşürüz."

Michael başını salladı. "Görüşürüz."

Claire boş şişenin hala onun elinde olduğunu farketti. Dibinde bir parmak kan kalmıştı.

Aralarındaki kapı kapanırken, Michael'ın da şişeyi farkettiğini ve hırsla çöp kutusuna fırlattığını gördü.

"Ah, Michael," dedi fısıltıyla. "Tanrım." O hareket, Claire'e önemli bir şey göstermişti.

Michael bu durumdan gerçekten nefret ediyordu. Onların gözlerinde gördüğü şeyler yüzünden, dönüştüğü şeyden nefret ediyordu.

Gecenin kalanı sessizce geçti. Ertesi sabah telefon sesiyle uyandılar.

Eve'in babası ölmüştü.

"Cenaze yarın," dedi Eve. Ağlamıyordu. Bu sabah her zamanki halinden eser yoktu. Makyajsızdı ve giydiklerine hiç dikkat etmemişti. Gözleri kızarmış, burnu neredeyse yara olmuştu. Claire onun bütün gece ağladığını duymuştu ama kapısını çaldığında, yanına kimseyi istememişti. Michael'ı bile.

"Gidecek misin?" diye sordu Michael. Claire bunun tuhaf bir soru olduğu düşündü. Kim gitmezdi ki? Ama Eve başını sallamakla yetindi.

"Gitmeliyim. Şu veda konusunda galiba haklılar. Sen?.."

"Elbette," dedi. "Mezarın başında duramam ama..."

Eve omuz silkti. "O zaman oraya gitmeyiz. Kilise de yeterince kötü zaten."

"Kilise mi?" diye sordu Claire üç fincan kahve koyarken. Shane her zamanki gibi, telefon sesine uyanmamıştı. "Gerçekten mi?"

"Peder Joe'yla tanışmadın, değil mi?" Eve hafifçe gülümsemeyi başardı. "Onu seveceksin. Çok... başka biri."

"Eve on iki yaşındayken ona aşıktı," dedi Michael. Eve ona ters ters baktı. "Ne var? Aşıktın ve bunu sen de biliyorsun."

"Cüppe yüzündendi, tamam mı? Aştım artık."

Claire kaşlarını kaldırdı. "Peder Joe şey mi?.." Boynundan ısırılmış gibi yaptı. İkisi de gülümsedi.

"Hayır," dedi Michael. "Ama önyargıları olmayan biri."

Eve o günü çok sorun yaşamadan atlattı. Sıradan şeyler yaptı, çamaşıra yardım etti, temizliğin yarısını üstlendi. Aynı zamanda izin günüydü. Claire'in birkaç dersi vardı ama iyi giden üç tanesine girmedi. Yalnızca en önemli olanına gitti. Michael da verdiği gitar derslerini ekti.

Güzel bir gündü. Bir aile gibiydiler.

Cenaze töreni ertesi gün öğleden sonra düzenlendi. Claire kendini giyecek seçmeye çalışırken buldu. Parti giysileri neşeli, kot pantolon spor kaçıyordu. Eve'den siyah tayt ve etek ödünç alıp onları giydi. Beyaz bir gömlekle uygun bir kıyafeti olmuş oldu.

Eve'in ne giyeceğinden emin değildi, çünkü öğleye doğru on birde hala aynanın önünde oturmuş, kendine bakıyordu. Üstünde siyah ev elbisesi vardı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Claire.

"Tabii. Saçımı topuz yapayım mı?"

"Güzel olur," dedi Claire saç fırçasını alarak. Eve'in kalın telli saçlarını parlatana kadar fırçaladı, sonra topuz yapıp tutturdu. "İşte."

Eve makyajı için pudraya uzandı, sonra durdu. Aynadan Claire'le göz göze geldiler.

"Belki de zamanı değildir," dedi.

Claire hiçbir şey söylemedi. Eve koyu renk bir ruj sürdü -her zamanki tonlarından değildi bu da- ve dolabı karıştırmaya başladı.

Sonunda siyah, uzun bir elbise giymeye karar verdi. Bir de siyah tül taktı.

Dördü kiliseye vardıklarında, törene daha on beş dakika vardı. Michael park ederken Claire çok sayıda koyu camlı vampir arabası gördü. "Tek cenaze bu muydu?"

"Evet," dedi Michael motoru durdururken. "Anlaşılan Bay Rosser'ın tahminimizden daha çok arkadaşı varmış."

Ama o kadar da çok olmadıkları ortaya çıktı. Kilise hemen hemen boştu ve kayıt defterinde de az sayıda isim vardı. Eve'in annesi defterin yanında durmuş, kapıdan girenlerin üstüne atlıyordu.

Michael'ın daha önceki tarifine uygun olarak Bayan Rosser ağlamadan duramıyordu. O da Eve gibi tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ama onun tiyatro sahnesindeymiş gibi bir havası vardı. Elbisesi satendi, koca bir şapkası ve siyah eldiventakmıştı.

Claire şunu çok iyi biliyordu. Üstünüz başınız Eve'inkinden bile abartılıysa, ciddi sorunlarınız var demekti.

Bayan Rosser'ın koyu rimelleri yanaklarından akıyor, sarıya boyanmış saçları yüzüne düşüyordu. *Şehirde* Hamlet'*i oynayacak bir tiyatro varsa, Ophelia rolünü şimdiden kaptı*, diye düşündü Claire.

Kadın ıslak bir battaniye gibi Claire'in üstüne atlayıp omzunda hıçkırarak gömleğine rimel bulaştırdı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim!" diye inledi, Claire beceriksizce onun sırtına vururken. "Keşke kocamı tanıyabilseydiniz. O kadar iyi bir adamdı ki... O kadar zor bir hayat sürdü ki..."

Eve ifadesiz bir yüzle onlara bakıyordu. "Anne. Kalk üstünden. Seni tanımıyor bile."

Bayan Rosser hıçkırarak çekildi. "Acımasız olma Eve. Sırf babanı sevmiyordun diye..."

Bu, Claire'in hayatında duyduğu en duygusuz şeydi. Shane'le göz göze geldiler.

Michael büyük bir cesaretle anneyle kızının arasına girdi. "Başınız sağolsun Bayan Rosser."

"Teşekkürler Michael. Sen her zaman çok iyi bir çocuktun. Tek başına evden gittiğinde Eve'le ilgilendiğin için de sana teşekkür ediyorum."

"Yani beni sokağa attığın zaman mı?" dedi Eve ama Bayan Rosser o sırada burnunu sildiği için bunu duymazlıktan geldi.

Michael, Claire'e "Bizi de yaz," diyerek Eve'i kolundan tutup kilisenin içlerine götürdü. Claire hızla isimlerini deftere yazdı. Kızının arkasından, Claire'in midesini kaldıran

bir ifadeyle bakan Bayan Rosser'a başını salladı ve Shane'in koluna girip yürüdü.

Bu kiliseye daha önce de gelmişti. Güzeldi. Çok süslü değildi ama sadeliğinde bir huzur vardı. Etrafta hiç haç görünmüyordu. Zaten bütün dikkatler salonun ucundaki siyah tabuttaydı. Claire tabutun, kan aracına ne kadar benzediğini görünce donakaldı.

Michael'la Eve'in oturduğu sıraya ilerlerken Shane'in koluna sıkı sıkı sarıldı.

İçeride yaklaşık on beş kişi vardı, zaman geçtikçe bir o kadarı daha geldi. Takım elbiseli iki adam -cenazeevindendiler herhalde- tabutun iki yanına biraz daha çiçek koydu.

Hiçbir şey gerçek değildi sanki. Bayan Rosser'ın her gelenle yükselen hıçkırıkları, durumu iyice tuhaf bir hale sokuyordu.

Eve sıradan kalkıp tabuta yürüdü. Bir süre baktıktan sonra içine bir şey bıraktı ve yerine döndü. Tüle rağmen, yüzündeki acı belli oluyordu.

"Pisliğin tekiydi," dedi Claire'in ona baktığını farkedince. "Ama sonuçta babamdı."

Eve, Michael'a yaslandı ve Michael da ona sarıldı.

Bayan Rosser sonunda salona girip önlerdeki bir sıraya oturdu. Görevlilerden biri ona bir kutu mendil uzatınca bir avuç dolusu alıp hıçkırmaya devam etti.

Uzun boylu, yakışıklı, siyah cüppe ve cüppenin üstüne beyaz gömlek giymiş ve mor bir şal takmış bir adam çiçeklerin arkasından gelip Bayan Rosser'ın elini tuttu. *Ünlü*

Peder Joe bu herhalde, diye düşündü Claire. İyi birine benziyordu. Claire'in tahmin ettiğinden daha gençti. Kumraldı ve kare, altın çerçeveli gözlükleri vardı. Bayan Rosser'ı ilgiyle, kadın sustukça başını sallayarak dinledi. Gözü birkaç kere saate kaydı, sonunda eğilip kadına bir şeyler fısıldadı. Bayan Rosser başını salladı.

Son dakikada, kilisenin yarısını dolduracak kadar insan geldi. Claire dönüp bakınca tanıdık yüzler de gördü. Dedektif Joe Hess ve Travis Lowe yerlerine otururken onu görünce başlarıyla selamladılar. Claire siyah giyimli ve güneş gözlüklü dört vampir de dahil, birkaç kişiyi daha tanıyordu.

İçlerinden biri, sıkkın görünen Oliver'dı. Eve'in ailesi Brandon'ın korumasındaydı ve Brandon öldüğü için Oliver'ın hükmüne girmişlerdi. Oliver buraya samimi hislerinden çok, sosyal ilişkileri için gelmişti.

Peder Joe kürsüye çıktı ve Claire'in hiç tanışmadığı o adamı övmeye başladı. Onun anlattıklarına bakılırsa, Eve de babasını pek tanımıyordu. Kızının anlattığından çok daha kişilikli birinden bahsediliyordu. Bayan Rosser'ın başını sallamasından ve hıçkırıklarından anlaşıldığı kadarıyla, kadın anlatılan hikayeye sonuna kadar inanıyordu.

"Saçmalık," diye fısıldadı Shane, Claire'e. "Babası ona vurdu."

Claire ona huzursuzca baktı.

"Bunu unutma," dedi. "Gözyaşı falan da dökeyim deme. Bu adama değmez."

Shane, Claire'in tanıdığı en sert insan olabilirdi. Yanlış bir şey söylediğinden değil ama... Sertti işte.

Yine de işe yaradı. Eve'in annesinin iyice yükselttiği duygu sağanağı, Claire'in gözlerini acıtmaktan başka bir şey yapmadan onu sıyırdı geçti. Peder Joe konuşmasını bitirince org çalmaya başladı. Tabuta ilk giden Bayan Rosser oldu.

"Ah Tanrım," dedi Eve annesinin tabuta kapanıp ağladığını görünce. "Galiba ben de..."

Michael da onunla gitti. Michael'ın meleksi yüzü ya da vampir kanı yüzünden olacak, Bayan Rosser tabutun başından çekilip sırasına döndü.

Eve tabutun yanında birkaç saniye durduktan sonra oradan uzaklaştı.

Gözyaşları tülün altından elbisesine damlıyordu ama hiç ses çıkarmadı.

Claire, Eve'in babasına kısa bir bakış attı. Adam yapay görünüyordu. Mide bulandırıcı değildi ama canlı olmadığı ortadaydı. Shane'in koluna girdi ve annesinin yanından tek kelime etmeden geçip çıkışa yönelen Eve'in peşinden gittiler.

Eve az daha kardeşiyle çarpışacaktı.

Jason arka taraftan içeri sızmıştı. Claire'in görebildiği kadarıyla kıyafetlerini değiştirmemişti ve kokusu beş metreden duyuluyordu.

Ayrıca da sarhoş gibiydi. "İyi gizlenmişsin abla," dedi sırıtarak.

Eve durup ona baktı ve tülü yüzünden çekti. "Burada ne işin var?"

"Yas tutuyorum." Jason kahkaha attı. "Ne olacaktı."

Eve, Dedektif Hess ve Lowe'un oturduğu yöne baktı. "Gitsen iyi olur." Onu görmemişlerdi ama her an görebilirlerdi. Birinin sesini yükseltmesi ya da Eve'in parmağını şaklatması yeterdi.

"O benim de babamdı."

"O zaman ona saygı göster ve git."

Eve onun yanından geçince diğerleri de onu izledi. Claire, yavaşlayan Shane'i çekiştirmek zorunda kaldı.

Jason *gel bakalım* der gibi bir hareket yaptı. Shane başını iki yana salladı. "Zahmet etmeye değmez," dedi.

Boğucu çiçek ve ölüm kokusundan uzaktaki hole çıktıklarında Claire'in aklında tek bir soru vardı: Bu nasıl veda?

Ama Eve daha iyi görünüyordu ve önemli olan da buydu. "Gidip hamburger yiyelim," dedi Eve.

Bu düşünce hepsini canlandırdı. Birlikte kiliseden çıkıp Michael'ın gölgelikli park yerindeki arabasına yürüdüler.

Yolları kesilmişti.

Bunu ilk Michael farketti. Birden durdu ve diğerlerinin duyamadığı bir sesin kaynağını kestirmeye çalışır gibi kendi etrafında döndü.

Çevik bir gölge, çatıdan yere atlayıp sırıttı.

Ysandre. Vampir hiç çaba harcamadan doğruldu ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Arabaya binin," dedi Michael. "Hadi."

"Seni bırakmam," dedi Shane. Gözlerini Ysandre'den ayırmıyordu.

"Aptallık etme. O benim peşimde değil."

Shane'in bakışları Michael'ın yüzüne kaydı.

"Hadi."

Claire, Shane'in koluna asılınca Shane arabaya binmeye razı oldu. Michael anahtarları fırlattı.

Ysandre hızla gelip anahtarları havada yakaladı ve havaya atıp tutmaya başladı. Garajdaki tek ses, anahtarların metalik şıngırtısıydı.

"Hemen telaş etmeyin," dedi vampir. "Merhaba demek için uğradım. Burası özgür bir ülke."

"Anahtarlarımı alman araba hırsızlığına girer," dedi Michael. Michael elini uzatınca, kadın omuz silkip anahtarları verdi. "Ne istiyorsun?"

"Bay Shane'in davetiyemi aldığından emin olmak istedim. Aldın mı tatlım?"

Shane ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu. Claire'in görebildiği kadarıyla nefes bile almıyordu.

"Kalbinin hızından, davetiyeyi aldığın anlaşılıyor," dedi Ysandre gülümseyerek. "Cumartesi görüşürüz öyleyse. Hepiniz iyi dinlenin."

Yüksek topuklu botlarını yere vura vura uzaklaşıp gölgelere karıştı.

Shane derin bir nefes aldı.

Hiçbiri tam olarak ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Michael arabayı açtı ve Denny's'te durana kadar sessizlik bozulmadı.

"Hala yiyor muyuz?" diye sordu.

"Herhalde," dedi Shane. "O kadının iştahımı kaçırmasına izin vermeyeceğim."

Kapalı otoparktan ön kapıya uzanan tenteyi Claire daha önce farketmemişti. Anlaşılan Denny's insanlar kadar vampirlere de hizmet ediyordu. Claire içeri girerken cam kapılara asılmış afişlere baktı. Birden durunca Shane ona çarptı.

"Hey! Yürüyoruz burada!"

"Bak." Afişleri gösterdi.

YALNIZCA BİR GECELİĞİNE! yazısının altında siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Gitar çalan sarışın bir adam.

Altında da MICHAEL GLASS, COMMON GROUNDS'A DÖNÜYOR yazıyordu ve tarih... bu geceydi.

Shane afişi yırtıp Michael'ın omzuna asıldı. "Heeey," dedi. "Tanıdık geldi mi? Bize ne zaman söyleyecektin peki?"

Michael hem şaşırdı hem de utandı. "Söylemeyecektim. Bakın, bu sadece bir deneme, tamam mı? Bu işi hala yapıp yapamayacağımı... Sizin gelmenizi istemiyorum. Önemli bir şey değil."

Eve afişi aldı. "Önemli değil mi? Michael! *Sahneye çıkacaksın!*"

"Bu yeni bir şey mi ki?" diye fısıldadı Claire, Shane'e.

"Şeyden beri..." Boynu ısırılmış gibi yaptı. "Oliver'dan beri, bizim oturma odası dışında hiçbir yerde çalmadı."

"Ya."

Michael'ın yüzü kızarmıştı. "Afişi yerine koyar mısın? Önemli bir şey değil!"

Eve onu öptü. "Hayır, önemli," dedi. "Ve bana söylemediğin için senden nefret ediyorum. Gizlice mi gidecektin yani?"

"Kesinlikle," dedi Michael. "Çünkü batırırsam, hiçbirinizin bunu görmesini istemiyorum."

Claire afişi özenle yerine geri yapıştırdı. "Batırmayacaksın."

"En azından gitara değil," dedi Shane. Claire onun koluna vurdu. "Of."

KAKTÜS TEAM

7

Michael gitarının akorduyla tam iki saat uğraştı ve evden erken çıktı. Michael'ın bütün itirazlarına rağmen Eve de onunla gitti. Kendilerinin ne yapacağına karar verme işi Claire'le Shane'e kalmıştı.

Claire pişirdiği acı soslu sosislerin üstüne kaşar koyarken, video oyununda zafer kazanan Shane geldi. "Vay be," dedi. "Harika. Sağol." Sosislerin bir kısmını ağzına attı.

"Hiç değilse oturabilirdin," dedi Claire iç çekerek. "Bizim bir masamız var, hatta masamızda sandalyelerimiz de var."

"Şu şeye gitmek istiyor musun?" diye geveledi.

İstiyor muydu? Claire kendi koyduğu ayakta yememe kuralını ihlal ettiğinin farkına bile varmadan sosisini ısırarak düşündü. Bir yandan, gece eğlenmek için dışarı çıkıp Common Grounds'a gitmek söz konusuydu, ki bu aralar tercih ettikleri bir şey değildi bu.

Ama Michael... Milletin içinde... Sahnede...

"Evet," dedi. "Senin için sakıncası yoksa. Orayı sevmediğini biliyorum ama..."

"İnan bana, ben orayı Eve'in sevdiğinden daha çok seviyorum. Ayrıca orada tek başına kalmasını da istemem. Michael hayranlarıyla uğraşırken, birinin Eve'i kollaması lazım."

Claire güldü.

"Komik mi geldi? Onu lisede görmeliydin. Gitarı eline aldığı anda bütün güzel kızları kendine çekiyordu."

"Bunu hala yapabileceğinden kuşkum yok."

"Ben de onu diyorum. Sen yemeğini ye. Müzik genelde yedide başlıyor."

Claire yemeğini çabucak bitirdi ve hızla bir duş alıp giyinmek için yukarı koştu. Biraz düşündükten sonra, Monica Morrell'in evinde verdiği partiyi mahvetmeye giderken giydiği kısa etek ve taytta karar kıldı. Üstüne de dar -ama görseler, annesiyle babasını öldürmeyecek kadar- siyah bir bluz giydi.

Claire aşağı inerken Shane şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. O da üstünü değiştirmişti ama giydikleri yine fazlasıyla spordu. Kendine çekidüzen vermeye çalıştığının tek göstergesi, Claire yanılmıyorsa, saçlarını birazcık taramış olmasıydı.

"Müthiş görünüyorsun," dedi gülümseyerek. Claire son basamakta durunca Shane'le aynı boya geldi. Shane onu uzun uzun ve yavaşça öptü. Claire başta diş macunu tadı aldı, sonra her zamanki Shane'i buldu. Ve o kadar güzeldi

ki Claire ona daha da yaklaşmak için parmak ucunda yükseldi. "Dur kızım, dışarı çıktığımızı sanıyordum. Böyle öpüşünce bana evde kalmayı düşündürüyorsun."

Claire bunun kendi aklına da geldiğini kabul etmek zorundaydı. Özellikle de boş evde böyle baş başayken.

Aynı şeyleri düşünürken Shane gözlerini kısıp dikkatle ona baktı.

Ah şu olasılıklar...

"Gideceksek hemen gitsek iyi olur," dedi Claire üzüntüyle. "Ama nasıl gideceğiz?"

Shane kolunu uzattı. "Duyduğuma göre tam çıkıp yürünecek bir geceymiş."

"Emin misin?"

Shane bir onun altın bilekliğine, bir de kendi beyaz hastane bilekliğine dokundu. "Bu gece bu şehirde gezintiye çıkabileceğimiz tek gece olabilir," dedi. "Hadi tehlikeye dalalım."

Shane'le kol kola girip karanlıktan hangi tehlikenin fırlayacağı konusunda endişelenmeden -daha doğrusu, aşırı endişelenmeden- yürümek çok güzeldi.

Hiç değilse bu gecelik tehlike onlardan uzak duruyordu. Common Grounds yolu kısa ama ıssızdı. Pencereleri kapalı evlerin yanından ağır ağır geçerken Claire kendini rüyada gibi hissetti. İnsanlar güneş battıktan sonra pek dışarı çıkmıyor, çıksalar da grup halinde ve arabayla dolaşıyordu.

İki insanın gece vakti böyle dolaşması... tuhaftı. Yolu yarıladıklarında, biraz ilerilerindeki bir evin önünde bir araba durdu. Arabadan inen kadın korkuyla onlara baktı. Claire onun kendilerini vampir sandığını anladı.

Bu hem gülünç hem acıydı.

Kadın telaşla poşetlerini alarak eve girdi ve kapıyı hızla çekip kilitledi.

Claire, Shane'e bir şey söylemedi ve Shane de bir yorum yapmadı ama Claire onun da aynı suçluluk hissine kapıldığından emindi. Ama ne diyebilirlerdi ki? *Sakin olun hanımefendi, sizi yemeye gelmedik,* mi?

Claire, Common Grounds'un sarı ışıklarını gördüğüne çok sevindi. Bu gece işlerin yoğun olduğu belliydi. Park halindeki arabalar caddenin iki yanını da doldurmuştu. "Çılgın bir gece olacak," dedi Shane ama sesinde hoşnutsuzluk yoktu. "Bir dahaki sefere seni daha sakin, daha hoş bir yere götüreceğim."

Claire hafızasını yokladı. Shane'le tanıştıklarından beri çok şey olmuştu ama bunun ilk gerçek randevuları olduğundan neredeyse emindi. Bu, Claire'e göre Shane'in aklına bile gelmeyecek nedenlerle hem güzel hem huzursuzluk verici hem de çok değerliydi. Shane'in elinin sıcaklığını hissederek ona gülümsedi ve Shane'in ona tuttuğu kapıdan Common Grounds'a girdi.

İçerideki gürültü inanılmazdı. Burası normalde sessiz ama asla sıkıcı olmayan bir yerdi. Güneş battığındaysa eğlence seviyesi artardı ve bu gece tavanı delip geçmişti.

Masalar çoktan dolmuştu, içeridekilerin çoğu insandı ama Claire köşelerde oturan vampirler de görüyordu. Sam de oradaydı. Michael'ın şehirdeki tek akrabası ona destek olmaya gelmişti. Sam gülümseyerek el sallayınca Claire de aynı şekilde karşılık verdi.

Michael barın arkasındaki açıklıkta duruyordu. Gri, düz bir tişörtle kot pantolon giymişti, gitarı sırtındaydı. Boynundaki deniz kabuğundan kolye yeniye benziyordu. Eve'in hediyesi miydi acaba? Şans getirmesi için miydi?

Eve onun yanında, ayakta duruyordu. Claire tam olarak göremiyordu ama el ele tutuştuklarından emindi.

Claire'le Shane kalabalığı yararak içeri girdi. Shane, Michael'ı başıyla selamladı, Michael da öyle yaptı. Sonra Shane, Claire'i ne diyeceğini bilemez bir halde onların yanında bırakarak içecek siparişi vermeye gitti.

"Çok başarılı olacaksın," dedi Claire sonunda. Michael gözlerini kırparak daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Bilmiyorum," dedi. "Güya sıradan bir şey olacaktı. Gelip birkaç şarkı çalacaktım, alışmaya çalışacaktım. Ama bu..."

Arkalardan biri yavaşça alkışlamaya başlayınca, herkes ona katıldı.

Michael'ın rengi kesinlikle daha fazla küle benzeyemezdi. Claire onun gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu. Eve de görmüş olacaktı ki onu öptü.

"Başarabilirsin Michael," dedi. "Hadi, çık oraya. Bu senin işin."

Claire gülümseyerek başını sallayıp destek olmaya çalıştı. Michael barın arkasından çıkınca bir alkış fırtınasıyla karşı karşıya kaldı. Salonun uzak köşesine, üstünde OFİS yazan kapalı kapının yanına küçük bir sahne kurulmuştu. Michael oraya çıkınca sahne ışıkları onun altın sarısı saçlarında ve mavi gözlerinde parladı.

Vay canına, dedi Claire içinden. Oradaki artık Michael değildi. O... başka bir şeydi.

Eve barın altından geçip Claire'in yanına geldi. Kötü kraliçe kırmızısı dudaklarında dalgın bir gülümseme vardı. "Çok güzel," dedi. "Değil mi? Öyle."

Claire buna sadece katılabilirdi.

Michael mikrofonu ayarlayıp test etti, Claire'in duymaya alıştığı bir-iki parmak alıştırması yaptı ve ardından kalabalığa gülümsedi. Claire'in onda daha önce hiç görmediği bir gülümsemeydi bu. Daha güçlü, daha neşeli, daha içten. Michael'ın bakışları onu bulunca, içinde bir yerlerde bir sıcaklık hissetti, sonra bundan hemen utandı.

Ama doğrusu çok çekiciydi. Shane'in neden bahsettiğini şimdi anlıyordu ve buna alışık değildi.

Shane, Claire'in omzuna dokunup içeceğini verirken "Beni hepiniz tanıyorsunuzdur herhalde, değil mi?" dedi.

Ve içeridekilerin yaklaşık yüzde sekseni deliler gibi alkışladı. Kalanlar -şans eseri gelen üniversite öğrencileri- her şeyden habersiz görünüyordu.

Michael mikrofonun yüksekliğini son bir kez düzelttikten sonra çalmaya başladı. Claire'in evde de duyduğu hızlı,

karmaşık bir parçaydı bu. Ama evdeki gibi çalmıyordu Michael, şimdi saf bir yetenek vardı ortada. Müzik, ellerinden ışık huzmeleri gibi yayılıyordu. Claire ışıldayan bir ağa yakalanır gibi yakalandı, nefes almaya bile cüret edemeden dinledi. Daha önce hiç kimsenin böyle çaldığını görmemişti.

Dönüp Shane'e bakmayı başardığında, onun da gözlerinin Michael'a kilitlendiğini gördü. Onu dirseğiyle dürtünce Shane hayretle başını sallamakla yetindi.

Eve bunu başından beri biliyormuş gibi gülümsüyordu.

Michael şarkıyı bitirdiğinde kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Michael biraz bekledi, sonra içeride kıyamet koptu.

Claire, Michael'ın yüzüne yayılan gülümsemenin, Morganville'in her şeyine değdiğini düşündü o an.

Sonraki şarkı daha yavaş, daha tatlı bir şarkıydı. Claire bunun Michael'ın geçen gece, markete gidemeyecek kadar meşgul olduğunda yazdığı şarkının yavaş hali olduğunu şaşkınlıkla farketti. Sözleri de vardı. Michael sesiyle o sözleri hüzünlü bir güzelliğe dönüştürüyordu.

Şarkı Eve içindi.

Claire göğsünde bir ağrı hissetti. Bunun sebebi hem gözyaşlarını bastırmaya çalışması hem de bir süredir nefes almıyor olduğu gerçeğiydi. Müziğin bu kadar etkili olabileceği hiç aklına gelmezdi. Etrafına bakınca aynı şeyi bütün yüzlerde gördü. Barın arkasında duran Oliver bile donakalmıştı. Claire gölgelerin içinde birini daha gördü. Tıpkı Eve gibi, olacakları en başından beri biliyormuşcasına başını düşünceli düşünceli sallayan Amelie.

Sam'in gözleri dolmuştu ama gülümsüyordu.

Michael'ın sesi fısıltıya dönüştü ve şarkı bitti. Bu sefer alkışların sonu gelmeyecek gibiydi.

Michael mikrofon ayaklığını tekrar düzeltti. "Sonraya da saklayın millet," dedi gülümseyerek gürültüye doğru. "Daha yeni başlıyoruz."

Claire'in Morganville'de geçirdiği en güzel geceydi. Daha önce kendini hiç bu kadar bir şeyin parçası gibi hissetmemişti. Bu kadar farklı kişilerle dolu bir salonda bu kadar bütünlük olduğunu hiç görmemişti. Her şeyden habersiz öğrencilerle bileklikli Morganville'liler birbirine sarılıyor, vampirler ayrım gözetmeksizin insanlara gülümsüyordu. Havadaki coşku Oliver'ı bile sarmışa benziyordu.

Michael üç kere bis yaptıktan sonra sahneden ancak inebildi. Doğruca Eve'in yanına gelip ona sarıldı ve onu öyle bir öptü ki Claire başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Nefes almak için ayrıldıklarında, Michael hala sırıtıyordu.

"Eee?" dedi. "Rezil olmadım ya?"

Shane elini uzattı. "Olmadın. Tebrikler dostum."

Michael onun elini görmezden gelip ona sarıldı, sonra Claire'e döndü. Claire ona sarılmak konusunda hiç tereddüt etmedi. Michael normalden sıcaktı ve çok terlemişti. Claire vampirlerin terleyebildiğini bilmiyordu. Genelde kendilerini bu kadar yormuyorlardı herhalde. "İnanılmazdın," diye fısıldadı Claire. "Ben... inanamadım. Vay canına. İnanılmaz demiştim, değil mi?"

Michael onu yanağından öptü ve elini sıkmaya gelenlere döndü. Kalabalığın çoğu güzel kızlardı. Claire, Shane'in yanına çekildi.

"Gördün mü?" dedi Shane. "Neyse ki Eve burada. Böyle bir şey, bir erkeğin başını döndürebilir."

"Bir vampirin bile mi?"

"Ah. Özellikle bir vampirin."

Hayranların yarattığı kargaşanın dinmesi on beş dakika sürdü ve sonunda içeride kafein bağımlısı birkaç kişi dışında kimse kalmadı. Claire'le Shane içeceklerini tazeleyip bir masaya geçerken Eve de Michael'ın toplanmasına yardım etti.

"Hey," dedi Claire, Shane'in dikkatini çekmek için. "Teşekkür ederim."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Yaşadığım en güzel randevu için."

"Bu mu? Yok canım. Sıradandı. Çok daha iyisini yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

"Bunu ispatlamaya niyetli misin?"

Shane'in ılık parmakları, Claire'in koluna ürpertiler yayıyordu. "Bir gün," dedi. "Yakında. Görürsün."

Claire yine şu nefes almama huyunun devreye girdiğini farketti. Kendini olasılıklara kaptırmıştı. Shane hınzırca gülümsedi ve Claire onu tam o anda uzun uzun öpmek istedi.

"Hazır mısınız?" Michael masanın başında dikilmiş onlara bakıyordu. Sahnedeki ışıltısının bir kısmı yok olmuş, her zamanki Michael'a dönüşmüştü. Hatta biraz da yorgun bir Michael'a. Claire sıcak çikolatasından büyük bir yudum alıp başını salladı.

En güzel gecelerin bile bir sonu vardı.

Claire yatmaya hazırlanırken Eve'in çığlık attığını duydu. *Beni gıdıklamayı kes, adi herif,* diyen bir çığlık değildi bu, gerçek bir çığlıktı. Claire pijamasının üstünü başından geçirip koridora fırladı. Shane ondan önce çıkmış, merdivenlerden iniyordu. Üstünde hala kot pantolonu ve bol tişörtü vardı.

Girişe geldiklerinde, Michael'ın, kollarında kan içinde bir kızla yerde oturduğunu gördüler. Eve de kapıyı kilitliyordu.

"Miranda," dedi Michael kızın kanlı saçını yüzünden çekerek. "Miranda, beni duyabiliyor musun?"

Claire dehşet içinde, kızın bir zamanlar Eve'in arkadaşı olan Miranda olduğunu anladı. Kızların kadın olmayı hem istedikleri hem de bundan korktukları o tuhaf yaştaki bir çocuktu aslında. Claire'in onu son görüşünden beri biraz kilo almıştı ama hala sokak çocuklarını andırıyordu.

Hem de yaralı bir sokak çocuğunu. Başındaki yaradan boynuna akan kanlar Michael'ın pantolonuna ve parmaklarına damlıyordu.

Miranda ağlamaya başladı. "Başımı vurdum..."

"Bir şeyin yok, artık güvendesin," dedi Eve usulca. Yere çöküp kollarını açınca, Michael kızı hemen ona verdi. Michael'ın gözbebekleri iğne başı kadar küçülmüştü, farklı görünüyordu. "Michael, sen gidip üstünü başını temizlesen iyi olur."

Michael başını salladı ve ışık hızıyla merdivenlerden yukarı koştu.

"Ambulans çağıralım mı?" diye sordu Shane.

"Hayır! Hayır, olmaz!" dedi Miranda çılgın gibi. "Lütfen beni oraya yollamayın. Orada neler yaptıklarını bilmiyorsunuz... Bana neler... Ateş..."

Miranda'nın çırpınmalarına rağmen Eve nasıl olduysa onu tutmayı başardı. "Tamam, sakin ol, yollamayız. Söz veriyorum. Rahat dur. Shane, ilkyardım çantası, havlu, sıcak su..."

"Ben de yardım edeyim," dedi Claire ve Shane'le birlikte mutfağa gittiler. Claire dönüp bakınca Miranda'nın direnmeyi bıraktığını ve Eve'in kollarında ölü gibi yattığını gördü. "Ona ne olmuş?"

"Morganville," dedi Shane umursamazca omuzlarını silkerek. Mutfak kapısını iterek açtı ve doğruca lavabonun altındaki dolaba yöneldi. Claire sıcak su ve havluları hallederken, ilkyardım çantasının bu kadar çok kullanılmasına hayret ediyordu.

Miranda'nın tedavisi, Claire'in korktuğu kadar kötü geçmedi. Kızın başındaki yara derin değildi ve kelebek bantlar Eve'in işini gördü.

Ama boynundaki delikler yeni açılmışa benziyordu. Eve onları sorunca Miranda utanarak yakasını boynuna çekti. "Sizi ilgilendirmez."

"Charles yaptı, değil mi? Aşağılık herif." Eve'in yaşı küçük kızları ısıran vampirlere kesinlikle hiç tahammülü yoktu. Claire'in anladığı kadarıyla, diğer vampirlerin de yoktu. Sonuçta buna karşı yasalar da vardı. Claire, Amelie'nin, Charles'la Miranda'dan haberi olup olmadığını merak etti. Ya da bunu umursayıp umursamadığını. "Senden böyle faydalanmasına izin veremezsin Mir! Bunu biliyorsun!"

"Ama çok açtı," dedi Miranda. "Hem canım da hiç yanmadı."

Bunu duymak Claire'in midesini bulandırdı. Shane'le göz göze geldiler.

"Biri kalbine kazık istiyor galiba," dedi Shane.

Miranda ona öfkeyle baktı. "Hiç komik değil!"

"Komiklik yapar gibi bir halim mi var? Miranda, herif sübyancı. Öbür şeyi yapmak yerine kanını emiyor diye..." Shane durup ona baktı. "Öbür şeyin yerine, değil mi?"

Miranda'nın onun ne demek istediğini anlayıp anlamadığını kestirmek imkansızdı ama Claire'e kalırsa kız anlamış ve bundan rahatsız olmuştu. Onu oturttukları koltuktan kalkmaya çalıştı. "Eve gitmeliyim."

"Olmaz, zar zor ayakta duruyorsun," dedi Eve onu tekrar oturtmayı başararak. "Claire, Michael'ı bir yoklar mısın? İyi olup olmadığına bak, olur mu?"

Diğer bir deyişle, Eve'le Shane'in soracağı özel sorular vardı. Claire başını sallayıp üst kata çıktı. Banyonun kapısı kapalıydı. Claire kapıyı hafifçe tıklattı.

"Michael?"

Cevap yoktu. Kapı kolunu zorladı, kilitliydi.

Claire koridorda ayak sesleri duyduğunu düşünerek o tarafa döndü ama kimseyi göremedi. Kilidin açıldığını duymamıştı ama döndüğünde banyo kapısı açık duruyordu ve Michael hemen kapı girişindeydi.

Claire geriledi. Michael üstünü başını temizlemek yerine duş almıştı. Islak saçı her zamankinden koyuydu ve beline havlu sarılıydı. Claire, Michael'da alışık olduğundan çok daha fazlasını görüyordu ve gördükleri... etkileyiciydi.

Claire ta duvara kadar geri geri gitti.

"Özür dilerim," dedi Michael. Çok gergindi. "Kız hala burada." Bu bir soru değildi ama Claire yine de başını salladı. "Burada kalamaz. Onu dışarı çıkarmalıyız."

"Gidebilecek durumda olduğunu sanmıyorum," dedi Claire. "Pek kendinde sayılmaz. Shane'le Eve..."

"Kanının kokusunu hala alabiliyorum," dedi Michael. "Üstümdekini yıkadım. Elbiselerimi çıkarıp duş da aldım. Hiçbiri işe yaramadı, hiçbiri, ben hala... Gitmek zorunda. *Hemen.*"

"Neyin var senin? Sanıyordum ki..." Claire duraksadı, sonra bir şey içiyormuş gibi yaptı.

"Doğru." Michael elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Galiba bu gece sahnede hepsini tükettim. Açım Claire."

Bunu söylemek ona çok şeye mal olmuş olmalıydı. Claire yutkunup başını salladı. "Burada bekle."

Claire aşağı inip Miranda'yla konuşan Shane'le Eve'in yanından geçerek mutfağa girdi. Buzdolabının alt rafının en dibinde, içinde bira olması gereken ama olmayan bazı şişeler vardı. Üç taneydiler. Claire içine bakmamaya çalışarak bir tanesini aldı ve aşağıdakilere göstermemeye çalışarak üst kata çıktı. Zaten ona dikkat etmediler, oradaki sırlarla meşgullerdi.

Michael kapı girişine yaslanmış onu bekliyordu. Claire'in elindekini görünce dikildi. Claire şişeyi ona sessizce uzattı. Michael kapağını açıp şişeyi ağzına götürürken gözlerini Claire'den bir saniye bile ayırmadı. Şişenin içindeki sıvı, kandan çok şurup gibi akıyordu. Claire kusacak gibi oldu.

Michael da öğürdü ama şişenin dibini bulana kadar içmeye devam etti.

Mavi gözleri bir an kırmızı kırmızı parladı, sonra eski haline geri döndü.

Claire korkuya benzer bir şeyin onun içinden geçip gittiğini gördü. "Bunu senin önünde yapmış olamam."

"Şey, aslında yaptın." Ve bunda kesinlikle meydan okumaya benzer bir şey de vardı. Bu çok iğrenç ve korkunçtu ama yine de...

Yine de...

Michael elinin tersiyle dudaklarını sildi ve elini yüzünü yıkamak için lavaboya gitti.

Aynada kendine öyle uzun baktı ki Claire onun kendisini unuttuğunu sandı. Ama Michael sonunda "Teşekkürler," dedi.

Claire söylemesi aptalca olmayacak bir şey bulmaya çalıştı. "Soğuk olunca iğrenç oluyor, değil mi?" Bulamamıştı.

Neyse ki o tuhaf andan sonra ne derse desin Michael'a iyi gelecekti. "Evet," dedi. "Ama iş görüyor. Önemli olan da o." Şişeyi durulayıp attı ve derin bir nefes aldı. "Ben giyineyim. Hemen dönerim."

Aslında Claire'i başından def ediyordu ama bunu güzel bir şekilde yapmıştı. Claire oturma odasına döndü.

Shane'le Eve başlarını aynı şekilde eğmiş, dikkatle bakıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Claire fısıltıyla.

"Şşt," dedi ikisi birden.

Miranda tuhaf, monoton bir sesle mırıldanıyordu. Kendinden geçmiş gibiydi.

"Şöleni görüyorum. Öfke... Yalan. Ölüler, yaşayan ölüler yere düşüyor. Yayılıyor. Hepimizi öldürecek."

Claire birden irkildi. *Yaşayan ölüler yere düşüyor. Yayılıyor.* Bazen Miranda medyumluk nöbetleri geçiriyordu. Eve'in arada bir onunla takılmasının nedeni de buydu. Bazen gördükleri doğru çıkmıyordu ama sık sık gerçeği gördüğü de oluyordu ve bu seferki Claire'e çok gerçek geldi.

Vampirleri etkileyen hastalıktan ve hastalığın insanlara bulaşmasından bahsediyordu. *Hayır, bu mümkün değil. Yoksa mümkün mü?* Hastalığın ne olduğunu, ne yaptığını,

vampirleri nasıl o hale getirdiğini ortaya çıkardıkları söylenemezdi.

İlk yok olan, Morganville'deki bütün vampirlerin çoğalma yeteneği, yeni vampirler yaratma gücüydü. O güç sadece Amelie'de hala vardı ama Michael'ı yaratmak onu neredeyse mahvedecekti.

Yayılıyor. Claire, Morganville'deki insanları düşündü. Onca aile, o gece Common Grounds'taki onca genç...

Bu doğru olamazdı.

"Şölen," dedi Miranda yine. "Hepiniz aptalsınız, aptalsınız... Ona kanmayın. Sadece üçü değil, dahası var."

"Kim?" dedi Eve, Miranda'nın yanına eğilip omzunu tutarak. "Mir, kimden bahsediyorsun?"

"Yaşlı olan," dedi Miranda. Soluk yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlamıştı. "Ah, hayır. Hayır... Dönüyorlar. Hepsi aç, durmuyorlar..."

Michael merdivende durdu. Az öncesine göre daha sakindi ama endişelenmişti. "Neden bahsediyor?"

"Şşt!" dediler bu sefer üçü birlikte. Eve, Miranda'ya biraz daha yaklaştı. "Tatlım, vampirlerden mi bahsediyorsun? Vampirlere ne olacak?"

"Ölüyorlar," diye fısıldadı Miranda. "O kadar çok ki. Güvendeyiz sanıyoruz ama değiliz. Dinlemeyecekler... Bizi görmeyecekler..." Koltukta huzursuzca kıpırdanıyordu. "O adam yapıyor. Onun yüzünden."

"Oliver mı?" diye sordu Eve. Çünkü Konsey'deki tek erkek vampir oydu.

Ama Miranda başını iki yana salladı. Başka bir şey söylemeden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Öyle şiddetle ağlıyordu ki transtan çıktı ve Eve'in boynuna sarıldı.

"Bishop," dedi Michael. Hepsi ona döndüler. "Oliver değil. Bishop'tan bahsediyor. Morganville'i yok etmeye çalışacak."

Miranda sonunda kanepede uyudu. Ertesi sabah Claire aşağı indiğinde onu bir battaniye yığınının altında top gibi kıvrılmış yatarken buldu. Kız hala titriyordu ama derin uykudaydı. Eskisinden de narin görünüyordu. Solgun teni saydamlaşmıştı ve gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı.

Claire onun adına üzülmüştü ama çok da derin bir üzüntü değildi bu. Miranda'nın çok sempatik olduğu söylenemezdi. Eve'in söylediğine göre pek arkadaşı yoktu. İnsanlar ona tahammül ediyor ama onun yanlarında olmasından hoşlanmıyorlardı. Bu acımasızcaydı. Yine de Claire onları anlayabiliyordu. Bu haliyle, Morganville'in bile onu kabullenmekte zorlanması normaldi.

Ondan beslenen vampiri korumasında şaşılacak bir şey yoktu. Büyük olasılıkla ona ilgiye benzer bir şey gösteren tek kişi oydu.

Claire tost yapıp kahve hazırlamak için mutfağa gitmeden önce, titreyen kızın üstündeki battaniyeleri düzeltti. Kahvaltısını yalnız başına yapmak zorundaydı. Ne yazık ki ev, sabah erken kalkmayı seven insanlarla dolu sayılmazdı.

Bazen insan erken saatteki dersleri aldığına pişman oluyordu.

Telefon çalınca Claire az daha yere düşüyordu. Mutfak kapısının yanında asılı duran paralel telefonu kaptı ve ikinci çalışından önce açtı. "Alo?"

Telefonun diğer ucunda bir duraksama oldu, sonra annesinin sesi duyuldu. "Claire?"

"Anne! Merhaba, bir şey mi oldu?"

"Neden bir şey olsun ki? Sırf kızımla konuşmak için aramış olamaz mıyım?" Ah, harika. Annesi nedense kızıp savunmaya geçmişti. "Erken olduğunun farkındayım ama seni okula gitmeden yakalamak istedim."

Claire iç çekip duvara yaslandı. "Peki. Yerleşme işi nasıl gidiyor? Bütün kolileri açabildiniz mi?"

"Gayet iyi," dedi annesi, Claire'in kanını donduracak kadar kötü bir sesle. "Sadece... alışmamız gerekiyor, hepsi bu. Burası çok küçük bir kasaba sonuçta."

"Evet," dedi Claire sessizce. "Alışmanız gerekiyor." Annesiyle babasının Morganville'le ilgili bir şeyler öğrenip öğrenmediğini bilmiyordu ama mutlaka bir çeşit... Ne denirdi ona? Oryantasyon mu? Mutlaka öyle bir şeye maruz kalıyor olmalıydılar. Morganville bu konuda çok etkili bir yerdi. "Birileriyle... tanıştınız mı?"

"Şehir merkezinde bir tanışma partisine gittik," dedi annesi. "Bizi Bay Bishop'la kızı götürdü."

Claire inlememek için dudağını ısırdı. Bishop mı? Hem de Amelie'yle mi? Ah Tanrım. "Nasıl geçti?"

"Pek bir şey olmadı. Bir kokteyl partisiydi. Ordövr, birkaç içki ve biraz sohbet. Buranın tarihiyle ilgili küçük bir sunum yapıldı ve... Ve..." Claire'in annesi hiç beklenmedik bir anda hıçkırıklara boğuldu. "Yemin ederim ki bilmiyorduk. Bilsek seni bu korkunç yere yollar mıydık hiç. Ah, tatlım..."

Claire gırtlağındaki düğümü zorlukla yuttu. "Ağlama anne. Önemli değil. Her şey yoluna girecek." Yalan söylüyordu ama buna mecburdu. Annesinin bu haline tanık olmak çok zordu. "Amelie'yle tanıştınız, değil mi?"

Telefonun ucundan burun çekme sesleri geldi. "Evet, iyi birine benziyor."

Claire'e kalsa, *iyi* demezdi. "Evet, Amelie, Morganville'deki en güçlü kişi ve tamamen bizim tarafımızda." Biraz abartmıştı ama durumu o kadar basit bir dille ancak böyle özetleyebilirdi. "O yüzden, endişe edecek bir şey yok anne. Ben Amelie için çalışıyorum. Bana karşı sorumlulukları var ve sizin de güvende olmanızı sağlayacak. Tamam mı?"

"Tamam." Ses vızıltı gibi gelmişti ama sonuçta ona inanıyordu işte. "Ama baban için çok endişelendim. Hiç iyi görünmüyordu. Hastaneye git dedim ama iyiyim dedi."

Claire bir an Miranda'nın sözlerini hatırladı. *Lütfen beni oraya yollamayın. Orada neler yaptıklarını bilmiyorsunuz...* Hastaneden bahsetmişti. "Şu an iyi mi peki?"

"Bugün daha iyi." Burnunu silmeye gitti, döndüğünde sesi daha güçlü ve net geliyordu. "Sana yüklenmek istemi-

yorum hayatım ama bunca zaman bize hiçbir şey söylemediğini düşündükçe..."

"Şey, doğruyu söylemek gerekirse bana inanmazsınız diye düşündüm," dedi Claire. "Ayrıca şehirlerarası konuşmalar dinleniyor. Bunu söylediler, değil mi?"

"Evet. Demek bizi koruyordun?" Titrek bir sesle güldü. "Anne babaların çocuklarını koruması gerekir Claire. Ama biz elimize yüzümüze bulaştırdık, değil mi? Buranın Massachusetts ya da California'dan çok daha güvenli olacağını düşünmüştük."

"Önemli değil. Bir gün oraya gideceğim."

Konuşmayı daha basit konulara kaydırdılar. Yerleşme telaşı, taşınırken kırılan vazo - "Aslına bakarsan, o şeyden zaten nefret ediyordum, o sene yılbaşında teyzen vermişti, hatırladın mı?" Claire'in o günkü planları... Konuşmaları bittiğinde kadının sesi daha sakin geliyordu ve Claire'in kahvesi buz gibi olmuştu. Tostu da öyle.

"Claire," dedi annesi. "O evden taşınman konusunda..."

"Taşınmıyorum," dedi Claire. "Özür dilerim anne. Babamın üzüleceğini biliyorum ama onlar benim arkadaşlarım, ben buraya aidim. Burada kalacağım."

Kısa bir sessizlikten sonra annesi alçak sesle konuştu. "Seninle gurur duyuyorum."

Annesi telefonu kapattıktan sonra Claire bir an öylece kaldı. Gözleri dolarak telefona "Seni seviyorum," dedi.

Sonra da eşyalarını toplayıp derse gitti.

tg: kaktusunx

8

Günler şaşılacak kadar sakin geçti. Claire okula, Eve işe, Michael gitar derslerine gidiyordu. Common Grounds'taki konserden beri işleri açılmıştı. Shane ise tembellik etmeye devam etti. Gerçi Claire onu biraz fazla dalgın buluyordu.

Sonunda onun cumartesi gününü ve daveti düşündüğünü farketti. Bu konuyu Claire'le konuşmak istemiyordu anlaşılan.

"Ne yapmalıyım peki?" diye sordu Eve'e. "Hastayım falan dese olmaz mı yani?"

"Şaka mı yapıyorsun," dedi Eve. "Bahane kabul ederler mi hiç? Böyle bir davet alırsan gidersin, o kadar."

"Ama..." Eve tabakları çıkarırken dolaptan bardakları almakla meşgul olan Claire az kalsın hepsini düşürüyordu. "Ama o zaman o aşağılık..."

"Ağzımızı bozmayalım hanımefendi."

"...cadı onu yanında isteyecek!" Claire'in öfkesinin tek sebebi Shane'in üzüntüsü değil, bir yandan da buna razı olmasıydı. Ysandre solgun parmaklarını onun göğsünde gezdirirken Shane ona direnememişti.

Shane bu konuda tek kelime etmiyordu ve Claire de ona yardım etmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Eve ona birkaç saniye dalgın dalgın baktı. "Oraya bir tek o kadın gitmiyor ki. Shane hiç de yalnız olmayacak."

"Efendim?"

"Michael gidiyor. Açmadım ama davetiye zarfını gördüm."

Eve, Michael'dan davet bekleyebilirdi ama Claire tamamen çaresizdi.

Bu da onu kızdırıyordu ama bu sefer kendine kızıyordu. *Kıskanıyorsun*, dedi içinden. *Çünkü sensiz hiçbir yere gitmesini istemiyorsun.*

Claire böyle düşünen biri olmak istemiyordu ama olmuştu bile. Bu konuda ne yapacağını da bilmiyordu.

Shane'in kola bardağını önüne koyarken galiba biraz sert davranınca, Shane soran gözlerle ona baktı. Eve yerine geçmişti bile. Michael evde değildi ama bu sefer Eve buna bozulmuşa benzemiyordu. Michael ona nereye gittiğini söylemişti herhalde.

Birilerinin konuştuğunu bilmek güzel, diye düşündü Claire.

"Ne oldu?" diye sordu Shane bardağı alırken. "Teşekkür etmeyi mi unuttum? Teşekkürler o zaman. Gördüğüm en güzel kola. Kendin mi yaptın? Özel bir tarif mi?"

"Cumartesi gününe bir planın var mı?" diye sordu Claire. "Sinemaya falan gidebiliriz diye düşündüm. Ya da..."

Aşırı belli etmişti. Shane anında anlamış, Eve ise mikrodalgada pişmiş lazanyasını yemeyi bırakmıştı. Sessizlik uzadı. Claire sırf bir şey yapmış olmak için çatalıyla yemeğini dürttü.

"Yapamam," dedi Shane sonunda. "Sebebini biliyorsundur herhalde."

"Şu baloya gideceksin," dedi Claire. "Bishop'ın... arkadaşıyla."

"Başka seçeneğim yok."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Neden bundan bahsediyoruz?"

"Çünkü..." Çatalını lazanyaya öyle bir batırdı ki tabak çizildi. "Çünkü Michael gidiyor. Herhalde Eve de gider. Peki ben ne yapacağım?"

"Şaka yapıyorsun herhalde. Çünkü şu korkunç vampir eğlencesine gitmek istediğini söyledin gibi geldi bana. Bu arada, ben gitmek istemiyorum."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum. Ysandre'den yani. Ama onunla gidiyorsun."

"Ediyorum ve gidiyorum." Shane konuşmaya devam etmemek için ağzına yemek attı.

Eve gırtlağını temizledi. "Ben masadan kalksam belki daha iyi olur. Çünkü kendimi o hiç sevmediğim televizyon programlarından birindeymişim gibi hissetmeye başladım. Siz ikiniz sırayla itiraf kabinine girmeyi deneyebilirsiniz."

Shane'le Claire onu duymazdan geldi. "Sana söylemedim çünkü yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Shane. "Kimse bir şey yapamaz."

"Ağzın doluyken konuşmayı kes."

"Ama sen sordun!"

"Ben..." Claire gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. "Ben sadece benimle konuşmanı istedim, hepsi bu. Ama galiba o kadarını bile yapamıyorsun."

Lazanyasını ve içeceğini alıp odasına çıktı. Sinir krizi geçirip kapıyı çarpma sırası ondaydı ve bunları çok güzel yapacaktı.

Kapı kapandığı an ağlamaya başladı. Elindekileri komodinin üstüne bıraktı ve köşeye büzüldü. Uzun süredir bu kadar ağlamamıştı. Hem de böyle aptalca bir şey için. Ama bir türlü kendini...

Kapı çalındı. "Claire?"

"Git buradan Shane." Ama bunu gerçekten içten söylememişti. Shane de bunu anlamış olacak ki kapıyı açtı. Claire onun koşarak gelip ona sarılacağını sandı ama Shane öylece durdu.

"Neden zor durumda olan senmişsin gibi davranıyorsun?" diye sordu Shane. O kadar mantıklı ve yerinde bir soruydu ki Claire iyice ağlamaya başladı. "Aptalca bir kıyafet giymek zorundayım. O kaltağın kalbine kazığı saplamak istemiyormuşum gibi yapmak zorundayım."

"Ama gidiyorsun! Neden gidiyorsun? Sen... Ondan nefret ettiğini sanıyordum..."

"Çünkü gelmezsem seni öldüreceğini söyledi. Çünkü bunun boş bir tehdit olmadığını biliyorum. Bunu yapar. Şimdi mutlu musun?"

Kapıyı sessizce kapattı. Claire nefes alamıyordu. Göğsündeki acı onu boğacak gibiydi. Bir ses çıkardı ama bunun ağlamaktan mı, öfkeden mi, yoksa acıdan mı olduğunu anlayamadı.

Sonunda ağlamayı kesip yanaklarını sildi. Kendini üzgün, yalnız ve suçlu hissediyordu. Yemeğin hiç tadı kalmamıştı ve tek yapmak istediği, bulabildiği en büyük oyuncak ayıyı alıp battaniyenin altına kıvrılmaktı.

Ama bunu yapamadı.

Kapıyı açınca, Shane'in sırtını duvara yaslamış, orada oturduğunu gördü.

"Bitti mi?" diye sordu. Onun gözleri de kızarmıştı. Ağladı demek değildi bu ama... yine de bir şeydi. "Çünkü buranın zemini o kadar da rahat değil."

Claire onun yanına çöktü. Shane kolunu ona doladı, Claire'in başı onun göğsüne düştü. Saçlarını okşayan parmaklarının dokunuşunda, ağır ağır soluk alıp verişinde insanı sakinleştiren bir yan vardı. Sıcaklığı, Claire'e sonsuz güven veriyordu.

"Sana zarar vermesine izin verme," diye fısıldadı Claire. "Tanrım, Shane..."

"Merak etme. Michael da orada olacak. Bir şey olursa mutlaka müdahale eder. Ben senin güvende olmanı istiyorum. Biz yokken annenlerin yanına falan gideceğine söz

ver. Hayır..." Öyle demişti, çünkü Claire itiraz etmeye başlamıştı bile. "Hayır, söz ver. Senin iyi olacağını bilmem lazım."

Claire başını salladı. "Söz veriyorum." Derin bir nefes aldı. "Hangi aptal kıyafeti giyeceksin?"

"Sorma."

"Derili bir şey mi?"

"Evet, olabilir." Claire her şeye rağmen gülümsemeyi başardı.

"Dört gözle bekliyorum."

Shane kafasını duvara vurdu. "Kızlar."

Myrnin'in laboratuarına bir sonraki gidişinde bir sürprizle karşılaştı. Merdivenden inerken gelen ışığı görünce ilk düşüncesi, *Eyvah, hücresinden çıkmış,* oldu. İkincisi ise bir an önce dart silahını hazır etmesi gerektiğiydi. Sırt çantasını açmaya çalışırken içeridekinin Myrnin olmadığını gördü.

Tıklım tıklım dolu, loş laboratuarda -daha çok, zamanı geçmiş aletlerle dolu bir kilere benziyordu- bir koltuk ve bir okuma lambası vardı. Koltuğa oturmuş, eski defterlerden birinin yıpranmış sayfalarını çeviren kişi Oliver'dan başkası değildi.

Claire bu durumda nasıl bir dozun işe yarayacağını bilmese de ne olur ne olmaz diye elini silahın üstüne koydu.

"Ah, sakin ol, sana saldırmayacağım Claire," dedi Oliver sıkkın bir sesle. Başını kaldırıp bakmadı bile. "Zaten şu

sıralar seninle aynı taraftayız. Yoksa bundan haberin yok mu?"

Claire kalan basamakları ağır ağır indi. "Galiba bunu duymadım. Bunu ispatlayacak bir şeyin var mı?" Eve, Bishop'tan bahsedince koşup geldiği doğruydu ama Claire'in gözünde bu onu öyle hemen yandaşlar kategorisine sokmazdı.

"Dışarıdan birileri bizi tehdit ettiği zaman birleşiriz. Bu, ilkel toplumlar kadar eski bir kuraldır. Seninle aynı toplulukta yaşıyoruz ve ortak bir düşmanımız var."

"Bay Bishop."

Oliver bir parmağıyla defterde kaldığı yeri işaretleyerek ona baktı. "Bazı soruların olduğunu tahmin ediyorum. Yerinde olsam, benim olurdu."

"Peki. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Onu tanımıyorum. Bugün yaşayan kimsenin tanıdığını da sanmıyorum."

Claire onun karşısına bir sandalye çekip oturdu. "Ama onunla tanıştın."

"Evet."

"Ne zaman tanıştın peki?"

Oliver başını eğip gözlerini kıstı. Claire nasıl olup da bir zamanlar onu sıradan, iyi bir insan olarak görebildiğine bir kez daha hayret etti.

"Onunla Yunanistan'da tanıştım," dedi. "Bir süre önce. Koşulların senin için aydınlatıcı ya da rahatlatıcı olacağını sanmıyorum."

"Onu öldürmeye çalıştın mı?"

"Ben mi?" dedi Oliver gülümseyerek. "Hayır."

"Ya Amelie?"

Oliver cevap vermedi ama gülümsemeye devam etti. Sessizlik uzadıkça Claire çığlık atacak gibi oldu. Oliver'ın, onun ağzından bir şeyler kaçırmasını beklediğini biliyordu.

Kaçırmadı.

"Amelie'nin ilişkileri seni ilgilendirmez," dedi Oliver. "Myrnin'in sayıklamalarını dinledin herhalde. Onun hala bizimle olmasına hayret ettiğimi itiraf etmeliyim. Uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum."

"Bishop gibi mi?"

"Myrnin deli, biliyorsun. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep öyleydi ama son zamanlarda iyice artmış." Oliver uzaklara daldı. "Avlanmayı o kadar severdi ki. Ama oldum olası hep sızlanan, zavallı bir ahmaktı. Kendi zayıflığının suçunu hayali bir hastalığa atmasına hiç şaşırmadım. Bazıları bu hayata uygun doğmuyor maalesef."

Claire buna hazırlıksız yakalandı. "Hastalığa inanmıyor musun?"

"Myrnin ve birkaç kişi daha kusurlu diye, hepimizin yok olacağına inanmıyorum."

"Ama sonuçta... Şey yapamıyorsunuz..."

"Çoğalamıyor muyuz?" Oliver bunu duygusuzca söylemişti. "Belki istemediğimizdendir."

"Michael'ı dönüştürmeye çalıştın."

Claire bunu söylememeliydi. Oliver'ın yüzü birden gerildi ve solgun teninin altındaki kafatası belirginleşti. "Bunu Michael söylüyor."

"Bunu Amelie söylüyor. Burada kendi güçlerini oluşturmak istemişsin. Senin dönüştürdüklerinle. Ama yapamamışsın. Bu seni şaşırttı, değil mi? Çünkü birdenbire, artık..."

"Çocuk," dedi Oliver, "ağzından şimdi çıkacak söze çok dikkat etmelisin. Hem de çok."

Bu seferki sessiz bakışmada Claire gözlerini kaçırdı ve sırt çantasından çıkan görünmez ipliklerle oynamaya başladı. "Çalışmaya başlamalıyım," dedi. "Sen de buraya Amelie'den habersiz gelmemelisin."

"Habersiz olduğunu nereden biliyorsun?"

"Haberi olsaydı, burada seni gözetleyen birileri daha olurdu," dedi Claire. Karşılığında da soğuk bir gülümseme aldı.

"Akıllı kız. Aferin. Bana git mi diyorsun?"

"Sana herhangi bir şey yapmanı söyleyebileceğimi sanmıyorum Oliver. Amelie'yi aramamı istiyorsan..." Claire cep telefonunu çıkarıp açtı ve rehberini kurcalamaya başladı.

Oliver onu öldürmeyi düşündü. Claire bunu onun gözlerinden okudu ve neredeyse arama tuşuna basacaktı.

Ama geçti. Oliver gülümseyerek kalkıp başını salladı. "Kurucu'yu böyle saçmalıklar için rahatsız etmeye değmez. Ben gidiyorum. Bir oturuşta okunabilecek o kadar çok deli saçması var ki."

Defteri koltuğun yanındaki bir yığının üstüne bıraktı ve rasgele konmuş kitap yığınları ve mobilyaların arasından hızla ve kolaylıkla süzülerek uzaklaştı. Hızlı yürümüyor gibiydi ama göz açıp kapayana kadar kayboldu.

Claire derin bir nefes aldı, çantadan dart silahını çıkardı ve Myrnin'i görmeye gitti.

"Olağanüstü," dedi Myrnin ellerine bakarak. Yumruklarını sıktı, çevirdi, parmaklarını oynattı. "Yıllardır bu kadar iyi hissetmemiştim. Ellerimde uyuşukluklar vardı, biliyor muydun?"

Myrnin'in söylemeyi unuttuğu bir semptomdu bu. Claire hemen defterine not etti. Duvardaki kronometrenin -laboratuara yeni gelen bir aletti, Claire internetten sipariş etmişti- titrek, kırmızı rakamları, ilacın şu anki formülüyle Myrnin'in en az beş saat daha kendinde olacağını gösteriyordu.

Claire'in kronometreye baktığını görünce Myrnin'in heyecanı kayboldu. Gözleri hariç, genç bir adamdan farksızdı. Claire doğmadan nesiller önce de tıpkı böyle göründüğünü ve o öldükten nesiller sonra da böyle görünmeye devam edeceğini düşünmek ürkütücüydü. *Avlanmayı o kadar severdi ki*, demişti Oliver. Vampirler için tek bir av çeşidi vardı, o da insan avıydı.

Myrnin ona Claire'in en baştan güvenini kazandığı gülümsemesiyle gülümsedi. Tatlı, nazik, adeta bir sırrı paylaşmaya davet eden bir gülümsemeydi bu. "Kronometre

için teşekkür ederim Claire. Çok faydası olacak. Alarmı var mı?"

"Zaman sıfırlanmadan on beş dakika önce ötmeye başlıyor," dedi Claire. "Saat başı da ötüyor."

"Çok iyi. Hadi bakalım. Artık parmaklarımı kullanabildiğime göre, şimdi ne yapıyoruz?" Myrnin kalın siyah kaşlarını beklentiyle oynattı. O yapınca çok komik görünüyordu bu hareket. Yakışıklı olmadığından değil, yakışıklıydı ama. Claire'in onu çekici bulması imkansızdı.

Claire bu durumun onu üzüp üzmeyeceğini içtenlikle merak etti.

"Kitapları yerleştirmeye başlasak nasıl olur?" dedi. Ortalık yangın yeri gibiydi. Claire acele etmiyorken bile bir şeyler devirip duruyordu. Myrnin'in yüzü asıldı.

"Aklım başımda geçirebileceğim sadece birkaç saatim var Claire. Temizlik yapmakla zamanımı iyi değerlendirmiş olacağımı söyleyemem."

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Bu son formülle hayli yol kat ettik," dedi. "Neden ilacı biraz daha damıtıp damıtamayacağımıza bakmıyoruz? Etkiyi güçlendirebiliriz."

"Ondan önce kanını tahlil etmemiz gerek."

Claire onu durdurmaya fırsat bulamadan Myrnin masalardan birine koştu, paslı bir bıçak alıp kolunu kesti. Claire çığlık atmak için ağzını açarken Myrnin temiz bir deney tüpü alıp kanla doldurdu. Daha ancak birkaç çay kaşığı kan akmışken yara kapandı.

"Bunun daha kolay yolları vardı," dedi Claire güçsüz bir sesle. Myrnin tüpü ona uzattı. Kan, insan kanından daha koyu renkliydi ve daha yoğun görünüyordu. Ama Claire bunun normal olduğunu düşündü. Myrnin onlar kadar sıcak değildi. Kan bağışlayan onca insanı aklına getirmemeye çalıştı ama elinde değildi. Shane'in kanının Myrnin'in damarlarında ne işi vardı? Hem nasıl oluyordu ki bu? Vampirler kanı sindiriyor muydu, yoksa bir şekilde doğrudan dolaşım sistemlerine mi geçiriyorlardı? Kan gruplarının bir önemi var mıydı? Ya Rh uyuşmazlığının? Sıtma, Ebola ve AIDS gibi kan hastalıklarına ne demeliydi?

Cevap bekleyen çok soru vardı ve Doktor Mills bu sorularla boğuşmaktan büyük zevk alacaktı.

"Acı pek önemli değil," dedi Myrnin yara izinin tamamen kaybolduğu kolundaki kan lekelerini silerek. "Acıyı yok saymak zamanla öğreniliyor."

Claire bundan gerçekten şüpheliydi ama hiç itiraz etmedi. "Bunun bir kısmını hastaneye götüreceğim," dedi. "Doktor Mills de kan örneği istemişti. Orada çok değerli aletler var, burada edinemeyeceğimiz bilgileri bize sağlayabilir."

Claire dışında ne Doktor Mills'i ne de herhangi başka bir insanı umursayan Myrnin omuz silkti. "Nasıl istersen," dedi. "Nasıl aletler?"

"Her türlü. Kütle spektrometresi, kimyasal kan ayırıcıları... Öyle şeyler."

"Biz de bunlardan edinmeliyiz."

"Neden?"

"En yeni aletler olmadan nasıl bizden beklendiği gibi ilerleyebiliriz?"

"Myrnin, burada yer yok ki. Ayrıca buradaki elektrik, elektron mikroskobunu çalıştırmaya yeter mi sanıyorsun? Bilimadamları artık böyle çalışmıyor. Aletler çok pahalı. Onları sadece büyük hastaneler ve üniversiteler satın alıyor. Biz sadece belli bir süreliğine kiralıyoruz."

Myrnin şaşırmıştı. "Kiralıyor muyuz? Ama ne aradığını ya da ne kadar süreceğini bilmeden nasıl oluyor?"

"Araştırmalarını programlamayı öğrenmeli ve sabırlı olmalısın."

Bunu duymak Myrnin'i güldürdü. "Claire, ben bir *vampirim*. Biz sabrımızla ünlü sayılmayız. Şu senin Doktor Mills... Belki de onu ziyaret etmeliyiz. Onunla tanışmak hoşuma giderdi."

"Büyük olasılıkla onun da hoşuna giderdi," dedi Claire. Amelie'nin bu işe ne diyeceğinden hiç emin değildi ama Claire onunla gitsin ya da gitmesin, Myrnin'in bunu çoktan kafaya koyduğunu anladı. "Bir dahaki sefere, olur mu?"

İkisi de kronometreye baktı. "Peki," dedi Myrnin. "Bir dahaki sefere. Ah! Sana ne soracaktım. Bishop ve onuruna düzenlenen şölenle ilgili neler duydun?"

"Pek bir şey duymadım. Michael'la Eve gidiyor galiba. Shane... Shane de gitmek zorundaymış."

"Ysandre'yle mi?"

Claire başını salladı. Myrnin heyecanla kitap yığınlarının arasına daldı ve coşkuyla haykırarak Claire'e diğerlerinden farklı görünmeyen bir kitapla döndü.

Claire, Myrnin'in fırlattığı kitabı göğsüne çarpmadan son anda yakaladı. "Ah! Yavaş lütfen."

"Özür dilerim." Özrü hiç samimi değildi. Bugün bir terslik vardı onda.

"Ne bu şimdi?"

Myrnin onun yanına gelip kitabı açtı, sayfalarını hızla çevirdi, ortalarında bir yerde durdu ve Claire'e geri verdi.

"Ysandre," dedi.

Kitap İngilizceydi ama on sekizinci yüzyıldan kalmaydı ve sayfalardaki lekeler yüzünden harfleri ayırt etmek kolay olmuyordu.

O kadar alışılmadık bir güzelliği vardı ki büyükbabası onu Tanrı'nın ölüm döşeğinde kendisini avutmak için yolladığı bir melek sandı. Yüzünün kusursuz çizgileri, büyük siyah, berrak gözleri, asil kaşları, kuzgun kanadı gibi parlayan saçları, güzel dudakları, görenleri bir daha hiç unutamayacakları derin bir hüzün ve hoşluk duygusuyla çarpıyordu. Uzun boylu ve narindi ve hareketlerinde, esintiyle bükülen çiçekleri andıran zarif bir çeviklik vardı.

"Ah," dedi Claire şaşkınlıkla. Myrnin haklıydı, Ysandre'ydi bu. "O..."

"Çok ünlü bir katildi. Büyükbabasının ölümünden kısa süre sonra, kocasıyla kuzenlerinin bir kralı öldürmesine yardım etti. Sonunda kendini darağacında buldu ama vam-

pir olduktan sonra oldu bu. Onun adına, isabetli bir zamanlama olmuş."

Kitapta kralın tüyler ürpertici katli ve daha pek çokları anlatılıyordu. Claire kitabı korkuyla kapattı. "Bunu bana neden gösterdin?"

"Büyükbabasının yaptığı şeyi senin de yapmanı istemiyorum. Bir meleğe benzediği için onu küçümseme. Ysandre senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok can aldı, kendisininki de dahil." Myrnin'in karanlık yüzünde aşırı ciddi bir ifade vardı. "Shane'i istiyorsa, bırak alsın. Yakında onunla işi biter. Amelie onun Shane'i öldürmesine izin vermez."

"Bence o başka bir şeyler istiyor," dedi Claire.

"Ya. Cinsel konular yani. Ya da ona benzer şeyler. Ysandre hep... biraz tuhaf olmuştur."

"Onu nasıl durdurabilirim?"

Myrnin başını ağır ağır iki yana salladı. "Üzgünüm, sana yardım edemem. Tek tavsiyem -ki bundan hoşlanmayacağını biliyorum- bırak Shane bunu kendi yöntemleriyle halletsin. Ona karşı koymadığı takdirde, Ysandre onu sağ ve büyük oranda el değmemiş halde bırakacaktır."

"Haklısın. Hoşuma gitmedi."

"Şikayetlerini müdüriyete bildir canım." Ciddiyeti göz açıp kapayana kadar geçmişti. "Satranç oynamaya ne dersin peki?"

"Kanını tahlil etmeye ne dersin? Çünkü seni şeye... Odana kapatmama fazla kalmadı."

"Hücreme," diye düzeltti onu Myrnin. "Söylemende bir sakınca yok. Senin kadar genç biri için gerçekten çok fazla çalışıyorsun."

Evet, çok çalışıyordu, çünkü birilerinin çok çalışması gerekiyordu. Anlaşılan, satranç tahtasını getirmeye giden Myrnin bunu pek umursamıyordu.

Perşembe geldiğinde, bütün Morganville baloyu konuşuyordu. Claire bu konuyu duymamayı bir türlü başaramıyordu. Üniversitedeki kafede insanlar zaten en olmadık, en özel konuları, sanki etraflarında görünmez bir duvar varmış gibi anlatıyordu. Geçen birkaç haftada bazı sınıf arkadaşlarının cinsel maceralarıyla ilgili gereğinden fazla şey duymuştu. Yeni dönem için herkes ev arkadaşı bulma telaşındaydı ve kızlar erkekleri, erkekler de kızları notluyordu. İki taraf da sahip olamayacakları şeyleri istiyor ya da istemedikleri şeylere sahip oluyordu.

Claire oturmuş mekanik, ısı ve alanlarla ilgili -ama araba, hava ya da meydanlarla uzaktan yakından alakası olmayan- fizik ödevini yaparken dikkatini çeken bir şey duydu.

"...davetiye," diyordu tam arkasında oturan biri. "İnanabiliyor musunuz? Tanrım, davetiye geldi! Sadece üç yüz tane olduğu söyleniyordu. Müthiş olacak. Marie Antoinette olarak gitmeyi düşünüyorum, ne diyorsunuz?"

Maskeli balodan bahsediyor olmalıydılar. Claire sandalyesini döndürdü ama bir işe yaramadı. Konuşanı hala göremiyordu.

"Ama oradakilerden biri onu kendi gözleriyle görmüş olabilir," dedi diğer kız. "Bence güvenli bir kıyafetle git. Mesela kedikadın ol. Eminim kedi kadını hiçbiri tanımıyordur."

"Kedikadın iyi fikir," dedi ilk kız. "Vücuda yapışan siyah deri hiçbir zaman gözden düşmez. Kedikadın kıyafetiyle göz kamaştırırım."

Claire kahvesini dökünce kalkıp peçete almaya gitti ve dönerken konuşan iki kıza baktı.

Gina ve Jennifer. Monica'nın dibinden ayrılmayan iki arkadaşı. Ama bu sefer Monica ortalarda yoktu. Tuhaf.

Jennifer da ona baktı. "Neye bakıyorsun gıcık?"

"Hiç," dedi Claire. Artık onlardan korkmuyordu. "Senin yerinde olsam, o kalçalarla kedikadın kıyafeti giymezdim."

Eşyalarını alıp tezgaha yakın bir yere geçti. Eve'in keyfi bugün yerinde gibiydi. Babası için hala acı çekiyordu. Claire bunu görebiliyordu. Yine de kendini bayağı toplamıştı.

Kuyrukta kimse kalmayınca arkadaşına haber verip önlüğünü çıkardı ve gelip Claire'in karşısına oturdu.

"Eee," dedi, "Billy Harrison'ın dediğine göre babası Tamara'dan davet almış. Hani kuzeydeki ambarların sahibi olan ve gazete çıkaran vampir. Dedi ki, şehirdeki bütün vampirler gidiyormuş ve hepsi yanlarına birer insan alıyormuş. Garip değil mi?"

"Daha önce hiç olmamış mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Eve. "Sordum ama kimse daha önce böyle bir şey duymamış. Yılın olayı oldu. Galiba Michael beni davet etmeyi unuttu. Hatırlatayım."

Claire karnına yumruk yemiş gibi oldu. "Seni çağırmadı mı?"

"Çağıracak."

"Ama... İki gün kaldı, değil mi?"

"*Çağıracak*. Kıyafet bulmak konusunda da zorlanmayacağım. Benim dolabımdakilerin yarısı oraya uyar zaten." Eve ona baktı, sonra başını eğdi. "Ya sen?"

"Kimse beni davet etmiyor." Claire sesindeki üzüntüyü gizlemek istese de başaramamıştı. "Shane'in kiminle gittiğini biliyorsun."

"Bu onun suçu değil. Ysandre denen kadının suçu." Eve yüzünü astı. "Ne biçim isim be."

"Fransız ismi. Myrnin bana onun hakkında bir kitap gösterdi," dedi Claire. "Onun tehlikeli olduğunu biliyordum ama düşündüğümden daha kötüymüş. Eskiden, politika savaş demekken bir sürü şey yapmış."

"Ya adam? François?" Eve o ismi söylerken Fransız aksanını bilerek abartmıştı. "Kendini dünyanın en yakışıklı erkeği sanıyor. O kimi götürüyormuş?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ama bu bir randevu değil. Bu... Bu başka bir şey."

"Randevuya benziyor," dedi Eve. "Ve Michael'ın yanında olup şehirdeki en yeni vampirin üstüne atlamaya can atanlardan onu korumaya niyetliyim."

"En yeni o değil artık," dedi Claire. "Bishop'la arkadaşları daha yeni."

Eve kaşlarını çattı. "Galiba haklısın."

Üzerlerine bir gölge vurdu. Daha onlar başlarını çevirip bakamadan masaya bir şey düştü.

Krem rengi davetiyelerden biriydi bu.

Monica. Kusursuz, sarı saçlarını omuzlarının arkasına atarak Eve'e gülümsedi.

"Yazık... Çok yazık," dedi. "Galiba erkek arkadaşın işini biliyor."

Gözleri büyüyen Eve davetiyeyi alıp okumaya başladı. Tersten de olsa, Claire de yazanları görebiliyordu.

Yüce Bishop'ın gelişini kutlamak amacıyla, 12 Ekim, cumartesi gününü pazara bağlayan geceyarısı, Yaşlılar Konseyi'nde düzenlenecek maskeli baloya çağrılıyorsunuz.

Baloya, Michael Glass'ın davetiyle, onun şahsi isteği doğrultusunda kendisine eşlik etmek üzere geleceksiniz.

Michael Glass. *Michael, Monica'yı davet ediyordu.*

Eve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve tekrar tezgahın arkasına geçip önlüğünü giydi. Claire arkadaşının öfkesini hareketlerinden anlayabiliyordu ama onun yüzünü göremedi. Eve özellikle arkası dönük duruyordu. Espresso makinesinin başına geçince de başını yerden kaldırmadı.

Claire'in hayreti, kızgınlığa dönüşmeye başladı. "Sen tam bir şıllıksın, bunun farkındasın, değil mi?" Monica kusursuzca alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu yapman gerekmiyordu."

"Erkeklerinize sahip çıkamamanız benim suçum değil. Shane'in de Ysandre'nin oyuncağı olacağını duydum. Ne fena. Eminim onu daha yatağa bile atamamışsındır. Ama dur. Belki de atmışsındır da o yüzden başkasının yatağına koşuyordur."

Claire bir an fizik kitabını Monica'nın ağzına geçirmeyi düşündü ama bunun yerine Oliver'ın buz gibi sessizliklerinin etkisini hatırlayıp gülümsemekle yetindi. Monica sonunda omuz silkti, davetiyeyi aldı ve deri ceketinin cebine koydu.

"Görüşürüz derdim ama herhalde görüşmeyiz," dedi Monica. "İsterseniz cumartesi kendi aranızda ezikler partisi verebilirsiniz. Özel içkiniz de siyanür falan olur. İyi eğlenin."

Gina ve Jennifer'la birlikte gitti.

Kahkahalar atarak.

Claire yumruklarını sıktığını farketti ve gevşemeye çalışarak kalemi tekrar eline aldı. Ne yazdığını sürekli unutuyordu, çünkü Monica'nın Michael'ın yanından Eve'e atacağı aşağılayıcı bakışları aklından çıkaramıyordu.

"Neden?" dedi fısıltıyla. "Michael, bunu ona neden yapıyorsun?" Kavga falan mı etmişlerdi? Eve'e bakılırsa öyle bir şey yoktu. Bunu hiç beklemediği belliydi.

Korkunç bir hata yaptığını hissediyordu, yine de telefonunun hızlı aramasına kayıtlı ilk numarayı aradı.

"Evet Claire?" dedi Amelie.

"Seninle konuşmam gerekiyor. Şu maskeli baloyla ilgili. Neler dönüyor?"

Claire ilk birkaç saniyede Amelie'nin telefonu kapatacağından emindi ama sonra cevap geldi. "Doğru, galiba konuşmamız gerekiyor. Senin evinde, üst katta buluşalım. Nereyi kastettiğimi biliyorsun."

Gizli odadan bahsediyordu. "Ne zaman?"

"Senin için ne zaman uygunsa," dedi Amelie buz gibi bir sesle. "Bir saat sonra olur mu?"

"Orada olacağım," dedi Claire. Elleri titremeye başlamıştı. "Teşekkürler."

"Ah, bana teşekkür etme çocuğum," dedi Amelie. "Duyacaklarının seni rahatlatacağını hiç sanmıyorum."

Claire içeri girdiğinde ev boştu. Bundan kesin olarak emin olmak için, bodrumdaki çamaşır odası da dahil her yere baktı. Eve hala işte, Michael müzik mağazasındaydı. Shane ise... Shane'in nerede olduğundan haberi yoktu ama evde olmadığı kesindi.

Claire ikinci kat koridorundaki gizli bir düğmeye bastı ve bölme açılarak gizli odaya giden tozlu basamakları gözler önüne serdi. Claire girişi kapattı ve her basamakta kendini daha da yalnız hissederek merdivenden çıkmaya başladı.

Yukarıda duvarlar rengarenkti. Viktorya tarzı lambalar soluk bir ışık yayıyordu. Pencere ya da çıkış yoktu burada. Yalnızca birkaç parça mobilya ve Amelie vardı.

Bir de korumaları tabii. Amelie yanında en az bir koruma olmadan hiçbir yere gitmezdi. Bu sefer köşelerde bekle-

yen iki koruması vardı. Harika. Claire, Morganville sosyal hayatının merdivenlerini yavaş yavaş tırmanıyordu.

"Efendim," dedi Claire olduğu yerde kalarak. Amelie oturuyordu ve Claire'in onunla eşit konumda olduğu fantezileriyle uğraşacak bir halde gibi görünmüyordu. Amelie'nin hislerini sezmek zordu ama Claire onun şu anda sabırsız olduğunu ve öfkenin sınırında dolandığını anlayabiliyordu.

"Kafandaki soru işaretlerini gidermek için çok vaktim yok," dedi Amelie hafifçe kıpırdanarak. Bu çok şaşırtıcıydı, çünkü normalde heykel gibi dururdu. Onda alışılmadık bir şeyler vardı bugün. Kıyafetinin rengi mesela. Her zamanki gibi klasik ve usta ellerden çıkmış bir elbiseydi ama koyu griydi. Amelie'nin normalde tercih ettiğinden çok daha koyuydu rengi. O renk, gözlerini fırtına bulutları gibi gösteriyordu. "Myrnin'le, senden beklediğimden fazlasını yaptın. O yüzden bu münasebetsizliğini görmezden geleceğim. Ama bunu bir hak olarak değil bir hoşgörü olarak algılamanı öneririm."

"Anlıyorum," dedi Claire. "Ben sadece... Bu maskeli balo... Myrnin bunun bir karşılama şöleni olduğunu söyledi. Sanki Bishop'la ilgili önemli bir olaymış da..."

Amelie birden dikkat kesildi. "Myrnin'e Bishop'ın geldiğinden mi bahsettin?"

"Şey... Şehirde neler olup bittiğini sordu ve..." Amelie ayağa kalkınca korumaları köşelerinden çıkıp yakına geldi. "Ama bahsetmememi söylememiştin!"

"Benim işlerime burnunu sokmamanı söyledim!" Amelie'nin gözleri, Bishop'ınkiler kadar korkunç göründü bir an. "Neyse, olan olmuş. Myrnin ne dedi?"

"Dedi ki..." Claire kuruyan dudaklarını yaladı ve korkutacak kadar yakın duran korumalara baktı. Amelie başını sallayınca korumalar yeniden uzaklaştı. "Dedi ki, ikiniz de Bishop'ın öldüğünü sanıyormuşsunuz, o yüzden gelişine şaşırmış. Bishop intikam almak istiyormuş. Senden."

"Şölenle ilgili ne dedi?"

"Bishop'ı şehre kabul etme töreni gibi bir şey olduğunu söyledi yalnızca. Şölen düzenlediğine göre, ona karşı koymuyormuşsun."

Amelie soğukça gülümsedi. "Myrnin dünyayı ve politikayı iyi biliyor. Evet, onunla savaşmayacağım. Mecbur kalmadıkça tabii. Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Claire cesaretini toplamaya çalıştı. "Ysandre, baloya Shane'i götürüyor. Michael da Monica'yı. Eve'i değil."

"Arkadaşlarının romantik ilişkilerini zerre kadar umursuyor muyum sence?"

"Hayır, ben sadece... Beni davet etmeni istiyorum. Lütfen. Bütün vampirler birer insan götürüyor. Sen neden beni götürmeyesin?"

Amelie'nin gözleri büyüdü. Çok değil. Yine de Claire onu çok şaşırttığını anladı. "Neden gelmek isteyesin ki?"

"Monica bunun yılın olayı olduğunu söyledi," dedi Claire. Claire şaka yapmanın ona bir şey kazandıracağından

pek emin değildi. Amelie'nin bir mizah anlayışı vardı ama oldukça farklıydı.

Bugün ise hiç yoktu anlaşılan.

"Peki, işin aslı, şu ki, Michael ve Shane için endişeleniyorum. Onların iyi olacağından emin olmak istiyorum, o kadar."

"Bunu ben sağlayamıyorsam, sen nasıl sağlayacaksın?" Amelie cevap beklemedi, çünkü gelmeyeceği açıktı. "Çocuğu kollamak istiyorsun, onun Ysandre'ye yem olmasını istemiyorsun, öyle mi?"

Claire yutkunup başını salladı.

"Zaman kaybı. Hayır," dedi Amelie. "Gelmeyeceksin Claire. İyice anla diye açıkça söylüyorum. Böyle bir riske giremem. Baloda olmayacaksın. Ne sen ne Myrnin. Anlaşıldı mı?"

"Ama..."

Amelie'nin sesi yükselmeye başladı. "Anlaşıldı mı?" Öfkesi bıçak gibi keskindi. Claire yutkunup başını salladı. Amelie'nin gözlerindeki korkunç ışıltıdan kaçmak için bir adım geri gitmek istiyordu ama bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Myrnin'in yanında yeterince vakit geçirmişti, gerilemenin zayıflık göstergesi olduğunu ve zayıflığın saldırıyı tetiklediğini biliyordu.

Amelie ona sessizce, Claire'in anlam veremediği, vahşi gözlerle bakmayı sürdürdü.

"Efendim," dedi korumalardan biri. "Gitmeliyiz." Sanki yetişmeleri gereken bir yer vardı ama Claire'in önsezilerine

göre, Amelie'ye geri çekilmek için bir bahane sağlamaya çalışıyordu.

"Evet," dedi Amelie. Sesinde Claire'in daha önce hiç duymadığı bir boğukluk vardı. "Bu konu kesinlikle kapanmıştır. Söylediklerimi duydun Claire. Seni uyarıyorum, beni sınamaya kalkma. Benim için değerlisin ama eşsiz değilsin ve senden çok daha yararsız arkadaşların ve ailen de bu şehirde."

Bunun bir tehdit olduğu ortadaydı. Claire yavaşça başını salladı.

"Söyle," dedi Amelie.

"Evet, anladım."

"Güzel. Beni bir daha rahatsız etme. Gidebilirsin."

Claire basamaklara kadar geriledi, hatta ilk iki basamağı arkasını dönmeden indi, sonra aşağı koştu. Yolun yarısında, kapıyı açan kolun Amelie'nin koltuğunda olduğunu hatırladı.

Amelie onun bir yere gitmesini istemiyorsa, gitmiyordu.

Claire aşağı indiğinde kapı hala kapalıydı. Merdivenden yukarı bakınca kıpırdayan gölgeler gördü ama hiç ses yoktu.

Işıklar söndü.

"Hayır," dedi fısıltıyla. Korku, dondurucu bir su gibi üstüne çullandı. Elini uzatıp kapalı kapıyı zorladı. "Hayır, bunu yapma..."

Amelie değişmişti. Eskisi gibi soğuk bir kraliçe değildi artık. Kızgın bir hayvanı andırıyordu.

Ve Claire sonunda kendi kendine itiraf etti. Amelie çok açtı.

"Lütfen," dedi karanlığa. Onu dinleyen kulaklar olduğunu biliyordu. "Lütfen gitmeme izin ver."

Keskin bir ses duydu ve kapı içeri doğru açıldı. Claire iki eliyle birden tutup kapıyı açtı ve kendini koridorda buldu. Arkasına bakınca, kapının kapandığını gördü.

Titreyerek duvar dibine büzüldü.

Çok iyi geçti, dedi kendisiyle alay ederek. Çığlık atmak istiyordu ama bunun berbat bir fikir olduğundan emindi.

Aşağıdan dış kapının açılıp kapanma sesi geldi. Ardından ağır botların ahşap zeminde çıkardığı ses duyuldu.

"Eve?" diye seslendi Claire.

"Benim." Eve'in sesi bitkin geliyordu. "Geliyorum."

Görüntüsü, sesinden de kötüydü. Yere yığılıverecek gibi duruyordu ve makyajına bakılırsa ağlamıştı.

"Ah," dedi Claire. "Eve..."

Eve gülümsemeye çalıştı ama gücü kalmamıştı. "Monica yüzünden üzülmek aptalca, değil mi? Ama canım da o yüzden bu kadar yanıyor. Daha iyi biri de olabilirdi. Gidip yürüyen belayı seçti." Eve eliyle gözlerini silip yüzünü Gotik bir karmaşaya çevirdi. "Bunu yapmaya zorlandığını söyleme bana. Öyleyse bile umrumda değil. Bunu bana baştan söyleyebilirdi. Neden benimle tartışmıyorsun sen?"

"Çünkü haklısın."

"Haklıyım tabii." Eve odasının kapısını tekmeleyerek açtı, içeri girdi ve kendini yüzüstü yatağa attı. Claire yılba-

şı süslerinden ve üstüne kan kırmızı bir şal atılmış bir lambadan ibaret ışıkları yaktı. Eve bağırarak yastığını yumruklamaya başladı. Claire yatağın ayakucuna ilişti.

"Onu öldüreceğim," dedi Eve. Daha doğrusu, yastığın boğduğu sesinden öyle anladı Claire. "Kalbine tahta kazık saplayacağım, bir tarafına sarımsak tıkacağım ve... Ve..."

"Ve ne?"

Michael kapıda dikiliyordu. Claire telaşla yataktan kalkarken Eve de kucağında yastıkla doğrulup oturdu. "Eve ne zaman döndün?" diye sordu Claire.

"Anlaşılan tam da cenazemle ilgili planları duyabileceğim vakitte gelmişim. Özellikle sarımsak kısmı hoşuma gitti."

"Daha bitmedi," dedi Eve. Yastığı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak Michael'ın karşısına dikildi. "Hem de bunları öğle vakti güneşin altında yapacağım ve bir yandan da güleceğim."

"Ne yaptım ben?"

"Ne mi yaptın?" Eve'in bakışlarındaki öfke kıvılcımları, bir vampirin bile kalbini yerinden sökecek güçteydi. "Ciddi olamazsın."

Kalakalan Michael'ın yüzündeki ifade, yakalanmanın tanımı gibiydi. "Monica. Sana söylemiş."

"Beni yerin dibine sokma fırsatını neden kaçırsın sersem? Hem neden Monica? Bir iddia falan mı kaybettin? Çünkü beni böyle aşağılayabilmen için başka sebep düşünemiyorum."

"Hayır," dedi Michael. Bakışlarıyla Claire'e gitmesi için yalvarıyordu adeta. Claire kaldı. "Açıklayamam Eve. Özür dilerim ama bunu yapamam. Sadece aslında göründüğü gibi..."

"Sakın göründüğü gibi değil falan demeye kalkma, çünkü her zaman göründüğü gibidir!" Eve, Michael'ı göğsünden iterek odasından çıkardı. "Şu an seninle konuşamam. Dışarı çık! Ve orada kal!"

Kapıyı çarpıp kilitledi. Gerçi Michael'ın gücü düşünülürse kilit bir işe yaramazdı ama olsun. Kendi evinde kapıları kıracak değildi ya.

"Eve, beni dinlemek zorundasın. Lütfen."

Eve kendini tekrar yatağa attı ve çekmeceden iPod'unu çıkarıp kulaklıkları taktı. Claire çalan metal müziği odanın öbür ucundan duyabiliyordu.

"Eve?"

Claire kapıyı açıp Michael'a baktı. "Seni dinleyeceğini sanmıyorum. İşleri gerçekten berbat ettiğinin farkındasın, değil mi? Shane'e hiç değilse öyle yapması emredildi. Ama bunu sen seçtin, değil mi?"

"Evet," dedi Michael alçak sesle. "Ben seçtim. Neden seçtiğim konusunda bir fikrin var mı peki?"

Michael dönüp kendi odasına gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Belki de haklıydı. Belki sahiden de göründüğü gibi değildi. Claire bir süre orada dikilip sessizliğe kulak kabarttı, sonra başını iki yana sallayarak aşağı indi.

Yalnız yiyince, acı soslu sosislerin tadı aynı olmuyordu.

Shane hava karardıktan sonra döndü ve Claire onu görür görmez bir terslik olduğunu anladı. Shane'in kafası karışmıştı.

Oturma odasından mutfağa geçerken başını belli belirsiz sallayarak Claire'e zorla selam verdi. Claire kanepeye uzanmış, birilerinin Brontë Kardeşler'e neden bu kadar önem verdiğine birinci kez hayret ederek İngilizce kitabını okuyordu.

"Hey," diye seslendi peşinden. "Sana sosis ayırdım!"

Shane cevap vermedi. Claire kitabın altını çizdiği kaleminin kapağını kapattı ve mutfak kapısına gidip içeriyi dinledi. Shane aç bir erkeğin mutfakta çıkaracağı gürültüleri çıkarmıyordu. Aslına bakılırsa, hiç ses çıkarmıyordu.

Arka kapının açıldığını duyduğunda, Claire dersine dönüp dönmemeye karar vermeye çalışıyordu. Kapıyı aralayıp iyice kulak kabarttı.

"Polis çağırmadığım için şanslısın," diyordu Shane. "Git buradan."

"Gidemem. Onunla konuşmalıyım."

"Kızlardan hiçbirine yaklaşmayacaksın, anladın mı?"

"Kimseye zarar vermeyeceğim!"

Claire bu sesi tanıyordu. En azından tanıdığını sanıyordu. Ama bu doğru olamazdı.

Shane, Eve'in kardeşi Jason'la konuşuyor olamazdı. Hem de arka kapıda. Claire hayal görüyordu herhalde. Başka

biriydi belki de. Sesi Jason Rosser'ınkine benzeyen bir başkası...

Claire onları görebilmek için kapıyı biraz daha açtı.

Evet, Jason'dı. Buna şüphe yoktu. Üstündeki kirli ceket ve deri pantolon bile aynıydı. Saçı, onu son gördüğünde olduğundan bile daha yağlıydı. Beti benzi atmıştı, hasta gibiydi.

"Hadi dostum," dedi. "Bırak Claire'le konuşayım. Beni karanlıkta burada tutarsan, akşam yemeği olurum."

"Ne güzel."

Jason elini uzatıp Shane'in kapıyı kapatmasına engel oldu. "Lütfen dostum, hadi."

Shane tereddüt etti. Claire buna anlam veremedi. Jason, Eve'i takip etmiş, vampirlerin onu yanlarına alacağı yanılgısıyla kaç tane masum kızı öldürmüş, daha doğrusu, en azından öldürdüğünü söylemişti. Yetmezmiş gibi, Shane'i de karnından bıçaklamıştı.

Önce Shane beysbol sopasını salladı, dedi Claire'in sağduyusu. Claire ona sesini kesmesini söyledi. O kavgayı Jason çıkarmış, Shane'i zorlamıştı. Ambulans o kadar hızlı gelmese, Shane bugün hayatta olmayacaktı.

Ama Jason şu anda hiç de çılgın bir katile benzemiyordu. Daha çok, ödü kopmuş, açlıktan nefesi kokan, uyuşturucu bağımlısı, çaresiz bir çocuğa benziyordu.

Claire mutfağa girince Jason'ın yüzü aydınlandı. "Claire! Claire, söyle ona... Bir sorun olmadığını söyle. Söz veriyorum, kimseye dokunmayacağım. Sorun olmadığını söyle de beni içeri alsın. Konuşmalıyız."

"Bir sorun olduğu kesin ve bunu o zaten biliyor," dedi Claire.

Shane başını sallayıp Jason'ı verandaya doğru itti. Dengesini kaybeden Jason kıçüstü yere oturdu, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Claire, sana bir şey söylemeliyim. Beni Oliver yolladı."

"Oliver'ın söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyoruz. Özellikle de senden."

"Bundan emin misin?"

Shane sırıttı. "Hem de nasıl. Karanlıkta canını kurtarmak konusunda iyi şanslar."

Shane tam kapıyı kapatıyordu ki Jason yırtındı. "Bishop tuzak kuruyor. Nerede ve ne zaman olduğunu size söyleyebiliriz."

Claire onun omzuna dokununca Shane kapıyı aralık bıraktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni içeri alın da açıklayayım. Lütfen, Claire, yemin ederim ki doğru söylüyorum."

"Hayır," dedi Claire. "Oliver'ın söyleyeceği bir şey varsa, onunla konuşurum, seninle değil."

Gözleri üzüntüyle parlayan Jason ellerini ceplerine soktu. "Demek öyle. Demek oyunu böyle oynayacaksın."

"Ben oyun falan oynamıyorum," dedi Claire.

"Bence oynuyorsun. Öyleyse bu işi zor yoldan halledeceğiz." Jason kapıya öyle bir yüklendi ki Shane gerilemek zorunda kaldı ve Claire kendini yerde buldu. Kalkmaya çalışırken Jason onu saçından tutup dışarı çekti. Claire

bağırıp direnmeye çalıştı ama Jason kızlara istediğini yaptırmak konusunda tecrübeliydi.

Ve silahını çıkarıp Claire'in başına dayayınca, Claire mücadele etmeyi bıraktı.

"Güzel," dedi kulağına. Claire o halde bile, onun nefesinin insanı kusturacak kadar kötü koktuğunu düşünmeden edemedi. "Sakin ol, sana zarar vermeyeceğim. Doğru söylüyordum. Beni dinlemen gerekiyor."

Shane onların peşinden dışarı çıktı. Ağır adımlar atıyor, gözünü Jason'dan ve silahından ayırmıyordu. "Bırak onu."

Jason gülerek Claire'i siyah, büyük bir arabanın beklediği garaja kadar sürükledi. Shane güvenli bir mesafeden onları takip ediyordu. *Yapma*, dedi Claire ağzını oynatarak. Daha önce Jason'ın Shane'i neredeyse öldürdüğünü görmüştü. Buna yine şahit olmaya dayanamazdı. *Beni merak etme.*

Jason arabanın sürücü kapısını açıp Claire'i içeri soktu. Claire hemen diğer kapıya uzandı.

Kilitliydi.

Jason kapıyı çarpıp arabayı çalıştırdı ve Claire'in saçını iyice kavradı. "Kıpırdanma!"

Arabanın tepesine ağır bir şey düştü ve tavan neredeyse kafalarına kadar göçtü. İkisi de eğilirken, Claire, Jason'ın panikle tetiği çekebileceğini düşünerek bağırdı.

Ama çekmedi.

Bir yumruk arabanın metal tavanını delip içeri girdi ve tuttuğu gibi arabanın üstünü konserve gibi açıverdi. Tepeden onlara bakan yüz, Michael'a aitti.

Hayır, Michael'ın değil, *vampir* Michael'ın yüzü. Dişleri dışarıda ve gözleri kızıldı.

Michael *çok kızmıştı* ve *çok korkunçtu.*

İçeri atlayıp Jason'ın silahı tutan elini yakaladı ve onu bir oyuncakmış gibi Claire'den uzaklaştırdı. Jason bağırırken silah havaya fırladı ve Claire başını korumaya çalışarak bir köşeye büzüldü. Michael, Jason'ı tavandaki açıklıktan doğruca dışarı fırlatınca araba sarsıldı. Jason hem yukarı hem aşağı, yol boyu bağırdı, sonra boğuk bir ses çıkararak yere düştü ve yuvarlandı.

Michael tüy gibi havalanıp arabanın önüne, farların aydınlığına indi ve ayağa kalkmaya çalışan Jason'ın yanına gitti. Ona döndüğünde, silah yine Jason'ın elindeydi.

Jason, Michael'a altı el ateş etti. Silah her patladığında, Claire iki büklüm oldu.

Ama Michael olmadı.

Uzanıp silahı Jason'ın elinden alıp ikiye böldü ve iki parçayı da evin yanındaki çöp kutusuna attı. Jason afallamıştı. Michael onu deri ceketinin yakasından tutup havaya kaldırdı.

Shane tavandan içeri uzanıp kapıyı açtı ve Claire'e sarılıp onu dışarı çıkardı. "İyi misin?" Sesi titriyor, elleriyle durmadan Claire'in üstünü başını yokluyordu. *Herhalde silah yarası arıyor,* diye düşündü Claire. "Claire, bir şey söylesene!"

"Durdur onu," dedi fısıltıyla, Michael'a bakarak. "Sakın yapmasın."

Çünkü Michael, Jason'ı ısırmak üzereydi ve bir ısırdı mı geri dönüşü yoktu. Shane ona, Claire delirmiş gibi baktı ama içi korkuyla kaynıyorsa da Claire sakinliğini korudu.

"Shane," dedi Amelie'nin otoritesini elinden geldiğince taklit etmeye çalışarak. "Durdur onu."

Shane durumu anlayınca başını sallayıp Michael'a döndü. Michael hiç de konuşmayla ikna olacak gibi görünmüyordu.

Ama Shane'in bir şey yapmasına gerek kalmadı, çünkü Michael başını kaldırınca Eve'in kapıda durduğunu gördü. Gözleri dehşetle açılan kız, elleriyle ağzını kapatmıştı. Erkek arkadaşı, küçük kardeşinin kanını emmek üzereydi.

Michael onu bırakınca Jason yere düştü ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

Michael sırtına basarak onu durdurdu. "Hayır," dedi alçak sesle. Sesinden tehlike akıyordu sanki. "Hiç sanmıyorum. Adam kaçırma, silahlı saldırı, vampir öldürmeye teşebbüs... Senin işin bitti."

"Aşağılık yaratık!" diye bağırdı Jason. "Ben Oliver'a çalışıyorum! Bana dokunamazsın!"

Ceketinin kolunu sıyırdı, bileğinde gümüş bir bileklik vardı.

Michael onun sırtındaki ayağına yüklenerek karşılık verdi. "O zaman ikimiz Oliver'la konuşacağız, bakalım köpeğini beni vurması için bizim eve nasıl yollamış," dedi. "Bence bundan pek hoşlanmayacaksın, çünkü Oliver'ın senden böyle bir şey istediğini hiç sanmıyorum."

"Michael," dedi Shane. Bu bir uyarıydı, Claire başını çevirince bunun sebebini anladı. Bir polis arabası geliyordu. Araba Jason'ın üstü yırtık arabasının önünde durdu ve elinde pompalı tüfekle Richard Morrell dışarı çıktı. Yanında Dedektif Joe Hess ve Travis Lowe da vardı ve ikisi de silahlarını çekmişti.

Claire o üçünü hiç bu kadar ciddi görmemişti ama onları gördüğüne memnun oldu. Sonunda birileri Jason'ın çılgınlıklarına bir son verecekti demek. Michael haklıydı, onun için iyi bir son olmayacaktı ama...

Richard Morrell, tüfeği Michael'a doğrultup omzuna dayadı. Diğer iki adam da ateş etmeye hazırlandı.

Claire yutkundu.

"Yoldan çekil," dedi Dedektif Hess, Shane'e. Shane karşı koymadı, ellerini kaldırıp geriledi. Michael dönüp polislerin ona nişan aldığını gördü ve kaşlarını çattı.

"Bırak gitsin Michael," dedi Travis Lowe. "İşi zorlaştırmayalım."

"Neler oluyor?"

"Çocuğu bırak."

Michael ayağını çekince Jason kalkıp koşmaya başladı. Richard Morrell iç çekip tüfeği Joe Hess'e verdi ve onun peşine düştü. Richard, Jason'dan daha hızlıydı ve o daha çitlere varamadan onu yere indirip kelepçeleyerek geri getirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Michael yine. "O, Claire'i kaçırmaya çalıştı ama siz *benim* için mi geldiniz? Neden?"

"Seni kendinden koruyoruz diyelim," dedi Dedektif Hess. "İyi misin? Sakinleştin mi?"

Michael başını salladı. Hess silahını indirince Travis Lowe da indirdi. Richard Morrell, Jason'ı polis arabasının arka koltuğuna yerleştirdi.

"Bir duyum aldık," diye devam etti Hess. "Kendini kaybettiğin ve arkadaşlarını öldürmeye çalıştığın söylendi bize. Ama şimdi hepsini burada kanlı canlı gördüğüme göre, asıl sorunun küçük Jason olduğunu tahmin ediyorum."

Richard ellerini silerek geldi. Jason'a dokunmaktan onun da hoşlanmadığı belliydi. "Zorla eve mi girdi?"

"Hayır," dedi Shane. "Bize silah çekti ve Claire'i arka kapıda yakaladı. Arabayla kaçırmaya çalışıyordu. Onu Michael durdurdu."

Claire biraz sakinleşmeye başlayınca, Michael'ın yakın mesafeden altı kere vurulduğunu hatırladı. Beyaz tişörtünde delikler duruyordu işte. Her birinin etrafında ince kan lekeleri vardı. Kan örneği almak için Myrnin'in atardamarlarıyla birlikte kendi kolunu nasıl kestiğini hatırladı.

Claire emin değildi ama Michael'ın göğsünde iz yoktu sanki. Michael da az önce vurulmuş biri gibi yürümüyor ya da etkilenmişe benzemiyordu.

Vay canına.

"Ne istiyormuş?" diye sordu Dedektif Hess. "Söyledi mi?"

"Benimle konuşmak istiyormuş," dedi Claire. Bu kadarı da doğruydu ve Claire işin içine Oliver'ı katmak istemiyordu. Zaten ortalık yeterince karışmıştı. "Galiba doğru söylü-

yordu. Ama bunu burada yapamayacağını biliyordu. Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum." *Bu sefer.*

Shane ona sanki birden Claire'in ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu. "*Jason*'dan bahsediyoruz. Elbette sana zarar verecekti! Kafana dayadığı silah bir ipucu vermiyor mu?"

Shane haklıydı tabii ama Jason'ın yüzündeki ifade... Sadistçe oyunlarını oynarken baktığı gibi değil, çaresiz gözlerle bakıyordu. Sebebini açıklayamazdı ama Jason'a inanmıştı.

Bu sefer.

Shane ona hala çatık kaşlarla bakıyordu. Michael da öyle. "İyi misin?" diye sordu Shane ona sarılarak. Claire onun vücudunun sıcaklığını duyunca ne kadar üşüdüğünü farketti. Titriyordu ve dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. *Yere düşebilirim*, diye düşündü Claire. *Ve o beni yakalar.*

"Bir şeyim yok," dedi ve Shane'i öptü. "Her şey yolunda."

9

Eve ağzını bile açmadı ama polisler gidince Michael'ın onu yavaşça eve sokmasına izin verdi. Kelepçelerle götürülen kardeşine bir kez bakmış, bu da ona yetmişti. Babasının ölümü ve Michael'la olanlardan sonra, Claire kızın artık dışa vuracak hiçbir duygusunun kalmadığını düşündü.

Fikir birliği etmiş gibi hiçbiri yatmadı. Yemek de yemediler. Hep birlikte kanepeye geçip bir film koydular. Claire filmin korku filmi olduğuna sevindi. Sonunda kendilerinin değil de başka birilerinin sorunlarına dalıp gidebilirdi. Zombilerle dolu bir şehirden kurtulmaya çalışmak, birçok açıdan iç rahatlatıcıydı. Hiç değilse kimden ve kime doğru kaçacağınızı biliyordunuz. Claire, başını Shane'in göğsüne yasladı ve filmden çok, onun soluk alıp verişini dinledi. Shane yavaş bir ritimle onun saçını okşuyor, bütün gerginliğini ve korkularını uzaklaştırıyordu.

Eve'le Michael birbirine sokulmadı ama bir süre sonra Michael kolunu atıp Eve'i kendine çekti, Eve de ona karşı koymadı.

DVD ana menüsü tekrar göründüğünde hepsi uyukluyordu ve sorunlar çok çok uzaklardaydı.

Cumaları okul açısından genellikle güzel günlerdi, profesörlerin bile çoğunun keyfi yerinde oluyordu.

Ama bu cuma öyle değildi. Havada tuhaf bir gerginlik vardı. İlk profesör çalan bir telefona bozulup ikinci sınıf öğrencisi bir kızı doğrudan sınıfta bıraktığını söyleyerek gözyaşlarına boğdu. İkinci ders de daha iyi sayılmazdı. Asistan şiddetli bir baş ağrısından mustaripti, herhalde akşamdan kalmaydı ve soruların hiçbirine cevap vermedi.

Üçüncü dersin en güzel yanı, bir saatten kısa sürecek olmasıydı. Profesör Anderson o gün sınav olacağını bilerek belli etmişti, insanın o gün hazırlıksız gelmesi için komada yatıyor olması falan gerekirdi. Anderson öğrencisine kolaylık sağlayan hocalardan biriydi ama testlerine çok önem veriyordu. Yılda sadece iki sınav yapıyordu ve ikisi de kötü geçtiyse, yanıyordunuz. İyi biri olarak bilinirdi ama Claire'in duyduğuna göre asla not yükseltme ödevi vermiyordu.

Tarih bölümü öğrencileri, ünlü İçsavaş dönemi hapishanesine atfen ona Andersonville diyorlardı. Claire çok sıkı çalışmıştı ve sınavı erken bitireceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Biraz erken geldiği için tuvalete gitti. Kafasından tarihlerle olayları geçirerek kabinlerden birine girmişti ki lavaboların oradan boğuk bir kahkaha geldi. Bu kahkahada bir tuhaflık vardı, Claire ses çıkarmadan durdu.

"Duyduğuma göre bugün Andersonville'de sınav varmış," dedi bir ses. Tanıdıktı. Monica Morrell. "Bu renk nasıl durdu?"

"Güzel," dedi Gina, 'Kafa Sallama Arkadaşı No 1' olma görevini yerine getirerek. "Yeni kış kırmızısı mı o?"

"Evet, güya parlayacakmış. Parlıyor mu?"

"Evet."

Claire sifonu çekti, sırt çantasını aldı ve olabileceklere hazırlanarak dışarı çıktı. Dört lavabodan üçünde Monica, Gina ve Jennifer olmasını hiç umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Monica, hayat kadınlarının kullandığına benzeyen kırmızı rujunu sürüyor, aynadaki yansımasına öpücükler yolluyordu. Claire başını önünde tuttu. *Sabunu al. Suyu aç. Elini yıka...*

"Hey, çatlak, sen de Andersonville'desin, değil mi?"

Claire başını salladı ve ellerini yıkayıp kağıt havluya uzandı.

Jennifer onun çantasını kapıp öteye kaçtı.

"Hey!" Claire çantaya uzanmak isteyince Monica onun kolunu tutup bileğine soğuk, metalik bir şey taktı. Claire bir an çılgınca bir düşünceye kapıldı. *Bileklikleri değiştirdi. Artık Oliver'ın malıyım...*

Ama bu bir kelepçeydi ve Monica eğilip kelepçenin diğer kolunu en yakındaki tuvalet kabininin direğine taktı.

"Evet," dedi ellerini beline koyup bir adım gerileyerek. "Galiba bizim generalin ne kadar ters bir adam olduğunu öğrenmek zorunda kalacaksın Claire. Ama olsun, sen zihin gücünü falan kullanıp o testi doldurmanın bir yolunu bulursun nasılsa."

Claire aptalca olduğunu bile bile kelepçeleri çekiştirdi. Hayır, hiçbir yere gidemiyordu. Kabini tekmeledi. Kabin sayısız üniversite öğrencisine dayanmıştı, onun küçücük öfkesiyle çizilmezdi bile.

"Bana anahtarları ver!" diye haykırdı. Monica anahtarı çıkarıp salladı.

"Bunu mu?" Monica anahtarı klozete atıp sifonu çekti. "Tüh. Çok yazık. Sen burada bekle, ben yardım getireyim!"

Hepsi güldü. Jennifer sırt çantasını yerden ona attı. "Al," dedi. "Belki sınava çalışmak istersin."

Claire hemen çantasını alıp kilidi açmasına yarayabilecek bir şey aramaya başladı. Kilit açmaktan anladığı yoktu ama öğrenebilirdi. Öğrenmek zorundaydı. Üç kız gülerek tuvaletten çıkarken gözucuyla onlara baktı.

Elinde birkaç ataç, bir toka ve öfkesinin gücü vardı ama metali eritmeye yetmezdi ne yazık ki.

Claire cep telefonunu çıkarıp seçeneklerini gözden geçirdi. Eve'in ya da Shane'in kelepçe çözmek konusunda deneyimi varsa buna şaşırmazdı ama sorularla uğraşmak istemiyordu.

Polisi arayıp Richard Morrell'i istedi. Kısa bir bekleme-den sonra, adamın devriye arabasına bağlanmıştı.

"Ben Claire Danvers," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Nasıl bir yardım?"

"Kızkardeşin beni tuvalete kelepçeledi ve benim sınavım var. Anahtar bende değil. Acaba gelip..."

"Bak, kusura bakma ama bir çağrıya gitmek zorunda-yım. Oraya gelmem bir saati bulur. Monica'ya ne dediğini bilmiyorum ama..."

"Ne mi dedim?" diye çıkıştı Claire. "Hiçbir şey deme-dim. Beni pusuya düşürüp anahtarı tuvalete attı. Derse gir-mek zorundayım!"

Richard iç çekti. "Elimden geldiğince çabuk gelirim."

Kapattı. Claire tokayla kilidi açmaya çalışırken dakikalar ilerledi. Andersonville'deki notu ona veda ediyordu.

Richard Morrell bir kelepçe anahtarıyla geldiğinde, sınıf-taki ışıklar sönmüştü. Claire, Profesör Anderson'ın odasına kadar koştu ve kapının açık olduğunu görünce rahatladı. Anderson ona bir şans daha vermek zorundaydı.

Profesör başka bir öğrenciyle konuşuyordu. Claire nefes nefese, titreyerek kapıda durdu. Anderson kaşlarını çattı. "Evet?" Gençti ama sarı saçları dökülmeye başlamıştı. Onun iki katı yaşındakilere yakışacak ceketler giymek gibi bir huyu vardı. Belki de bu şekilde insanların onu ciddiye alacağını düşünüyordu.

Görünüşü Claire'in umrunda değildi. Tek ilgilendiği, adamın not verme yetkisiydi.

"Merhaba, efendim. Ben Claire Danvers. Sizin..."

"Kim olduğunu biliyorum Claire. Testi kaçırdın."

"Evet, ben..."

"Ölüm ya da ciddi hastalık dışında mazeret kabul etmiyorum." Claire'i süzdü. "Sende ikisine dair de bir iz görmüyorum."

"Ama..."

Diğer öğrenci ona aşağılayarak bakıyordu. Claire onu tanımıyordu ama kızın bilekliği gümüş rengiydi. Monica'nın arkadaşlarından biri olmalıydı. Saçları yeni kuaför görmüş gibiydi, makyajı kusursuzdu, kıyafetleri ise herhangi bir kredi kartının limitlerini zorlardı.

"Profesör," dedi kız ve adamın kulağına bir şeyler söyledi. Profesörün gözleri büyürken, kız kitaplarını toplayıp gitti.

"Efendim, gerçekten benim bir suçum yok..."

"Az önce duyduğum kadarıyla, gayet suçluymuşsun," dedi Anderson. "Senin çalışma odasında uyuduğunu söyledi. Sınıfa giderken görmüş."

"Hayır! Ben..."

"Nerede olduğun değil nerede olmadığın umrumda Claire. Test zamanında sınıfta değildin. Artık git lütfen."

"Kelepçelendim!"

Profesör şaşırdı ama başını iki yana salladı. "Kulüp şakaları ilgimi çekmiyor. Dönemin kalanında çok çalışırsan hala geçer not alma şansın var. İstersen dersi bırakabilirsin de. Karar vermek için bir-iki günün daha var."

Claire'i dinlemiyordu. Dinlemeyecekti de. Claire'in sorunları adamın umrunda değildi. Claire de umrunda değildi.

Bir umut ışığı görmek için bir süre adama baktı ama öfkeden başka şey göremedi.

"İyi günler Bayan Danvers," deyip koltuğuna oturdu adam.

Claire dilinin ucuna gelen, onu muhtemelen okuldan attıracak sözleri yuttu ve kalan dersleri asarak eve gitti.

Kafasının içinde bir yerlerde bir saat işliyor, Bishop'ın maskeli balosuna kalan zamanı ölçüyordu.

Kıyamet kopmasının rahatlatıcı bir yanı da vardı. Hiç değilse derslerden kalmayacaktı.

Bu cuma günü daha kötüye gidemez, diye düşünürken, akşam yemeği vaktinde kapı çaldı.

Claire kapı deliğinden bakınca koyu renkli, kıvırcık saçlar gördü. Ve çarpık bir gülümseme.

"Beni içeri davet etsen iyi olur," dedi Ysandre. "Yoksa sen davet edene kadar komşularının canını yakarım."

"Michael!" diye bağırdı Claire. Michael oturma odasında yeni bir şarkı çalışıyordu ve daha notaların yankıları bitmeden Claire'in yanında bitti. "O geldi. Ysandre. Ne yapmalıyım?"

Michael kapıyı açıp onun karşısına dikildi. Ysandre gülümsedi. François da yanındaydı. İkisi de o kadar küstahtı ki Claire dişlerini gıcırdattı.

"Shane'le konuşmak istiyorum," dedi Ysandre.

"Öyleyse hayalkırıklığına uğrayacaksın."

François kaşlarını kaldırdı ve eğilip çalıların arasından kolları, bacakları ve ağzı bağlanmış birini çıkardı. Claire yutkundu.

Miranda'ydı.

"Şöyle söyleyelim," dedi Ysandre. "Ya bizi konuşmak için içeri alırsınız ya da akşam yemeğimizi burada, sizin verandanızda yeriz."

Buna verilebilecek bir cevap yoktu. Michael sessizliğini korudukça, Claire onların Miranda'yı öldüreceğinden giderek daha çok korkmaya başladı. François zaten fırsat kolluyor gibiydi. Ama sonunda Michael başını salladı. "Peki," dedi. "Gelin."

"Sağol hayatım," dedi Ysandre içeri süzülürken. François, Miranda'yı koridorun ahşap zeminine bıraktı ve onu izledi. Claire hemen çöküp kızın ellerini çözdü.

"İyi misin?" dedi fısıltıyla. Miranda faltaşı gibi açılmış gözlerle başını salladı. "Git buradan. Evine koş. *Hadi.*"

Miranda ayak bileklerindeki ipleri çözüp kalktı ve dışarı koştu.

Claire kapıyı kapatıp telaşla oturma odasına gitti.

François, Michael'ın gitarını bir tarafa atıp koltuğa oturdu. Ysandre bütün dünya onunmuş gibi bir rahatlıkla kanepeye yayıldı. "Bizi içeri çağırman büyük incelik, Michael. Seninle iyi bir başlangıç yapamamıştık. En baştan başlamak isterim."

François güldü. "Evet," dedi. "Arkadaş olmalıyız Michael. Sen de koyunlarla birlikte yaşamamalısın."

"Bu kadar mı? Bu kadarsa, bu konuşma bitti demektir."

"Ah, pek sayılmaz," dedi Ysandre.

"Yemek yapıyorlar," dedi François. "Ne tuhaf, değil mi? Az önce bizimkini serbest bırakmadılar mı?"

"İnsanların bütün yaptığı yemek yemek," dedi Ysandre. "Şişman ve tembel oluşlarına şaşmamalı."

Shane mutfaktan çıkıp geldi. Claire'in gördüğü kadarıyla hiç şaşırmadı, onları duymuş olmalıydı. "Davetli değilsiniz," dedi Shane. Ysandre ona öpücük yolladı.

"Ah, Shane. Davetli olup olmamak umrumda değil, beni buradan gönderecek güç sende ne gezer? Bugün cuma, benim tatlı aşkım. Yarın giymeni istediğim kostüm eline geçti mi?"

Shane gönülsüzce, boynu tutulmuş gibi başını salladı.

"Gidin artık," dedi Claire, Ysandre'ye, içinde hissetmediği bir cesaretle.

"Sen ne diyorsun Michael? Gidelim mi?" Ysandre korkunç bakışlarını ona dikti. "Gitmem mi gerekiyor?"

"Hayır," dedi Michael. "Kal."

Claire yutkundu.

Aslında istemediğin şeyleri istetebiliyorlar. Asla yapmayacağın şeyleri yaptırabiliyorlar. Shane böyle demişti ama bunu diğer vampirlere de yapabildikleri Claire'in hiç aklına gelmemişti. Michael kadar genç ve tecrübesiz bile olsa.

"Michael!"

Michael ona bakmadı. Ysandre'nin ağına tamamen gömülmüştü anlaşılan.

Claire cebinden telefonunu çıkarıp rehberi karıştırmaya başladı.

"Yardım için kimi arayacağını mı düşünüyorsun?" François telefonu onun elinden alıp bir köşeye fırlattı. "Hazırlıklarını bozarsan Amelie'den teşekkür bekleme. Sevgili babamızın gerektiği gibi karşılanması için her şeyin yolunda gitmesini sağlamakla o kadar meşgul ki."

"Belki de ne yapmanız gerektiğini Michael'a sormalısınız," dedi Ysandre, sonra da dişlerini göstererek güldü. Michael'ı, *Michelle* gibi söylemişti. "Eminim bizden kurtulmayı başaracaktır. Ne kadar kızgın, değil mi?"

Michael'ın gözleri kızıllaşmaya başladı.

Sana bir şeyler hissettirebiliyorlar. Yaptırabiliyorlar.

"Shane, buradan çıkmalıyız. Hem de hemen."

"Michael'ı bırakacak değilim."

"Sorun zaten Michael."

Ysandre güldü. "Gerçekten akıllısın *ma chérie.*"

François parmaklarını Michael'ın burnunun dibinde şaklattı. "Yemek hazır."

Michael ağzını açıp hırladı. Bütün dişleri meydandaydı.

Dönüp Claire'e kilitlendi.

"Ah, kahretsin," dedi Shane. Claire'i kolundan tuttu. "Mutfağa!"

Kaçtılar. Shane az da olsa işe yarayacağını umarak masayı kapıya dayadı ve arka kapıya kadar çekildiler.

Claire buzdolabını açıp Michael'ın kalan son iki şişesini çıkardı. *Michael'a yenilerini getirmesini hatırlatmalıyım, diye düşündü. Ne tuhaf,* dedi kendi kendine. Evde kan kalmaması, kola ya da tereyağı gereksinimi kadar normal olmaya başladı.

Claire içinden sayıklamaya başlamıştı galiba. Tuhaf denecek kadar da sakindi.

Michael içeri dalıp doğrudan onlara yöneldi.

Claire onun yoluna çıktı, şişelerden birini uzattı ve "Sen onlardan değilsin. Sen bizden birisin. Bizdensin ve seni seviyoruz," dedi.

"Claire..." Shane'in sesi gerşekten çok telaşlıydı, yine de yerinden kımıldamadı. Belki de bunun her şeyi bozacağını anlamıştı.

Michael durdu. Gözleri hala kıpkırmızıydı ama Claire'i görüyordu sanki.

Ve kırmızılık hafifçe titreşmeye başlamıştı.

Claire şişeyi uzattı.

"İç," dedi. "Daha iyi olacaksın. Güven bana Michael. Lütfen."

Michael onun gözlerinin içine bakıyordu.

Bu sefer onun zihnine girmeye çalışan Claire'di. *Gör beni. Ne yaptığının farkına var.*

Onu içinden kov.

Gözleri beyazlaşırken şişeyi Claire'in elinden kaptı, kapağı açtı ve içebildiği kadar hızlı içti.

Bunu yaparken gözlerini Claire'den hiç ayırmadı.

Claire de ondan.

Gözleri yeniden yavaşça maviye dönerken nefes nefese şişeyi indirdi ve dudaklarından süzülen kanı titreyen elleriyle sildi.

"Geçti," dedi Claire. "Kafana girdi. Bunu yapabiliyor. O..."

Shane gitmişti. Claire, Michael'a yoğunlaşmışken, Shane ortadan yok olmuştu.

Mutfak kapısı hala sallanıyordu.

Bir dahaki sefere daha kolay olacak, demişti Shane ona.

Claire oturma odasının yolunu tuttu. Michael onu durdurmaya çalıştı ama güçsüz düşmüştü. Claire, Shane'in ne kadar sarsıldığını hatırlıyordu.

Neden beni değil? Neden beni kontrol etmiyor?

Belki de edemiyordu.

Shane kanepede, Ysandre'nin yanında oturuyordu ve gömleğinin düğmeleri açıktı. Ysandre elini onun göğsünde gezdiriyordu ve Claire'in gözlerinin önünde onun boynunu ısırmaya başladı. Ciddi, kan akıtacak ısırıklar değildi bunlar. Küçük, baştan çıkarıcı dokunuşlardı.

Shane'in yüzü ifadesizdi ama gözlerinden dehşet okunuyordu. *Bunu istemiyor*, dedi Claire gerçeği farkederek. *Onu zorluyor.*

Claire ikinci kan şişesini Ysandre'ye fırlattı. Vampir şişeyi kafasına çarpmadan ışık hızıyla yakaladı.

"Açsan iç," dedi Claire. "Pençelerini erkek arkadaşımın üstünden çek."

Ysandre gözlerini kısıp baktı. Claire zihninde bir dokunuş hissetti ama örümcek ağı gibi kolayca dağılıverdi.

Ysandre şişenin kapağını açtı, kokladı ve midesi bulanmış gibi yaptı. "Hemen üste çıkma. Shane benim buyruğumda. Davetiyede öyle diyor."

"*Yarın* senin buyruğunda olacak. *Bugün* değil."

"Ne kadar etkileyici. Avukat olmak için ne kadar da gençsin." Ysandre şişeden bir yudum aldı, öğürdü ve başını iki yana salladı. "Vampirler neden kendilerini böyle küçük düşürüyorlar, hiç anlamıyorum. Bayat bu. İçilecek gibi değil." Şişeyi geri fırlatınca Claire'in onu yakalamaya çalışmaktan başka çaresi kalmadı ve yüzüyle boynuna kan sıçradı. "Bunu huzurumuzdan götür ve temizlen. Konuk ağırlamayı hiç beceremiyorsun."

"Gidin buradan," dedi Claire. Etrafında fırtına gibi yoğunlaşan evin gücünü hissediyordu. "Evimizden gidin. *Hemen*."

Acı verici bir şok dalgası Claire'in içinden geçip görünmez bir yıldırım gibi Ysandre'yle François'ya vurdu, onları yere serdi ve ayak bileklerinden tutup ön kapıya sürükledi. Onlar yaklaşırken kapı kendiliğinden açıldı.

Ysandre çığlık atarak yerleri tırmaladı ama bunun bir yararı olmadı. Evin onları içeride tutmaya niyeti yoktu.

Dışarı atılınca ikisi de kendilerini güneşin altında buldu ve başlarını koruyarak arabalarına koştular.

Üstünden kanlar saçılan Claire kapıda dikilip bağırdı. "Bir daha geri dönmeyin!"

tg: kaktusunx

Güç kesildi ve bu ani boşluk Claire'i titretti. Birkaç saniye kapıya tutunarak gidişlerini seyretti, sonra oturma odasına döndü. Shane başını ellerinin arasına almış, düğmeleri karnına kadar açık gömleğiyle kanepede oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Claire.

Shane ona bakmadan kafasını salladı. Mutfak kapısı açıldı ve Michael yanlarına geldi. Getirdiği havluyla Claire'in yüzündeki ve ellerindeki kanları sildi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Claire'e. "Ben bile... böyle hükmedemem."

"Bilmiyorum," dedi Claire. Gücünün tükendiğini hissederek yavaş hareketlerle gömleğini ilikleyen Shane'in yanına oturdu.

"Shane?" Michael onun yanına gelmişti.

"Tamam dostum, ben iyiyim," dedi Shane. "Bana sahip olabilir ama yarına kadar bir şey yapamayacak. Buraya dönmeyi göze alacağını sanmıyorum. Sadece benim için bunu yapmaz." Başını kaldırıp Michael'a baktı. "Senden böyle bir şey istemek istemezdim ama..."

"Söylemen bile gereksiz," dedi Michael. "Seni kollayacağım. Elimden geldiğince."

Yumruklarını tokuşturdular.

"Duş almam gerek," dedi Shane ve yukarı çıktı. Hiç Shane gibi değildi, çok ağır hareket ediyordu. Yenilmişti sanki.

Michael söz vermişti ama Claire onun bu sözü tutamamasından korkuyordu. Bu evden çıktıktan sonra, Ysandre'nin

Shane'e ne istiyorsa yapmasının önüne geçmek için hiçbir şey yapamazlardı. Ya da Michael'a. Her istediğine.

Jason doğruyu söylemişse, Oliver'ın söyleyecek bir şeyi vardı.

Kim bilir, belki de Shane'e yardımı dokunurdu.

Claire'in aklına, yararı dokunabilecek başka hiçbir şey gelmiyordu.

Oliver'ın yerine gittiğinde, onu yeni dertler bekliyordu. Gerçi bunlar, Ysandre'yle François'nın evi basması kadar bariz değildi. Hatta Claire gördüklerinin neden garip olduğunu hemen anlayamadı, çünkü ilk bakışta her şey normale benziyordu.

Ama değildi.

Eve bir masada, Oliver'ın karşısında sakince oturuyordu. Oysa onunla bir daha konuşmaktansa kalbine tahta kazık çakmayı tercih edeceğine dair yemin etmişti. Oliver onun anlattıklarını ilgiyle dinliyordu.

Salonun ortasında sersem gibi dikilmeye devam ederse herkesin dikkatini çekecekti, o yüzden bara gidip canı istemediği halde bir mocha söyledi. Eve konuşmaya daldığı için onun geldiğini görmemişti ama o tarafa pek bakmamasına rağmen Oliver, Claire'in orada olduğunu biliyordu. Claire bunu hissedebiliyordu.

Dört dolar ödedi ve pahalı ama lezzetli içeceğini pencerelere yakın bir masaya götürdü. Orada onu gizleyecek çok sayıda öğrenci vardı. Zaten endişelenmesine gerek olmadı-

ğı az sonra anlaşıldı. Konuşması bitince Eve sağına soluna bakmadan doğruca dışarı çıktı. Claire'e bir tabutun içini anımsatan, bileğine kadar uzanan siyah bir etek, kadife, mor bir bluz giymişti ve dokunsan ağlayacak gibi görünüyordu.

"İlgi için kızların yapabileceği şeyler çok korkunç," dedi Oliver, Claire'in masasına otururken. "Ürkütücü şeylere takıntı denecek kadar önem vermesi sence de biraz fazla değil mi?"

Claire karşılık vermeden Oliver'a baktı. Güneş ışığı çok yakınındaydı ve giderek yaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra omzuna ulaşacaktı. Claire yaşlı vampirlerin çoğu gibi onun da güneşe bir dereceye kadar bağışıklığı olduğunu biliyordu ama ışık yine de canını yakardı.

Oliver onun ne düşündüğünü biliyordu. Yere vuran güneş ışığına baktı ve sandalyesini kaydırarak birkaç dakika daha kazandı.

"Geçen gece Jason'ı neden yolladın?"

"Neden benim yolladığımı düşünüyorsun?"

"Öyle dedi."

"Jason o kadar güvenilir biri mi? Onun kendi kızkardeşini gizlice takip eden çılgın bir katil olduğunu sanıyordum."

"Eve'le ne konuşuyordunuz?"

Oliver kaşlarını kaldırdı. "O Eve'i ilgilendirir, seni değil. Eğer başka bir şey yoksa..."

"Ysandre ve François biraz önce evimizde olay çıkardı. *Bizim evimizde* Oliver. Jason'ı neden yolladın?"

Oliver bir süre konuşmadı. Claire'e bakmıyor, yoldan gelip geçenleri seyrediyordu. Bakışlarında bir şey vardı, Eve gibi o da sanki hiç bilmediği bir zayıflığını keşfetmişti.

Herkesteki bir zayıflığı.

"Onu yolladığımı inkar etmiyorum," dedi Oliver. "Ama bunu yaptıysam, iyi bir sebebi vardır, değil mi?"

Claire cevap vermeyince Oliver ona hiddetli gözlerle baktı. "Güce duyduğum arzuyu hiçbir zaman saklamadım Claire. Amelie'den hoşlanmıyorum, o da beni umursamıyor ama aramızdaki oyunu kuralına göre oynuyoruz. Ama Bishop... Bishop bütün kuralların ötesinde. O bizim oyun tahtamızı alıp yerle bir edebilir ve ben buna izin veremem. Bundan çıkarım olsa bile."

Claire yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Bishop seni kendi tarafına almak istedi. Amelie'ye karşı." Claire'in her yanı bir anda buz kesti. "Ona bunu doğrudan söyleyemezdin, o yüzden Jason'ın bana söylemesini istedin. Ben de Amelie'ye söyleyecektim."

"Artık çok geç. Her şey hızla sona yaklaşıyor. Artık durdurmaya ne benim gücüm yeter ne de Amelie'nin. Tabii senin de gücün yetmez Claire."

Claire masayı bütün gücüyle sıktığını fark dince elini çekti. "Eve'le ne konuşuyordunuz?"

"Şölende bana eşlik edecek."

Eve maskeli baloya gidiyordu. Hem de Oliver'la.

Claire ağzını bile açamadan arkasına yaslandı, sonra bunun ne anlama geldiğini anladı. "Michael biliyor mu?"

"Açıkçası zerre kadar umrumda değil. Eve isterse söyler, beni ilgilendirmez. Kafandaki soru işaretlerini yok etme görevim bence bitti Claire. Ama benden bir tavsiye istersen..." Oliver öne eğildi ve güneş ışığına girdi. İrkilmedi ama gözbebekleri neredeyse yok oldu ve cildi pembeleşmeye başladı. "Yarın evden çıkma. Kapını ve pencerelerini kilitle. Dindar biriysen de bol bol dua et."

Bunu ondan duymak o kadar garipti ki Claire neredeyse kendini tutamayıp gülecekti. "Dua mı edeyim? Kimin için, senin için mi?"

"Edersen gerçekten sevinirim. Uzun zamandır kimse bunu yapmıyor."

Oliver kalkıp gitti. Claire bir süre daha öğleden sonra güneşinde oturup çoktan buz gibi olan mochasını içti. Birileri gelip masanın boşalıp boşalmadığını sorunca, itiraz etmeden kalkıp dışarı çıktı ve nereye gittiğine dikkat etmeden yürümeye başladı.

Bütün bu insanlar... Artık kampüsten uzaklaşmıştı, etrafta güneşin tadını çıkaran Morganville'liler, bahçeleriyle ilgileniyor, evlerini boyuyorlardı.

Eğer Oliver haklıysa, yarın bunların hepsi yok olacaktı. Bishop, gücü Amelie'den devralmayı başarırsa...

Claire güneşin iyice alçaldığını farkedince ilk sapaktan ev yoluna döndü. Bahçe kapısını açıp eve yaklaşınca, birinin merdivenlerde oturmuş onu beklediğini gördü.

Shane.

"Selam," dedi Shane.

"Selam," diye karşılık verdi Claire yanına oturarak. Shane sokaktan geçen bir arabaya baktı. Bir esinti, saçlarını dalgalandırdı. Güneşte teni altın gibi ışıldıyordu.

Öylesine kusursuzdu ki... Bakışları Claire'in kalbini kırıyordu.

"Şey," dedi Shane. "Bu gece birlikte dışarı çıkarız diye düşünmüştüm."

"Dışarı mı? Nereye?"

Shane omuz silkti. "Farketmez. Sinemaya. Yemeğe. Seni bara götürürdüm ama baban beni öldürür." Shane bir süre ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Tek isteğim, bu geceyi seninle bir şeyler yaparak geçirmek. Ne olursa."

Çünkü yarın her şey değişebilirdi. Şehrin sokaklarında yürürken Claire'in hissettiği de buydu işte. Dünyanın sonu geliyordu ve sadece birkaç kişi bundan haberdardı.

"Hep gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu Claire.

"Morganville'de mi?" Soruya şaşırmış gibi birkaç saniye düşündü. "Olabilir. Bir araba gezintisine ne dersin?"

"Kimin arabasıyla?"

"Eve'in." Anahtarları gösterip salladı. "Onunla bir anlaşma yaptım. Haftada iki gece arabayı ben alıyorum, onun yerine iki gün ev işi yapıyorum."

"Güneş batıyor," dedi Claire bunu söylemek zorunda olduğunu hissederek.

"Batsın." Anahtarları tekrar salladı. "Ne diyorsun?"

Cevabı zaten biliyordu.

Vampirlerin yoğunlukta olduğu şehir merkezine yakın bir restorana gittiler. Burası merkeze, insanların çoğunlukta olacağı kadar uzak ama geç saatte açık olacak kadar da yakındı. İçeride bir dans pisti ve bir müzik kutusu vardı. Shane bir bira aldı, Claire de kola istedi ve arka arkaya şarkı seçerek bir avuç bozukluk harcadı.

"Bu, hayatımda gördüğüm en büyük iPod," dedi Claire, Shane'i güldürerek. "Şaka yapıyorum. Daha önce de müzik kutusu görmüştüm."

"Bu kadar para atmana bakılırsa görmemişsin. Yeterince şarkı seçmedin mi sence?"

"Bilmem," dedi Claire. "Ne kadarı bütün gece çalmaya yeter?"

Shane birasını masaya bırakıp Claire'e sarıldı ve birlikte şarkıdan şarkıya dolanarak dans ettiler.

Ve etraflarında, Morganville'i yavaşça sessizlik kapladı.

10

Cumartesi, rüzgarlı ve ilikleri donduracak kadar soğuk bir gün olarak geldi.

Shane'le Claire şafak sökmeden biraz önce eve geldiklerinde yorgun ama huzurluydu. Restoran kapanana kadar dans etmiş, sonra da arabayı bir kenara çekmişlerdi. Her şey çok güzeldi ve Claire daha ileri gitmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Ama Shane, bu ikisi için ne kadar sinir bozucu olursa olsun, sözünü tuttu ve Claire'e göre de bu hala iyi bir şeydi.

Gerçi Claire onunla yatağa girmek ve bir daha sonsuza dek hiç çıkmamak istiyordu ama Shane onu odanın kapısında öptü. Kendine o kadar da güvenmediği gözlerinden anlaşılıyordu.

Şu anda, bütün dünya değişirken olmazdı.

Claire güneş doğarken uyudu ve öğle vaktine, komşuları dev çim biçme makinesini çalıştırana kadar da uyanma-

dı. Aletin jet motorundan bir farkı yoktu ve Claire'in kafasını gömdüğü yastıklar bir işe yaramadı.

Ev tuhaf denecek kadar sessizdi. Claire sabahlığını giyip koridordan banyoya doğru yürüdü. Eve'in kapısını çaldı ama cevap yoktu. Shane'in ve Michael'ın odasından da cevap çıkmadı. Duşunu rekor bir sürede alıp aşağı indi, orada da hiçbir şey bulamadı. Ne Michael ne Shane ne Eve... Ne de bir not. Sürahide kahve vardı ama bulaşık suyuna dönmüştü.

Claire mutfak masasına oturup telefonunun rehberindeki numaraları yokladı. Eve cevap vermiyordu, Michael'ın ve Shane'in de telesekreteri çıkıyordu.

"Selam," dedi Claire, Shane'in telesekreterine. "Şey... Seni görmeyi umuyordum da... Uyanınca yani. Ama... Beni arayabilir misin? Seninle konuşmak istiyorum. Lütfen."

Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki gözleri doldu. *Şölen bugün.*

Her şey değişiyordu.

Arka kapı çalınınca irkildi ve kalkıp gözetleme deliğinden baktı. Kapıyı aralarken güvenlik zincirini çıkarmadı. "Ne istiyorsun Richard?"

Richard Morrell'in devriye arabası, araba yoluna park edilmişti. Ortada siren ya da ışık falan olmadığı için bunun acil bir durum olmadığı açıktı. Ama Claire onun sırf kapıdan uğramak için evlere gitmeyeceğini iyi biliyordu. Özellikle de Cam Ev'e.

Hem de üniformasız.

"Güzel soru," dedi Richard. "Galiba yemek yapmayı bilen, aksiyon filmlerinden hoşlanan ve mini etekle güzel görünen bir kız istiyorum. Ama zinciri çıkarıp beni içeri almanla da idare edebilirim."

"Senin sen olduğunu nereden bileceğim?"

"Efendim?"

"Ysandre. O... Neyse, senin gerçekten sen olduğunu bilmem gerekiyor diyelim."

"Bu hafta üniversitedeki kızlar tuvaletinde seni kelepçelerden kurtarmak zorunda kaldım. Bu nasıl?"

Claire zinciri çıkardı ve Richard içeri girerken kenara çekildi. Yorgun görünüyordu ama Claire kadar yorgun olması mümkün değildi. "Ne oldu?"

"Bu gece şu şeye gideceğim," dedi. "Senin de gideceğin aklıma geldi. Gitmek için arabaya ihtiyaç duyacağını diye düşündüm."

"Ben... Ben gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?" Richard şaşırmıştı. "Tuhaf. Böyle bir olayda Amelie'nin yanında sergilemek isteyeceği ilk insan olduğuna yemin edebilirdim. Seninle gurur duyuyor, biliyorsundur."

Gurur mu duyuyor? Neden ki? "Süs köpeği gibi mi yani? Gösteri gibi mi?"

Richard teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Her neyse, beni ilgilendirmez. Senin çete nerede bu arada?"

"Neden soruyorsun?"

"Sorun çıkaranların yerini bilmek benim işim."

"Biz sorun falan çıkarmıyoruz!" Richard ona dik dik baktı. Claire bu bakışı hakettiğini kabul etti. "Kızkardeşin gidiyor."

"Evet, biliyorum. Günlerdir hazırlanıyor. O lanet kostüme bir servet harcadı. Üstüne bir şey dökerse babam onu öldürür, çünkü galiba iade etmeyi planlıyor."

Claire kahve makinesini gösterince Richard başını sallayıp masaya oturdu. Richard kahvesini yudumlarken, Claire bugün onda bir farklılık olduğunu düşündü. *Her şey değişiyor.* Richard da daha savunmasız görünüyordu. O, Morrell'lerin aklı başında olanı olmuştu hep. Bugünse Monica'dan daha büyük görünmüyordu.

"Galiba bir şeyler olacak," dedi Claire. "Sence de öyle değil mi?"

Richard yavaşça başını salladı. Çökmüş gözlerinin etrafında gerginlik çizgileri vardı. "Bu Bishop diğerleri gibi değil," dedi. "Onunla tanıştım. Onda... bir şey gördüm. O insan değil Claire. Birazcık bile değil. İnsanlığını çok uzun zaman önce satmış."

"Ne yapacaksın?"

Richard omuz silkti. "Ne yapabilirim ki? Aileme bağlı kalacağım, şehirdeki insanları koruyacağım. Keşke milyonlarca kilometre uzakta olsaydım." Birkaç saniye susup kahvesini içti. "Galiba ona bağlılık yemini etmemiz istenecek ve ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu *yapmak istediğimi* sanmıyorum."

Claire yutkundu. "Başka seçeneğin var mı?"

"Muhtemelen yok. Ama insanların güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Tek bildiğim bu." Göz göze gelmeye çekiniyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Diğerleri gidiyor, değil mi?"

Claire başını sallayarak onayladı.

"Annenle babanın da gittiğinden haberin var mıydı?"

Claire nefesini tutup elini ağzına götürdü ve başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Hayır, gidemezler. Olamaz."

"Listeyi gördüm," dedi Richard. "Üzgünüm. Seni başka bir sayfada sandım, listede olmayacağına inanamadım. Ama bu iyi bir şey. Orası... Orası tehlikeli olabilir."

Kahvesini bitirdi ve kupasını ona doğru itti.

"Arkadaşlarına ve ailene dikkat edeceğim," dedi. "Elimden geldiğince. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen iyi birisin," dedi Claire. Bunu yüksek sesle söylediğine kendisi de şaşırmıştı ama gerçekten öyle düşünüyordu.

Richard ona gülümsedi. Claire yakışıklı erkeklerin ona gülümsemesine Shane ve Michael sayesinde biraz bağışıklık kazanmıştı ama bir yanı yine de eriyip bitti.

"Kapını kilitle ve dışarı çıkma, tamam mı?" dedi Richard.

Claire onu kapıya kadar geçirdi ve Richard kilit seslerini duyana kadar orada kalacağı için kapıyı kilitledi. Richard arabasına bindi, bahçeden geri geri, sessizce yola çıkıp gitti.

Yol bomboştu. Morganville genellikle akşamüstleri yoğun olurdu ama yürüyüş saati olduğu halde sokakta kimsecikler yoktu. Ne yürüyen ne araba kullanan ne bahçesiy-

le ilgilenen... Yan komşu bile çim biçme makinesini kapatıp kaldırmıştı.

Sanki herkes... biliyordu.

Claire laptopunu açıp e-postalarını kontrol etti ama işe yarar bir şey bulamadı. Avutulmayı bekleyen üzgün Rus kızlarıyla ya da paralarını sokağa atmaya niyetli Nijeryalı işadamlarıyla uğraşacak hali yoktu. İnternette gezinmek ya da Google'ın *Şansımı Denemek İstiyorum* özelliği de çekici gelmiyordu. Geçirmesi gereken uzun saatler vardı ve bütün vücudu gerilmekten ağrıyordu.

Myrnin'i görmeye gidebilirsin. Myrnin de oraya gitmiyor.

Ah, ne kadar çekici bir düşünceydi bu. Myrnin iş demekti ve iş, oyalanmanın en güzel yoluydu.

Richard kapını kilitle dedi. Ama nerenin kapısını olduğunu söylememişti, değil mi? Myrnin'in laboratuarı da yeterince güvenliydi ve orada hiç değilse yanında biri olacaktı.

"Hayır," dedi Claire. "Yapamam. Çok tehlikeli."

Ama dışarısı hala aydınlıktı. O kadar da tehlikeli sayılmayabilirdi.

Temkinli yanı, yüzünü buruşturdu. *Ne yaparsan yap. Git, kendini öldürt, bak bakalım umrumda mı.*

Claire toparlanıp sırt çantasını doldurdu, ders kitaplarıyla elbette. Ama Myrnin'e vermek için birkaç roman da koydu.

Bir de ekmek bıçağı aldı. Nedense bunu yapmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Bıçağı, dünyanın en tehlikeli kitap ayracıymış gibi, tarih kitabının arasına koydu.

Sonra da içeriye son bir kez bakıp çıktı.

Umarım geri dönerim, dedi içinden, bahçe kapısına doğru giderken eve bakarak. *Umarım hepimiz geri döneriz.*

Evin de aynı şeyi umduğunu hissetti.

Myrnin'in laboratuarına giden yol uzundu ama korkudan ölme ihtimali dışında bir tehlike yoktu. Claire birkaç araba gördü. Hepsinde de sığınacak bir yerlere giden, korku dolu yüzler gördü. Yürüyen tek bir kişi bile yoktu.

Claire karmaşık sokaklardan geçip şehrin daha eski bir kesimine geldi. Sokağın sonunda, Cam Ev'in neredeyse aynısı olan bir ev vardı. Katherine Day'in evi. Claire içten içe Büyükanne Day ya da torununun orada olup ona limonata ikram etmelerini, onu kafasına koyduğu şeyden vazgeçirmeye çalışmalarını umuyordu. Ama evdeyseler bile perdeleri kapatmışlardı.

Şehirdeki herkes gibi.

Claire evin yanındaki karanlık geçide girdi. Giderek daralan geçidin kenarları tel örgülerle çevriliydi. Buraya ilk kez tesadüfen gelmişti ve o zamandan beri her gelişinde, güpegündüz bile olsa tüyleri ürperiyordu.

Büyükanne Day'in Myrnin'den haberi vardı. Ona *kapı tuzağı örümceği* demişti.

Claire'in şahit olduğu kadarıyla Büyükanne Day pek çok konuda haklı çıkmıştı ve bu da onlardan biriydi. Bütün nezaketine ve inceliğine rağmen Myrnin öbür yüzünü gösterdiğinde çok fena biri oluyordu.

Claire yolun sonundaki kulübeye ulaştı, çantasından anahtarı çıkarıp kapıdaki asma kilidi açtı.

Kulübenin içi de dışından farklı değildi. Düz bir zemin ve aşağı inen bir merdiven... Kirli pencerelerden süzülen loş ışık dışında karanlık sayılırdı. Claire köşeden el fenerini alıp -gerekli şeyleri hep o köşeye koyuyordu- yaktı ve basamaklardan Myrnin'in laboratuarına indi.

Claire az da olsa içeride Amelie'yi, Oliver'ı ya da başka birini görmeyi bekliyordu ama içerisi tıpkı bıraktığı gibiydi. Sağ taraftaki bir kitaplığı itince gizli kapı göründü. O da kilitliydi. Claire anahtarı çekmecelerden birinden çıkardı.

Kapının kilidini açarken gölgelerden bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Claire o tarafa dönerek aptalca bir şekilde, orada kim olduğunu sorma isteğine kapıldı. Onu durduran hem utancı hem de korku filmlerindeki akılsız kızların durumuna düşmek istememesiydi. Orada kimse yoktu. Oliver bile.

Onun yerine, kilidi çıkarıp derin bir nefes alarak konsantre oldu.

Myrnin'in kapılarının işleyişi Claire'i hala hayrete düşürüyordu ama onun kuantum mekaniğini kullanarak yaptıklarını biraz da olsa anlamaya başladığını düşünüyordu. Elbette Myrnin konuya bilimsel yaklaşmıyordu, ona göre sihir ya da simyaydı bu. *Bir şeyi kullanmak için onun nasıl çalıştığını bilmek zorunda değilsin*, diye hatırlattı kendine Claire. Bundan rahatsız oluyordu ama bazı şeylerin zor

anlaşılır olduğu fikrine alışmaya başlıyordu ve Myrnin'le ilgili şeyler genellikle hep bu kategoriye giriyordu.

Şehrin öbür ucundaki hapishaneye açılan kapıyı araladı. Claire laboratuarla hapishanenin uzaklığına haritadan bakmıştı. Bilinen fizik kurallarını çiğnemeden, aralarında bir kapı olması mümkün değildi ama vardı işte.

Claire içeri girip kapıyı kapattı. O tarafta da kilit vardı. Claire az önce hayalgücünün oyununa gelmemiş olabileceğini düşünerek bunu da kilitledi. Orada birileri varsa bile kapıdan geçmek için hayli uğraşmaları gerekecekti ve sonucunda hapishaneye çıkacakları da meçhuldü.

"Merhaba," dedi Claire yanından geçtiği hücrelere. Oradaki vampirlerin onu duyduğunu hiç sanmıyordu ama her zaman nazik olmaya özen gösteriyordu. Bazıları diğerlerinden daha az deliydi ve Claire'i asıl üzen de onlardı. Kim olduklarını hatırlayan, neden orada olduklarını bilenler...

Myrnin gibi.

Claire buzdolabına gidip kan poşetlerini aldı ve Myrnin'e iki tane ayırıp kalanını uzaktan hücrelere attı.

Myrnin burnunun ucunda gözlüğüyle yatağında oturmuş Voltaire'in bir kitabını okuyordu.

"Claire," dedi kitapta kaldığı yere ipek bir kurdele koyarak. Dinç görünüyordu ve o kadar da çılgın değil gibiydi. "Çok tuhaf bir şey oldu."

Claire sandalyesini çekip oturdu. "Ne oldu?"

"Galiba iyileşiyorum."

"Sanmıyorum," dedi Claire. "Keşke doğru olsa ama..."

Hücrenin parmaklıklarının arasından plastik bir kap uzattı. "Bak."

Claire yerinden kıpırdamadan kabı şüpheyle inceledi. "Nedir bu?"

"Beyin dokusu."

"*Ne?*"

Myrnin gözlüklerini düzeltip ona baktı. "Beyin dokusu dedim ya."

"Kimin beyin dokusu?"

Myrnin kaşlarını kaldırıp etrafına baktı. "Buralarda elimin altında pek gönüllü yok, biliyorsun."

Claire'in gözünde korkunç bir görüntü canlandı. Bunu söylemeyi bile başarabileceğini sanmıyordu.

Myrnin ona sinsice gülümsedi.

"Serumu test ediyoruz, değil mi? Ve şimdiye kadar tek denek bendim."

"Ama o beyin dokusu. Onu nasıl..." Claire hemen ağzını kapattı. "Boşver. Bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Gerçekten, bence bu en iyisi. Alsana. Sana zihnimden bir parça veriyorum."

"Bunu söylemesen olmaz mıydı?" Claire ürpermesine rağmen yaklaşıp kabı aldı. Evet, içinde gri bir şey vardı. Onu çantasına koydu. "Neden iyileşmeye başladığını düşündün?"

Myrnin eline yarım düzine kalın kitap aldı. "Bunları bir buçuk günde okudum," dedi. "İçerikleriyle ilgili ne istersen sorabilirsin."

"Bu iyi bir test değil. Kitapları zaten biliyorsun."

Myrnin çok şaşırdı. "Doğru. Peki sen nasıl bir test öneriyorsun?"

"Bundan bir şeyler oku," dedi ve çantasındaki romanlardan birini uzattı. Myrnin yazarın ve kitabın adına baktı ve birinci sayfadan okumaya başladı. Claire onun hızla hareket eden gözlerini seyretti. Herhangi bir insanın kelimeleri seçemeyeceği bir hızla sayfaları çeviriyordu.

"Dur," dedi Claire beş dakika kadar sonra. Myrnin kitabı kapatıp ona geri verdi. "Okuduklarını anlat."

"Vampirlerle ilgili bir roman seçmen akıllıca," dedi Myrnin. "Ama aynalardan kaçmaları saçma olmuş. Karakterler ilgi çekici. Okumaya devam etmeyi isterim." Sonra ilk sayfadaki olayları, karakter tanımlamalarını anlatmaya başladı. Claire onun anlattıklarını kitaptan kontrol ediyordu.

Hepsi doğruydu.

"Gördün mü?" Myrnin gözlüğünü çıkarıp beyaz gömleğin üstüne giydiği mor saten yeleğinin cebine koydu. "Daha iyiyim Claire. Gerçekten."

"Şey, o zaman bekleyip görelim..."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Ayağa kalkıp güçlü adımlarla parmaklıklara geldi.

Parmaklıkları elleriyle kavrayıp çekti ve kilit -en güçlü, en çılgın vampirlere engel olması beklenen kilit- çat diye kırıldı. Myrnin gülümseyerek kapıyı açıp Claire'in karşısına dikildi.

"Bunlar bana mı?" Başıyla sırt çantasından görünen kan poşetlerini işaret etti. Claire nefesini tuttuğunu ve elindeki kitabı bütün gücüyle sıktığını farketti. *Umarım beyninden çıkarttığı parça, saldırmasına engel olan kısım değildir...*

"Evet," demeyi başardı sonunda. Poşetleri ona fırlatmayı düşündü ama nedense yanlış geliyordu bu ona. İlk poşeti alıp uzattı.

Myrnin yavaşça ona doğru geldi -çok yavaşça, Claire'i bu fikre alıştırarak- ve poşeti ona dokunmamaya çalışarak aldı. Isırırken arkasını bile döndü. Gerçi çıkardığı sesler Claire'in midesini kaldırdı ama döndüğünde ne üstünde ne de poşette kan vardı.

Claire ikinciyi uzatınca Myrnin başını iki yana salladı. "O kadarına gerek yok," dedi. "Bir tane şimdilik yeter." Bunu söylemesi tuhaftı, çünkü -nasıl demeli- Myrnin beslenmeyi yürekten seviyordu.

"Yerine koyayım," dedi Claire ama daha adım bile atamadan Myrnin poşeti elinden aldı. Claire onun hareket ettiğini bile görmemişti.

"Ben yaparım." Göz açıp kapayıncaya kadar buzdolabının kapısı gıcırdadı ve Myrnin gölgelerin içinden çıkıp onun yanına döndü.

"Eee?" dedi. "Sence aklım yeterince başımda mı?"

Claire başını iki yana salladı.

"Benimle aynı fikirde olsaydın bile bunu bana söylemezdin, değil mi?"

"Herhalde söylemezdim. Kızabilirsin."

"Yalan söylemene de kızabilirim," dedi Myrnin. "Ama kızmıyorum. Şu an ne kızgınım ne açım ne de gerginim, ki bunlar kaç yıldır benim yakamı bırakmıyordu. Bana verdiğin ilaçlar işe yarıyor Claire. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Birden yok oldu ve diz çökmüş bir halde, Claire'in sandalyesinin yanında belirdi, bir elini hafifçe onun dizine koymuştu. "Kurtulabileceğiz demektir. Bütün vampirler."

"Ya biz?" diye sordu Claire. "Siz iyileşince bize ne olacak peki?"

"İnsanların kaderi benim sorumluluğumda değil. Amelie, Morganville'in dengeli, iki türün uyum içinde yaşayabileceği bir yer olması için çok çaba sarf etti. Onun bütün bunları bu deneyin sonucuna göre değiştireceğini hiç sanmıyorum."

Myrnin istediğini düşünebilirdi ama Claire kesinlikle onunla aynı fikirde değildi. Amelie önce kendisi için en iyi olanı yapacak, insanları sonra düşünecekti. Claire tamamen emin değildi ama Morganville'in deneyin ta kendisi olduğundan şüpheleniyordu ve bir sonuca ulaşılınca deney sona ererdi.

Sonuç buysa... Laboratuar farelerine ne olacaktı?

Myrnin'in koyu gözleri dürüstlükle ışıldıyordu. "Ben bir canavar değilim Claire. Senin başına bir şey gelmesine izin vermem. Bize büyük hizmetlerde bulundun ve bu yüzden korunacaksın."

"Ya diğer insanlar?"

"Hangi insanlar? Ah, arkadaşların, ailen. Evet, elbette, ne olursa olsun, onlar da güvende tutulacak."

"Hayır Myrnin, diğer *herkesi* diyorum! Burger Dog'da hamburger yapan adam! Mağazasında ikinci el giysi satan kadın! *Herkes*!"

"Herkesi düşünemeyiz Claire. Doğamızda bu yok. Sadece tanıdıklarımızı ve bağlantıda olduklarımızı umursayabiliriz. Bu kadar düşünceli olmanı takdir ediyorum ama..."

"*Bizim doğamız* falan deme sakın. Biz aynı değiliz!"

"Değil miyiz?" Myrnin nazikçe onun dizine vurdu. "Ben bilimadamıyım. Sen de öylesin. Benim sevdiğim ve değer verdiğim arkadaşlarım, yakınlarım var. Senin de öyle. Ne kadar farklıyız ki?"

"Ben yemeğimi poşetlerden emmiyorum!"

Myrnin güldü. "Ah, Claire, katledilmiş ve doğranmış hayvanları yemenin daha az mide bulandırıcı olduğunu mu sanıyorsun? İkimiz de besleniyoruz. İkimiz de yalnızlıktan hoşlanmıyoruz. İkimiz de..."

"Ben kafatasımı kırıp beynimden parça koparmıyorum! Ha, ayrıca kimseyi de öldürmüyorum," dedi. "Siz öldürüyorsunuz ve bunu umursamıyorsunuz."

"Bence umursadığımı sen de görebilirsin," dedi Myrnin. "Yoksa bu konuşmaya katlanıp senin gibi bir..."

"Hizmetkarla mı? Çünkü beni öyle görüyorsun, değil mi? Ya da daha kötüsü, köleyle mi? Mülkle mi?"

"Öfkelisin."

"Evet! Elbette öfkeliyim." Kendine hakim olmaya çalıştı ama bunu başaramadı, içinden basınçlı buhar gibi üzüntü taşıyordu sanki. "Burada oturmuş insan soyunun geleceğini tartışıyorum. Dostlarım ve ailem o partiye gidiyor ve ben onları koruyamıyorum..."

"Sakin ol çocuğum," dedi Myrnin. "Şölen... Bu gece, değil mi?"

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Amelie'nin Bishop'ı resmi olarak tanıması. Morganville'deki her vampir katılıp bağlılık yemini edecek ve hepsi birer hediye götürecek."

Claire burnunu çekip doğruldu ve elleriyle yüzünü sildi. "Ne hediyesi?"

Myrnin gözlerini ondan ayırmıyordu. "Kan hediyesi," dedi. "Daha açık söylemek gerekirse, insan. Dostların ve ailen için endişelenmekte haklısın. Ona sunulan insanlardan istediğini kabul etme hakkına sahip. Törensel bir hak bu, uzun zamandan beri devam eden bir gelenek. Ama kullanılması zorunlu değil."

Claire birden anladı. Amelie'nin onun gelmesini neden yasakladığını, neden Michael'ın Eve yerine Monica Morrell'i çağırdığını...

Satranç oynanıyordu ve piyonlar *insandı.* Vampirler, kaybetmeyi göze alabilecekleri şeyleri öne sürüyordu.

"Sen..." dedi titrek bir sesle. Gırtlağını temizleyip bir daha denedi. "İstediği insanı seçebilir mi dedin?"

"Ya da hepsini," dedi. "İsterse."

"Bunu yapacağını biliyorsun. Birini öldürecek."

"Büyük ihtimalle, evet."

"Bunu durdurmalıyız," dedi. "Myrnin... Amelie bunu neden yapıyor?"

"Amelie hiç cesur bir kadın değil. İşler onun için ters giderse, bence teslim olur. Sonuç henüz belli değilse, herkesi oyalamaya çalışacaktır. Bishop'ı tek başına yenemeyeceğini biliyor. Oliver'la birlikte bile onu yenemezler. Oyunu uzatmak zorunda Claire. Hayatı boyunca böyle oynadı zaten." Koyu gözleri yeniden parlamaya başlayan Myrnin gülümsedi. "Ama Amelie durumu ben yokmuşum gibi değerlendiriyor elbette. Ben de yanında olursam, kazanabilir."

"Sen de şölene gitmek istiyorsun."

Myrnin yeleğini düzeltti ve yakasındaki hayali tozları silkti. "Elbette. Sen olsan da olmasan da gideceğim. Bu şartlar altında, sen de gelecek misin?"

"Şey... Amelie dedi ki..."

"Evet ya da hayır, Claire."

"O zaman... Evet."

"Bize kostüm lazım," dedi. "Ama merak etme, nereden bulacağımızı iyi biliyorum."

"Komik görünüyorum," dedi Claire. "Kimliğimizi gizleyeceğimize göre, siyah bir şeyler giysek olmaz mı?"

"Konuşma," dedi Myrnin, Claire'e makyaj yaparken. Koşulların gerektirdiğinden çok daha neşeliydi. Claire teda-

vinin işe yaradığından yine şüpheye düşmüştü. Myrnin'in şölene gelmemesini isterken ya da onu savaşın dışında tutarken Amelie'nin bildiği bir şey vardı herhalde.

Ama Claire, Amelie'yi iyi tanıyordu. Barışın bedeli birkaç hayatsa, hatta bunlar Claire'in değer verdiği kişiler bile olsa, Amelie bunu kabul edilebilir bir kayıp sayardı.

Claire ise sayamazdı.

"İşte," dedi Myrnin. "Gözlerini kapat."

Claire söyleneni yaptı ve yüzüne pudra sürüldüğünü hissetti. Gözlerini açınca Myrnin onun önünden çekildi ve Claire aynada yabancı bir yaratık gördü.

Gerçekten de komik görünüyordu ama kabul etmeliydi ki Claire Danvers'a hiç benzemiyordu. Yüzü Eve'i gururlandıracak kadar beyaz, dudakları kıpkırmızıydı. Gözleri kocaman, simsiyahtı.

Üzerine yapışan siyah elbisesi elmaslarla süslenmişti ve kafasında matador şapkası vardı. "Ne oluyorum ben?" Myrnin hayalkırıklığına uğramış gibi baktı.

"Harlequin," dedi ve çılgın bir kız çocuğu gibi kendi etrafında döndü. "Ben Pierrot'yum." Myrnin baştan aşağı beyazlara bürünmüştü ve üstündeki, Claire'inkinin aksine aşırı boldu. Yakasında kocaman bir süs ve başında trafik konilerini andıran beyaz bir şapka vardı. Claire'inki gibi onun yüzü de bembeyazdı. "Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı?"

"Bunu öğretmiyorlar."

"Yazık. Her şeyi Google'dan öğrenirsen olacağı budur işte." Claire'in kafasına bir şey oturttu. "Maskeniz madam."

Kostümündeki gibi kırmızı-siyah desenleri olan basit bir domino maskesiydi bu. "Parende ya da ters takla atabilir misin?"

"Ben bilim manyağıyım, amigo kız değilim."

"Yine yazık." Kendi düz siyah maskesini taktı. "Tamam o zaman. Kostümlerimizi giydik, artık tek ihtiyacımız, kötü şeyler olursa -ki Bishop'tan bahsettiğimiz için olacaktır- işlerin lehimize dönmesini sağlayacak bir şey."

Cam Ev'in yüzlerce yıllık eşyalarla dolu tavan arasındaydılar. Claire buraya hiç çıkmamıştı. Hatta onun buraya girilebildiğinden bile haberi yoktu. Myrnin onu gizli Viktorya odasına sokmuş ve orada da duvarda bir yerlere dokunup başka bir gizli kapıyı açmıştı. Tozlu bir koridordan geçip karanlık bir depoya çıkmışlardı. Myrnin kostümleri İçsavaş zamanından kalmışa benzeyen bir bavulda buldu. Claire'in oturduğu tuvalet masası muhtemelen daha da eskiydi.

Myrnin etraftaki kutuları ve çantaları inceleyerek yabancı bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Claire aynaya bakmayı sürdürdü. Makyaj ve kostüm onu başka biri gibi gösteriyor olabilirdi ama gözleri hala kendi gözleriydi ve o gözlerde korku vardı.

Bunu yapacağımıza inanamıyorum, diye düşündü.

Myrnin oyuncak kutudan fırlayan yaylı oyuncaklar gibi aniden yanında bitiverdi. Elinde Rhode Island büyüklüğünde bir bavul vardı. Bavulu gürültüyle ahşap zemine bıraktı.

"Ta ta!" Bavulu açtı ve kahramanca bir poza büründü.

Bavulun içi silah doluydu. Hem de bir sürü. Tatar yayları, bıçaklar, kılıçlar, bazılarının ucu ölümcül sivrilikte haçlar...

Myrnin yığının arasına daldı ve herhalde Ortaçağ'da falan parfüm saklamak için kullanılan bir şişe buldu. "Kutsal su," dedi. "Gerçek kutsal su, bizzat papa tarafından kutsanmış. Çok nadirdir."

"Nereden geldi bunlar?"

"Bunları kullanırken başarısız olanlardan," dedi Myrnin. "Şu yeşil şişeleri tavsiye etmem. İçinde yanıcı bir sıvı var ama düşmanlarına olduğu kadar dostlarına da zarar verecektir. Kutsal su acı verir ama yok etmez. Ölümcül olmayan silahlar seçmeni tercih ederim."

"Neden?"

"Biz kazansak bile Amelie vampir öldüren bütün insanları mahkemeye çıkarmak zorunda kalır. Mahkemelerin nasıl sonuçlandığını biliyorsun." Biliyordu. Shane işlemediği bir cinayet yüzünden az daha öldürülecekti. "Yani birilerini öldürmek gerekirse, bırak bunu ya ben yapayım ya da başka bir vampir yapsın. Zaten her koşulda biz bunu yapmaya daha uygunuz."

Eline bir kumaş parçası sardı ve ucu sivri haçlardan birini alıp dikkatle Claire'e verdi. "Sadece kendini koruman için. Şimdi, bana gelince..."

Myrnin çok keskin bir bıçak alıp uzun uzun inceledi, bıçağı tekrar kınına koyup giysisinin içine soktu ve bavulu kapattı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Claire şaşkınlıkla. Myrnin'in elinin altında koca bir cephanelik vardı.

"Tek ihtiyacım olan bu. Gitme vakti," dedi Myrnin. "Tabii bunu yapmak istediğinden eminsen."

"Eminim." Claire kendine şöyle bir baktı. "Şey... Ceplerim nerede?"

KAKTÜS TEAM

11

Cam Ev, Claire'in Mümkün Olmayan Yolculuklar Ağı olarak görmeye başladığı şeyin bir parçasıydı. Claire'in tespit edebildiği kadarıyla Myrnin'in kapı sistemi şehrin yirmi farklı noktasına açılıyordu ve bunlardan biri de Cam Ev'in oturma odasıydı. Myrnin'in son ikameti olan hapishanede de bir kapı vardı elbette. Bir tanesi de Day'lerin evindeydi. Claire bütün Kurucu Evleri'nde bir kapı olduğunu tahmin ediyordu.

Amelie'nin kalesine de -en azından Claire oranın bir kale olduğunu düşünüyordu ama dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyordu- gidiliyor olmalıydı. Claire o binanın şehrin neresinde olduğunu bile bilmiyordu ama içinden bakınca çok eski ve çok sağlam olduğu belliydi. Sistemden üniversitenin kayıt binasına, kütüphaneye, Belediye Binası'na ve Yaşlılar Konseyi Binası'na da çıkış vardı.

Ve balo burada düzenleniyordu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı Claire, Myrnin, Cam Ev'in oturma odasındaki boş duvara bakarken. "Myrnin, bundan emin misin? Arabaya falan binsek daha iyi olur belki."

"Böylesi daha hızlı," dedi Myrnin. "Korkmuyorsun ya? Hiç gerek yok, benim yanımdasın." Bunu katıksız bir ukalalıkla söylemiş ve Claire'i onun iyi olup olmadığı konusunda bir kez daha kuşkuya düşürmüştü. Myrnin gayet mantıklı düşünebiliyordu ama sanki... eksik bir şeyler vardı. Kısa süreli kendine gelişlerinde ortaya çıkan iyi huylu Myrnin gitmişti ve Claire onun yerine gelen Myrnin'i tanımıyordu.

Ama mecbur olmamasına rağmen ona kutsal su ve haç vermişti. Ayrıca... Claire'in ona ihtiyacı vardı.

Öyle değil mi?

Planlarını gözden geçirmek için artık çok geçti. Duvarda Myrnin'in baktığı nokta sisle kaplandı, sis dönerek renklendi ve alttan içine çizgi halinde bir ışık sızan, karanlık bir yere dönüştü.

Bir dolabın içine benziyordu burası.

"Hadi," dedi Myrnin ona elini uzatarak. Claire onun elini tuttu ve birlikte karanlığa adım attılar. Claire arkalarından geçidin kendini kapattığını hissetti ve dönüp baktığında, orada hiçbir şey yoktu.

İçerisi temizlik malzemesi kokuyordu. Claire elini uzatınca bir paspasın tahta sapına dokundu. Temizlik görevlisinin dolabıydı bu. Bu şekilde binaya yakalanmadan girmek daha kolaydı herhalde.

Dolaptan çıkma kısmı dışında tabii.

Myrnin duraksamadan dolabın kapısını araladı.

"Temiz," dedi ve kapıyı ardına kadar açarak dışarı çıktı. Claire telaşla onu takip etti ve kapıyı kapattı. Hizmetli odası gibi bir yerdeydiler. Duvarlar düz beyazdı ve yerler kırmızı bir halıyla kaplıydı.

Kapılarda hiçbir işaret yoktu ve hepsi birbirinin aynısıydı. Claire odayı tekrar bulabilmek için kapıları saydı.

"Bu taraftan," dedi Myrnin koridordan sağa dönerek. Yürürken beyaz tuniği uçuşuyordu. Trafik konisine benzeyen şapkası komik görünmeliydi ama her nasılsa hiç de öyle değildi. "Keşke seni Pierrot yapsaydık Claire. Pierrot tatlıdır, iyi huyludur. Harlequin öyle değil. O libitor gibidir."

"Efendim?"

"Dedim ki, keşke seni Pierrot yapsaydık..."

"Hayır," dedi Claire yavaşça. "*Libitor gibidir* dedin. Ne demek bu?"

"Ne dedim?" Myrnin ona tuhaf tuhaf baktı. "Saçmalık. Dantelli misin sen?"

Claire olduğu yerde kalakaldı. Birkaç adım sonra Myrnin onun geride kaldığını farkedip sabırsızlıkla döndü. "Claire, iguanamız yok." *Claire, zamanımız yok.*

"Myrnin, anlaşılır konuşmuyorsun. Galiba serumun etkisi geçiyor."

"Ben kendimi uzun hissediyorum." *Ben kendimi iyi hissediyorum.*

"Ne dediğinin farkında mısın?"

Myrnin ellerini havaya kaldırdı. Kelimeleri birbirine karıştırdığının farkında değildi. *Nörolojik komplikasyonlar*, diye düşündü Claire. *Keşke Doktor Mills'le konuşabilseydim.* Myrnin beyninden parça koparmıştı, bunun elbette bazı etkileri olacaktı. Ama az öncesine kadar gayet düzgün konuşabilmişti.

Claire olabildiğince sakin konuşmaya çalıştı. "Galiba bir doza daha ihtiyacın var. Daha fazla kötüleşmeni beklememiz doğru olmaz."

Myrnin sessizce kolunu sıyırıp uzattı. Çıplak teni kağıt gibi bembeyazdı ve Claire ona dokununca bir insana değil de deri kaplı bir mermere dokunuyormuş gibi hissetti. Doktor Mills'in verdiği küçük çantayı belinden çıkardı. İğne yapmayı portakallarla çalışarak öğrenmişti ama bu çok farklıydı.

"Canını yakmamaya çalışacağım," dedi. Myrnin gözlerini devirdi.

Enjektörü küçük ilaç şişesinin lastikli ucundan içeri sokup doldururken elleri titriyordu. Dışarı birkaç damla ilaç püskürtüp derin bir nefes aldı.

Myrnin'in direnmeden buna izin vermesini umuyordu.

Bir şey yapacak gibi de görünmüyordu. Claire iğneyi soğuk mavi damarına yaklaştırırken Myrnin kıpırdamadan duruyordu.

"Hazır mısın?" Claire bunu aslında ona değil, kendisine soruyordu. Myrnin de bunun farkında olacak ki gülümsedi.

"Sana güveniyorum," dedi Myrnin.

Claire iğneyi bastırıp onun koluna soktu.

İlacı hızla verdi ve iğneyi hemen çıkardı. İğnenin çıktığı noktada bir kan damlası belirince Claire orayı parmağıyla sildi.

Myrnin'in gözbebekleri küçülüp yok olunca Claire dehşete kapıldı. Myrnin kırmızı dudaklarını bükmüş, gülümsüyordu. Doğru gitmeyen bir şeyler vardı.

Ama sonra geçti, Myrnin gözlerini kırptı ve gözbebekleri normal boyutlarına döndü.

"Hoşuma gitmedi," dedi Myrnin. "Ah, yine o sıcaklık geliyor. Şimdi hoşuma gitti işte."

"Canın yanmadı ya?"

"İğneleri sevmiyorum."

Claire'i güldürecek kadar gülünçtü bu. Myrnin kaşlarını çatıp ona baktı ama Claire kıkırdamayı sürdürüp eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. *Kendine gel Claire.*

"Daha iyi misin?" diye sordu Claire. Myrnin'in ukalalığı geri dönmüş, bakışlarından kendini belli ediyordu.

"Zaten kötü değildim," dedi. "Ama ilgini gerçekten takdir ediyorum."

Koridor dönerek açılan iki beyaz kapıyla son buluyordu. Myrnin onun elini tutup birden hızlandı. "Dur! Yavaş!"

"Neden?"

"Çünkü önce emin olmalıyız..."

"*Compos mentis*? Bu Latince, Claire. Anlamı..."

"Aklı başında demek, biliyorum."

"Gördüğün gibi saçmalamıyorum, o doza da zaten ihtiyacım yoktu." Kızmış gibiydi ve Claire'i en çok korkutan da buydu. Myrnin kötüleştiğini farkedemiyordu.

Ama onun yüzündeki sabırsız ifadeye bakınca, Claire durumun çok daha kötüye gidebileceğinden korktu.

Kapıların diğer tarafında, Yaşlılar Konseyi Binası'nın yuvarlak girişi vardı ve tıka basa doluydu. Kalabalığı oluşturanlar ayakta durmuş konuşuyor, şampanya, şarap ve şarap olamayacak kadar kırmızı bir şeyler içiyordu. Hepsi kostümlü ve maskeliydi.

"Haklıymışsın," dedi Myrnin. "Galiba şehirdeki bütün vampirler burada ve hepsi de birer insan arkadaş getirmiş. Ama bunun gerçek sebebini bilen yalnızca sensin."

Claire'in gözüne ilk, François'nın kolunda kabaran Jennifer çarptı. Rengarenk bir bluz, mini etek, platform topuklu ayakkabılar giymiş ve barış işareti şeklinde bir takı takmış, altmışlar kostümü içindeydi. Aslında onun tek derdi, çırılçıplak kalmadan, olabildiğince çok yerini açmaktı. *İyi iş çıkarmış,* diye düşündü Claire. François da halinden memnun görünüyordu. Zorro gibi giyinmişti ve bir İspanyol şapkası takmıştı.

Marie Antoinette kılığındaki Monica, Jennifer'ın yakınlarındaydı. Boynuna kırmızı bir kurdele sarmıştı ve elinde minyatür bir giyotin vardı. Kolunda durduğu kişi... Michael'dı. Yüzündeki maskeyle bile, Michael'ın Monica'dan çok uzaklarda olmak istediği belli oluyordu. Michael rahip

kılığındaydı, siyah cüppe ve beyaz yaka giymişti. Göründüğü kadarıyla üstünde haç yoktu.

Claire, Michael'ın baktığı yöne dönünce, görüp görebileceği en korkunç korkuluğu ve Tim Burton'ın *Noel Gecesi Kabusu* filmindeki Sally'yi gördü. Oliver ve Eve. Eve kusursuz bir Sally olmuştu. Dalgın, hüzünlü, dikişleri saf umutla birleştirilip var olmuş...

O da Michael'a bakıyordu.

Oliver'ın gözü ise Eve dışında herkesteydi. Claire tanıdığı birkaç kişi daha gördü. Annesi ortalarda yoktu ama cadı kılığındaki ortayaşlı bir vampirin yanında duran babası -ayı kostümü giymişti- çok rahatsız görünüyordu.

"Shane'i görüyor musun?" diye sordu Claire, Myrnin'e. Myrnin salonun uzak tarafını gösterdi. Claire oraya zaten bakmıştı ama bir daha baktı ve onu üç kere ıskaladıktan sonra nihayet gördü.

Claire onun kostümü için *Derili bir şey mi?* diye sormuştu, Shane de *Evet, olabilir,* demişti.

Gerçekten de öyleydi. Deri köpek tasmalı ve deri pantolonlu bir kostümdü ve tasmayı, bütün bedenini saran kırmızı, kauçuk bir kostüm giyen Ysandre tutuyordu. Başının tepesinde şeytan boynuzları ve elinde kırmızı, üç çatallı bir zıpkın vardı.

Tüylü bir köpek maskesiyle, Shane'i tam anlamıyla köpeği yapmıştı.

"Nefes al," dedi Myrnin. "Bana çok lazım değil ama insanlara iyi geldiğini duymuştum."

Claire onun haklı olduğunu farketti, nefesini tutuyordu. Nefes alınca şoktan kurtulup öfkeye kapıldı. *Aşağılık sürtük!*

Shane'in o kadar kötü olmasına şaşmamalıydı.

"Onun canını yakmamış," dedi Myrnin, Claire'in kulağına. "Sen Harlequin olmuş olabilirsin ama onun senden daha şeytan olduğu ortada. O yüzden dikkatli ol. Zamanını bekle. Düşmanla yüzleşme vakti geldiğinde sana haber vereceğim."

Claire sertçe başını salladı. O ana kadar kafasında bir şüphe kalmışsa bile, artık hepsi yok olmuştu. Arkadaşlarını ve ailesini kurtaracaktı. O tasmayı Ysandre'nin elinden alacak ve... çok kötü bir şeyler yapacaktı.

"Sen hazırsan ben de hazırım," dedi.

Myrnin ona gülümseyerek çılgınca bir bakış attı. "Evet," dedi. "Galiba öylesin küçüğüm."

Etrafı kollayarak yan yana durdular. Diğerleri onlara merakla baktı ama yanlarına gelen olmadı. Claire, Myrnin'e, makyaja rağmen birilerinin onu tanıma ihtimalinin olup olmadığını sorunca Myrnin başını iki yana salladı.

"Pek sosyal biri sayılmam," dedi. "Amelie, Sam, Michael, Oliver ve birkaç kişi daha görürlerse beni tanıyabilirler ama hiçbiri burada olmamı beklemiyor. Özellikle de..." Sahnedeymiş gibi kendi etrafında döndü. "Pierrot olarak."

Ama bu, Claire'e bir anlam ifade etmiyordu, çünkü Pierrot'nun kim olduğunu hala bilmiyordu. Myrnin yakın-

lardaki bir kadın vampirin ona baktığını görünce dirseğiyle onu gösterdi. "Bir parende at," dedi Claire'e fısıltıyla.

"Ne yapayım?"

"Aslında ters takla at derdim ama bunun sorun yaratacağından neredeyse eminim. Parende, hemen."

Claire kendini aptal gibi hissetti ama kafasındaki matador şapkasının iplerini sıktı ve bir parende atıp gülümseyerek doğruldu.

İnsanlar alkışlayıp güldü ve yine sohbetlerine döndü. Bir tek, dikkatle oraya bakan Oliver hariç.

Ama o da hiç değilse uzaktan bakmayı sürdürüyordu.

Bishop ya da Amelie'den iz yoktu ama Claire yavaş yavaş tanıdığı bütün vampirleri tespit ediyordu. Sam, Huckleberry Finn olarak gelmiş, kızıl saçları ve çilleriyle uyumlu bir kostüm seçmişti. Yanında Claire'in Common Grounds'tan tanıdığı, Oliver'ın yanında çalışan bir kız vardı. Eve ayrılınca onun yerini alan kız olmalıydı bu. Sam'in iyiliği için, Claire onun Oliver'ın kaybetmeyi göze alabileceği biri olduğunu umdu.

Antik Yunan kostümü giymiş Miranda da oradaydı. Yanında Sherlock Holmes kılığında biri vardı. "Evet, Charles," dedi Myrnin, Claire sorunca. "Zarar görmüşlere karşı hep bir zaafı olmuştur."

"Kız sadece on beş yaşında!"

"Bunlar modern standartlar. Charles on ikinin evlenmek için uygun bir yaş olduğu bir çağdan geliyor. O yüzden on sekiz yaş sınırınızı önemseyeceğini pek sanmıyorum."

"O bir sübyancı."

"Muhtemelen," dedi Myrnin. "Ama Bishop'ın tarafında değil."

Sam onları farketti ve kaşlarını çatarak yanlarına geldi. Myrnin eğilerek yine o gülünç selamı verdi ama Claire onun bir parende daha istememesinden memnundu. "Samuel," dedi. "Seni görmek ne hoş."

"Sen..." Soru herhalde *Sen kafayı mı yedin?* olacaktı ama cevap zaten ortadaydı. "Amelie sana buradan uzak durmanı söylemedi mi? Claire..."

"Zaten gelecekti," dedi Claire. "Kilidi kırdı. Hiç değilse yanında olayım dedim." Yalan da sayılmazdı ama Myrnin ona şöyle bir baktı. "Hem ben de zaten gelecektim," dedi telaşla. "Arkadaşlarımı ve ailemi yalnız bırakamazdım."

Sam'in suratı asıktı ama onu anlar gibi başını salladı. "Tamam, işte geldin, göreceğini gördün. Takdim edilmeden gidin artık. Myrnin..."

Myrnin başını iki yana salladı. "Hayır Samuel, olmaz. Bana ihtiyacı var."

"Senin bu işe karışmamana ihtiyacı var!" Sam bir adım atıp onun burnunun dibine girince Myrnin'in gözleri kızıla dönüştü. Sam'inkiler de öyle. "Evine git," dedi Sam. "Hemen."

"Götürmeyi dene," dedi Myrnin ipeksi bir fısıltıyla. Claire onu hiç bu kadar korkunç görmemişti.

Claire onu dikkatle dürttü. "Myrnin, uygun zamanı beklemeye ne oldu? Sam düşman değil."

"Sam düşmanı koruyor."

"Ben *Amelie'yi* koruyorum. Onu korumak için ölümü göze alacağımı biliyorsun."

Bunu duymak Myrnin'i biraz kendine getirdi. Derin bir nefes alıp geriledi. Pierrot kostümünün süslü beyaz yakası, onu Claire'in gördüğü en dehşet verici palyaçoya benzetiyordu, özellikle de gülümsediği zaman. "Evet," dedi Myrnin. "Biliyorum Sam, bir gün bu yüzden mahvolacaksın. Kendine ne zaman dur diyeceğini bilmelisin. Bu en yaşlılarımızın defalarca ustalaşmak zorunda kaldıkları bir sanattır."

Sam ikisine de öfkeyle bakıp gitti.

Kalabalık giderek büyüdü ve yuvarlak salonu iyice doldurdu. Claire uzaklarda bir saatin saat başını vurduğunu duydu. Hiç bitmeyecekmiş gibi çalan saat sustuğunda, kıpırdananların hışırdayan kıyafetleri dışında bütün sesler kesildi.

Claire'in sağındaki altın kaplama kenarlı kapılar açıldı ve içeriye gül kokusu yayıldı. Claire o odayı ve o kokuyu iyi biliyordu. Eve ve Shane'le birlikte o odada bulunmuştu.

En sevdiği yer sayılmazdı.

"Leydi Muriel ve refakatçisi Paul Grace," dedi derin bir ses kapının yanından. Claire boynunu uzatınca Eski Mısırlılar gibi giyinmiş kısa boylu bir vampir ve ona eşlik eden Viktorya dönemi kostümlü, uzun boylu bir adam gördü. Takdimleri yapan adam, elinde altın kaplama bir defterle bir kenarda duruyordu.

"Leeds'li John," dedi Myrnin, Claire'in kulağına. "Mükemmel bir tercih. Hatırladığım kadarıyla, Kral Henry'nin teşrifatçısıydı."

Bir isim daha duyuruldu ve bir çift daha içeri girdi. Claire o açıdan kapının arkasını göremiyordu ama mum ışıklarını farketti. "Sonsuza kadar sürecek."

"Seremoniler hayatın neşesinin bir parçasıdır," dedi Myrnin ona bir kadeh parıldayan bir şey uzatarak. "İç."

"İçmemeliyim."

Myrnin kaşlarını kaldırınca Claire şampanyanın tadına baktı. Ne acı ne tatlı, ikisinin tam arasıydı.

Tek bir yudumdan bir şey olmazdı herhalde.

Kuyruğun önlerine geçerlerken kadeh boşalmıştı ve Claire hararetli ve biraz dengesiz olduğunu hissediyordu. Myrnin'in onu kollarına almasından memnundu. Teşrifatçı John bir an çok şaşırdı, sonra hemen toparlandı. "Conwy'li Lord Myrnin ve refakatçisi Claire Danvers."

Gizlilik buraya kadardı işte.

Bütün kafalar onlara döndü. Claire, Myrnin'le birlikte içeri girerken başlayan fısıltıları duydu. Loş odada yuvarlak masalar ve sahnede büyük bir platform vardı. Her taraf beyaz keten örtülerle kaplıydı. Masalar çiçeklerle süslenmişti. Bardaklar ve porselenler göz kamaştırıyordu. İçeriyi devasa kristal vitrinlerdeki binlerce mum aydınlatıyordu.

Bu kadar korkunç olmasa, masal gibi olabilirdi. Bütün o ilginin yarattığı baskı, Claire'in dizlerini zangır zangır titretiyordu.

Myrnin de bunu farketmişti. "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Gülümse. Başını dik tut. Zayıflığını gösterme."

Claire elinden geleni yaptı. Odanın arkalarındaki boş bir masaya gidip oturdular. Claire başını kaldırınca Sam'le Oliver'ın uzakta olmadığını gördü. Eve ardına kadar açılmış gözlerle Claire'e bakıyordu.

Claire, Michael'ı göremedi ama ne yazık ki Shane'i çok net görüyordu, çünkü Ysandre sahnedeki platformdaydı ve Shane'i de herkes görsün diye yanında götürmüştü. Uzunca bir masanın bir ucuna oturmuşlardı. Diğer uca da François ve refakatçisi geçmişti.

Amelie ve Bishop'tan hala iz yoktu.

Claire'in babası yerinden kalkıp o tarafa yöneldi ama yanındaki vampir onu kolundan tutup sandalyesine oturttu. Demek kurallar kesindi. Claire onun yanına gitmeyi çok istiyordu ama Myrnin başını iki yana salladı. "Dur," dedi. "Oyunu oynamak istedin Claire. Şimdi buna yüreğin olup olmadığını göreceğiz."

"O benim *babam!*"

"Sana söylemiştim, sinirlerin bol bol sınanacak. Kendine hakim ol."

Sam kadar uysal biri diklenince gözleri kıpkırmızı kesilen adamın ettiği laflara bak, diye düşündü Claire. Yine de derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Ah," dedi halinden memnun bir sesle. "Geldiler."

Amelie'yle Bishop'ı kastediyordu elbette. Amelie insanın gözünü acıtacak bir beyazlıkta, sahnenin sağından içeri gir-

di. Ona birçok sebepten çok uygun olan bir buz perisi kostümü seçmişti. Platin saçları buzdan bir kule şeklinde örülmüştü. Çok zarif ve kırılgan görünüyordu.

Kolunda *Jason Rosser* vardı. En azından Claire, Jason olduğunu düşündü. Onu saçlarını kestirmiş ve temiz bir halde hiç görmemişti ama düşük omuzlarından ve yürüyüşünden tanıdı. Kahverengi, kukuletalı bir keşiş cüppesi giymişti. *Gözden çıkarabileceği birini seçmiş*, diye düşündü Claire. *Beni seçmemesi bu yüzden.* Dışlandığı için duyduğu üzüntü azalmalıydı ama nedense azalmadı.

Bishop sahnenin solunda geldi. Piskopos kıyafeti giymişti, mor cüppesinin yanında uzun başlığı bile vardı.

Kolunda bir melek yürüyordu. Ya da öyle giyinmiş bir kadın. Beyaz kanatları kendisinden uzundu ve yerlere sürünüyordu.

Claire gırtlağından yükselen çığlığı durdurmak için iki eliyle birden ağzını kapattı.

Kadın, annesiydi.

"Sakin ol," dedi Myrnin soğuk eliyle onun kolunu tutarak. "Sana ne dedim? Kendine hakim ol! Daha çok var."

Claire onu dinlemek istemiyordu. Annesini, babasını, Shane'i, Michael'ı, Eve'i alıp buradan çıkmak, Morganville sınırını da geçip uzaklaşmaya devam etmek istiyordu.

Artık burada olmak istemiyordu.

Masalarındaki yerlere Charles ve Miranda oturdu. Miranda, Yunan kostümüyle olduğundan da küçük görünüyordu. Claire'in yanına oturdu ve kumaşın altından uza-

nıp elini tuttu. Claire buna ses çıkarmadı. Miranda'nın eli, Myrnin'inki kadar soğuktu.

"Başlıyor," dedi Miranda. "Kan. Dehşet. Başlıyor."

"Sus," dedi yanında oturan Charles başıyla tabağını işaret ederek. "Bir şeyler ye. Biftek sana güç verecektir."

Miranda gibi Claire de tabağındaki etten bir ısırık aldı. Lezzetliydi, sıcaklığı gayet yerindeydi ama Claire'in hiç iştahı yoktu. Myrnin kendi tabağındakileri ürkütücü bir hızla yalayıp yuttu. Claire onun en son ne zaman gerçek et yediğini merak ediyordu. Bu düşünce, aklına başka sorular getirdi. İçeride vejetaryenler var mıydı? Vampirler, besin alerjisi olanlara ne yapıyordu? Dalgınca ekmeğini ufalarken Amelie'nin onlara baktığını farketti. O uzaklıktan onun yüz ifadesini görmek mümkün değildi ama Claire onun hiç de hoşnut olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Amelie bizi dışarı attırabilir," dedi Myrnin'e.

"Attırmaz," dedi Myrnin müthiş bir özgüvenle. "Onları yemeyecek misin?"

Claire tabağını ona verince Myrnin hemen eti kesmeye koyuldu.

"Amelie olay çıkmasını göze alamaz," dedi Myrnin. "Ayrıca benim burada olmam Bishop'ın mutlaka hoşuna gidecektir."

Yine tuhaf görünüyordu, neredeyse mutlu gibiydi. "İyi misin?" diye sordu Claire.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi. "Ah, tatlı!"

Hizmetkarlar -Claire hareketlerinin hızlarından vampir

olduklarını çıkarıyordu- büyük kokteyl bardaklarında kremalı meyve dağıtmaya başlamıştı. İşte buna Claire bile hayır diyemezdi. Yiyor mu diye arada sırada Shane'e bakarak kendisininkini bitirdi. Galiba yemiyordu. Kımıldamıyordu bile.

Yemek sonrası içkileri dağıtılırken -vampirler için kan, hemoglobin hazımsızlığı çekenler için şampanya ve kahve- yükselen uğultu, Claire'i telaşlandırdı. "Myrnin, neler oluyor?"

Miranda birdenbire eline sertçe yapışınca Claire az daha bağırıyordu.

"Başlıyor," dedi Miranda. "Neredeyse bitti."

Claire ona ne demek istediğini soramadan Myrnin onun omzuna dokundu. "Seremoni başlıyor."

Leeds'li John sahnenin arkasından gelip tahta bir yükseltiye çıktı. Üstünde, Claire'in kitaplardan tanıdığı klasik teşrifatçı kıyafeti vardı. Uzun ince bir borazan çıkarıp çalsa tam olacaktı.

Onun yerine yeniden o defteri açtı.

"Dikkat," dedi derin, kadife gibi yumuşacık bir sesle. "Bağlılık yeminimizi hakeden ve evimize buyur edeceğimiz kişi geliyor."

Bishop ayağa kalktı. Sahnenin arkasındaki bir perde açıldı ve oymalı, kocaman bir taht ortaya çıktı.

Bishop basamakları çıkıp tahta oturdu.

Claire'in annesi masada kalmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Claire. Myrnin onu susturdu.

"Adınız söylendiğinde, hediyenizle öne çıkın," dedi John. "Maria Theresa."

Uzun boylu, matador kostümlü bir kadın, yanındaki adamın elinden tutarak platformun önüne geldi, eğilip Amelie'yi selamladı ve tahtındaki Bishop'a dönüp bir daha eğildi.

"Sana sadakatimi ve bu hediyeyi sunuyorum," dedi.

Dönüp yanındaki adama baktı. Adam donakalmıştı.

Bishop gülümseyerek adama baktı. "Çok güzel. Hediyen için teşekkür ediyorum."

Elini salladı, o kadar. Bitmişti.

"Vassily Ivanovich," dedi John ve tören devam etti.

Kimse öldürülmüyordu. Myrnin'in dediği gibi, göstermelik bir jestti bu.

Kendini sıkmaktan Claire'in kaburgaları acımıştı. "İsterse onları öldürebilir, değil mi?"

"Evet," dedi Myrnin. "Ama yapmıyor." Dikkatle o tarafa bakıyordu. "Onu neyin durdurduğunu merak ediyorum."

Claire'in anladığı kadarıyla, bu iş saatlerce sürecekti. Oturduklarına şükretti, çünkü ayakta durmak işkence olurdu. Leeds'li John'un adını söylediği vampir kalkıp yanındaki insanı Bishop'a sunuyordu, Bishop da başını sallıyordu.

Bir ölüm kalım meselesine göre hayli sıkıcıydı.

Ama birden işler karıştı.

İlk ipucu, çağrılan Sam'in Amelie'nin karşısında eğilmesi ama Bishop'a sadece başını eğmesiydi. Myrnin alçak bir ses çıkarıp daha iyi görmek için öne eğildi. Bishop da oturduğu yerde doğruldu.

"Morganville'e hoşgeldin," dedi Sam. "Ama sana sadakat yemini etmeyeceğim."

Bütün sesler bir anda kesildi. Claire, Amelie'nin Sam'e diğer vampirlerden daha çok yaklaştığını farketti.

"Öyle mi?" dedi Bishop, Sam'i parmağıyla yakına çağırarak. Sam tek bir adım attı. "Efendin beni tanıdı. Sen neden tanımıyorsun?"

"Başka yeminlerim var."

"Ona mı?" dedi Bishop. Sam başını salladı. "Olsun, onun bana yemini, seni de bağlar Samuel." Yanındaki kıza baktı. "Hediyeyi bırak."

Sam yerinden kıpırdamadı. "Hayır."

Amelie ona bir şey söyledi ama bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki içerisinin kusursuz akustiğine rağmen Claire bir şey duyamadı.

"O benim şahsi sorumluluğumda," dedi Sam. "Eğer bir hediye istiyorsan, Morganville'in ne sunduğuna bak. Özgürlük."

Huckleberry Finn kostümünün ipten kemerine uzanıp bir kan poşeti çıkardı.

Ysandre ve François yerlerinden fırladı. "Bu ne cüret!" diye hırladı François, Sam'in elindeki poşete vurarak. "O iğrenç şeyi hemen yok et!"

Ysandre, Sam'in refakatçisini saçından tutup sürükledi. "O bir hediye," dedi Ysandre. "Geri almaya hakkın yok."

"Onun hakkı yok," dedi Amelie. Ağzından çıkan her sözcük son derece anlaşılırdı. "Ama benim var."

Bishop'la göz göze geldiler ve uzun süre kimse kıpırdamadı.

En sonunda Bishop gülümseyerek arkasına yaslandı ve elini salladı. "Al senin olsun Samuel," dedi. "Benim zevkime uygun değil zaten."

Sam kızın elini tuttu, François'yı itti ve platformdan indi. O salonda yürürken mırıldanmalar başladı. Sam doğruca Michael'ın masasına gidip ona bir şeyler söyledi. Michael gergince cevap verdi. Ne tartışıyorlarsa, Michael onu dinlememek için diretiyordu.

Sam bağırınca, Claire bu sefer onun ne dediğini duydu. "Benimle gel dedim!"

Ama artık gerçekten çok geçti, çünkü Leeds'li John "Morganville'li Michael Glass," dedi ve herkes şehrin en genç vampirinin ne yapacağını beklemeye başladı.

Michael, Monica'nın elini tuttu ve birlikte platforma yürüyüp basamakları çıktılar. Michael, Amelie'yi ve Bishop'ı başıyla selamladı. İki tarafa da bağlılığını gösterdiği söylenemezdi.

"Ah, Morrell," dedi Bishop. "Senin hakkında çok şey duydum çocuk."

Aptal Monica'nın buna memnun olduğu anlaşılıyordu. Uzun peruğunu düşürme pahasına eğilip selam verdi. "Teşekkür ederim efendim."

"Sana konuş dedim mi?" dedi Bishop ve dikkatini yeniden Michael'a verdi. "Akraban bağlılık yemini etmeyi reddetti. Sen ne diyorsun Michael?"

"Ben buradayım," dedi Michael. "Ama yemin falan etmiyorum."

Uzun, gergin bir bekleyişten sonra Bishop sabırsızca elini sallayarak onu sahneden gönderdi.

Michael, Monica'yı sahneden indirirken kız hala Bishop'a sırıtıyordu. "Salağa bak," dedi Claire. Myrnin kıkırdadı.

"Böyleleri hep olur," dedi. "Neyse ki." Sıradaki vampir sahneye çıkmıştı bile. Michael'dan daha resmi davranarak Bishop'ı selamladı ama o da yemin etmedi. Bishop yüzünü ekşitti. "Durum ilginçleşiyor. Bakalım buna daha ne kadar tahammül edecek."

Görünüşe bakılırsa çok beklemeyeceklerdi, çünkü sırada Oliver vardı. Oliver eğilerek selam verdi ama hareketlerinde bir meydan okuma vardı ve Bishop bunu sezmişti.

"Sen ne diyorsun Heidelberg'li Oliver?"

"Sana hoşgeldin diyorum," dedi Oliver. "O kadar." Alay eder gibi bir daha eğildi. "Bize hükmettiğin günler sona erdi Efendi Bishop. Farkında değil misin?"

Bishop ayağa kalktı. Ysandre ve François da onu izledi. "Hediyeni bırak," dedi Bishop. "Ve ben hala yürümene izin veriyorken git."

Ve alçak Oliver, Eve'in elini bırakıp sahneden indi. Onu orada yüzüstü bırakıp gitmişti.

Michael onu kurtarmak için harekete geçti ama Sam onu tuttu. "Bırak beni!" diye bağırdı Michael ve ikisi birlikte bir masaya devrilip pahalı porselenleri ve kadehleri yere serdi.

François ve Ysandre avlanan kaplanlar gibi Eve'e yaklaştı. Bishop'ın bakışlarına yakalanan Eve taş kesilmişti.

Shane kalktı ve Ysandre'nin ona taktırdığı köpek maskesini çıkarıp Eve'in yanına gitti, tasmayı da çıkarıp yere attı.

"Bu kadar saçmalık yeter artık," dedi ve kolunu Eve'e uzattı. "Sen ne dersin?"

"Bence de," dedi Eve. "Yine de kostümlü partileri severim. İşin bitince o boynundakini alabilir miyim?"

"Keyfin bilir."

Sakin görünmeye çalışıyorlardı ama Claire kopmasına ramak kalan şiddet fırtınasının farkındaydı. Shane'in hiç şansı yoktu, onların kıllarına bile zarar veremezdi. Tek yapabileceği kendini öldürtmekti.

Claire sandalyesinden kalkmaya yeltendi. Myrnin onu omzundan tutup zorla yerine oturttu. "Hayır," dedi. "Sen bekle."

"Onlar benim *arkadaşlarım!*"

"Bekle!"

Haklıydı. Amelie yürüyüp Shane ve Eve'le Bishop'ın arasına girdi. "Onlar bana ait," dedi. "Oliver onları kimseye veremez."

"Şehirdeki herkes için aynı şey söylenebilir," dedi Bishop. "Bütün hediyelerimi geri mi alacaksın?"

Amelie yavaşça gülümsedi. "Ben öyle demedim. Dikkatli ol baba. Gözün dönmüş gibi konuşuyorsun."

Claire, Bishop'ın gözlerinin kızıla boyandığını, sonra beyazlaştığını gördü.

Amelie geri adım atmadı. Başını biraz çevirip Shane'le Eve'e işaret verdi. Shane, Eve'i basamaklardan aceleyle indirdi.

"Başlıyor," dedi Myrnin. "Taşma noktasına geldik. Kaybetmeye başladığının farkında. Harekete geçmek zorunda kalacak."

Ve Leeds'li John, tam o anda o sakin sesiyle gürledi. "Conwy'li Lord Myrnin."

O kafaların dönmesi durumu tekrar yaşandı. Myrnin yerinden kalkıp Claire'e elini uzattı. Gözleri parlıyordu, hatta biraz fazla parlıyordu. Çılgınlığın sınırında gibi.

Myrnin'in gülümsemesi Claire'in tüylerini ürpertiyordu ve bunun tek sebebi makyajı değildi. "Hazır mısın?" diye sordu Claire'e.

Claire'in seçim şansı yoktu zaten. Ayağa kalkıp Myrnin'in elini tuttu ve yeryüzünde gitmeyi en az istediği yere doğru yürüdü.

12

Claire basamaklardan çıkarken kendini darağacına gidiyormuş gibi hissediyordu. Amelie öfkeli gözlerle Myrnin'e bakıyordu.

Myrnin onun solgun, kusursuz elini tutup öptü. "Bu kadar huzursuz olma eski dostum," dedi. "Ben çok iyiyim."

"Hayır," dedi Amelie. "Değilsin ve çok daha kötü olmak üzeresin." Bishop'a döndü. "Lord Myrnin ne yazık ki rahatsız. Sağlığı için şimdi buradan gitmesi gerekiyor."

"Bana iyi göründü," dedi Bishop. "Bırak gelsin."

"Seni aptal," dedi Amelie fısıltıyla, Myrnin, Pierrot dönüşünü yapıp bir dansçı gibi eğilerek selam verirken. "Ah, benim sevgili aptalım." Claire onun öfkeli mi, yoksa üzgün mü olduğunu anlayamamıştı. Belki bunların ikisi de doğruydu.

Bishop eğlenmişe benziyordu. "Yıllar oldu," dedi. "Nasılsın Myrnin?"

tg: kaktusunx

"Gayet iyiyim."

"Pierrot... Tuhaf. Bence Harlequin sana çok daha uygun."

"Hep tehlikeli olanın aslında Pierrot olduğunu düşünmüşümdür," dedi Myrnin. "O kadar masumiyet, mutlaka bir şeyi saklıyor olmalı."

Bishop güldü. "Seni özlemişim sersem."

"Gerçekten mi? Garip. Ben sizi hiç özlemedim efendim."

Bishop'ın kahkahası yarıda kesilince, Claire korkuya kapılmak üzere olduğunu hissetti. "Ah, neden o kadar da eğlenceli olmadığını şimdi hatırladım Myrnin. Sen dürüstlüğü bir sopa gibi kullanıyorsun."

"Ben onu daha çok kılıç gibi görüyorum."

Bishop bu sohbetten sıkılmış gibiydi. "Yemin edecek misin?"

"Edeceğim," dedi Myrnin, Claire'i hayrete düşürerek. "Yemin ederim ki sen bir..." diye başladı ve Claire'in yüzünü kızartan hakaretler yağdırdı. Ardından kendi etrafında bir daha döndü ve sırıtarak eğilip selam verdi. "Bunu mu kastetmiştiniz efendim?"

İki soğuk el boynundan tutup onu çekince Claire'in nefesi kesildi. Ysandre kulağına fısıldadı. "Evet, lütfen bana karşı koy. Erkek arkadaşını tadına bakamadan kaçırdım. Onun yerine seninle idare ederim."

Claire hiç tereddüt etmedi. Tuniğinin altındaki antik parfüm şişesini bulup çıkardı.

Ve kutsal suyu Ysandre'nin kafasına döktü.

Ysandre öyle tiz bir sesle haykırdı ki masalardaki kristal bardaklar çınladı. Saçını pençeleyerek kendi etrafında dönerken, ona yaklaşan François'ya da su sıçrattı. Su, dokunduğu yerde delikler açıyordu. François da bağırmaya başlarken, Claire onlara bakakaldı. Canlarını çok fena yakmıştı.

Myrnin kahkaha atarak belinden bıçağını çıkardı ve gülmeye devam ederek ona yaklaşan Bishop'a savurdu.

Bishop'ın kolunda küçük bir kesik vardı. Claire cüppedeki yarığı ve bıçaktaki kan lekesini görebiliyordu.

Bishop durup şaşkınlıkla koluna baktı.

Kahkahaları giderek yükselen Myrnin, gözle görülemeyecek bir hızla kendi etrafında bir kere daha döndü.

"Myrnin!" diye bağırdı Claire. Öfkeyle ona yaklaşan Ysandre'den kaçmaya çalışırken takılıp yere düştü. "Myrnin, *bir şeyler yap!*"

Myrnin dönmeyi keserek elindeki kanlı bıçağa baktı.

"Sam'e de daha önce dediğim gibi, ne zaman dur diyeceğini bilmelisin," dedi. "Zamanı geldi Claire." Ona bir öpücük yolladıktan sonra bir masanın üstüne atladı ve kahkahalarıyla salonu inleterek kaçtı.

Birkaç saniye kimse yerinden kıpırdamadı. Claire en az kendisi kadar şaşkın görünen Ysandre'ye baktı, sonra da Bishop'a döndü.

Bishop kolundaki yaraya dokunup güldü.

"Sersem," dedi neredeyse şefkatli bir sesle. "Deliler Tanrı'nın kahkahaları gibidir. Size de öyle gelmiyor mu?"

Gülümseyerek tahtına oturdu. "Ysandre, çocuğu bırak. Dostlarımıza bu akşamki küçük gösterileri yüzünden kızmaya niyetim yok."

"Beni yaktı!" diye hırladı Ysandre.

"İyileşeceksin. Çocuk gibi ağlama."

Claire, Amelie'nin kılını bile kıpırdatmadığını farketti. Claire'in hayatı tehlikedeyken bile. Şimdiyse gelmiş Claire'in yerden kalkmasına yardım ediyordu.

"Yeter," dedi. "Yeterince eğlendin baba. Bitsin artık."

"Olur," dedi Bishop. "Zamanı geldi çocuğum. Bana sadakat yemini et de bitsin."

"Yemini edersem asla bitmez," diye düzeltti onu Amelie. "Sana hiç yemin etmedim. Bu gece farklı bir şey yapacağımı mı sanıyordun?"

Bishop'ın buz gibi bakan gözleri kısıldı. "Soysuz. Aşağılık cadı. Beni zavallı şehrine kabul edecek misin? Sokaklarında dilediğimce insanlarını almama izin verecek misin? Buna cesaret edebileceğini hiç sanmıyorum. Beni iyi tanıyorsun."

"Sana hiçbir şey bahşetmiyorum," dedi Amelie. "Sana sadakat yemini etmeyeceğim, hoşgeldin de demeyeceğim. Sana hiçbir şey vermeyeceğim baba." Claire gözlerine inanamadı ama Amelie neredeyse bir insan gibi görünüyordu. Savunmasız, kırılgan, yıkılmaya hazır...

"Burada inşa ettiğin şeyin devam etmesini istiyorsan, bana tek bir şey vereceksin," dedi Bishop. "Kitabımı istiyorum. Beni mezarıma yuvarlarken benden çaldığın kitabımı istiyorum *kızım*."

Hiçbir şeye şaşırmayan Amelie'nin gözleri bu sefer ardına kadar açılmıştı. "Kitap."

"Zavallı şehrini, gülünç insanlarını istediğimi mi sanmıştın?" Bishop'ın yakıcı bakışları Claire'i geçip salona yöneldi. "Ben bana ait olanı istiyorum. Verirsen giderim. İşte, artık bütün kartlar masada çocuk. Ne diyorsun?"

"Kitap senin değil," dedi Amelie.

"Onu ölü bir rakibin ellerinden aldım," dedi Bishop. "Bu onu bana ait kılar. Fetih hakkı gereği." Amelie'ye soğuk, ağır bir bakış attı. "Anımsarsan, sen de onu benden aynı şekilde aldın, yalnız ben yeterince ölü değilmişim. Keşke işini tam yapsaydın, değil mi?"

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Myrnin kalıp savaşması gerekirken kaçmıştı. Amelie tek başına bir şey yapamazdı. Bunu bizzat Myrnin söylemişti.

Diğer vampirler uzak duruyor, yalnızca olan biteni seyrediyordu.

"Amelie," dedi Bishop. "Reddedersen seni yok ederim. Bunu bilmiyor musun? Daha şehre geldiğim an anlamadın mı bunu?"

Claire, Amelie'nin yanına yürüdü. "Sizden gitmenizi istedi," dedi Bishop'a. "Gidin buradan. Hemen."

Bishop güldü. "Yavru köpek havlamaya başladı. Beni sen mi kovacaksın?"

"Hayır," dedi Sam Glass. Tek bir hareketle masaların yanından platforma atladı ve Amelie'nin diğer yanında durdu. "Tek başına değil." Huckleberry Finn'in saz şapkasını

çıkarmıştı ama çıkarmasa bile, yüzündeki ifadeyi görüp de onu ciddiye almayan kimse olamazdı.

Eve'le Shane basamaklardan çıkarken, Michael da sıçrayarak yanlarına geldi.

Bir anlık duraksamadan sonra diğerleri de yürümeye başladı. Oliver. Monica. Charles ve Miranda.

Claire'in babası gelip karısını tehlikeden uzağa, kenara götürdü.

Onlara katılanlar giderek çoğalıyordu.

Morganville'li vampirler ve insanlar yan yana gelmiş, Bishop, Ysandre ve François'nın önünde toplanıyorlardı. Hepsi olmasa bile, yarıdan fazlası.

"Burada hoş karşılanmıyorsun Efendi Bishop, burası bizim şehrimiz. Bizim halkımız. Gitme zamanınız geldi."

"İsyan," dedi Bishop. "Ne kadar da modern."

Başıyla Ysandre ve François'ya işaret verdi. François, Jennifer'ı oturduğu yerden çekip aldı.

Ysandre, Shane'e yöneldi, sonra Jason Rosser'ı yakalayıp dişlerini onun boynuna geçirdi.

Kargaşa. Sam'le Michael, çığlık atan Jennifer'ı ısırmaya çalışan François'ya aynı anda vurup onu geriletti ve Claire bir anda onları gözden kaybetti. Bishop'la Oliver birbirine girdi.

Amelie elmas renginde ve sertliğinde gözlerle Ysandre'yi ensesinden tutup Jason'dan uzağa çekti.

"Benim malım," dedi Amelie ve tıslayıp debelenen Ysandre'yi kol mesafesinde tuttu. "Çocuk. Çocuk!" Jason'a

doğru eğilen Amelie, soluk parmaklarıyla onun yüzüne dokundu.

Jason gözlerini açtı. Ağlıyor, diye düşündü Claire ama sonra onun yüzünü daha net gördü, ağladığı falan yoktu.

Gülüyordu.

"Hayır," diye haykırdı Claire ama çok geçti.

Jason keşiş cüppesinin içinden tahta bir kazık çıkarıp Amelie'nin kalbine sapladı.

Her şey durdu.

Amelie geri geri gitti. Göğsündeki kazık gerçek değilmiş gibi, orada olması doğaya aykırıymış gibi duruyordu.

Amelie güçlüydü, yaralanamazdı.

Kazığın saplandığı yerden beyaz kumaşa kan yayılmaya başladı.

Amelie düşerken Sam bağırarak François'yı bıraktı ve onu yakalayıp ahşap zemine yatırdı. Yüzündeki ifade... Claire bu kadar acı çeken birini hiç görmemişti.

Oliver, Bishop'a bütün gücüyle vurup onu tahta doğru devirdi ve Amelie'nin yanına geldi.

"Hayır!" dedi, Sam çıkarmak için kazığı kavrayınca. "O yaşlı. Biz onu güvenli bir yere götürene kadar dayanacaktır. Götürün!"

Tam Oliver dönerken, Jason yüzünde çılgınca bir ifadeyle, başka bir tahta kazıkla ona saldırdı. Oliver onun kolunu havada tuttu, hiç zorlanmadan çat diye kırıverdi ve genç adamı, Michael'ı yere yatıran François'nın üstüne fırlattı.

"Anne! Baba! Gidin buradan!" diye bağırdı Claire. Babası onun da gelmesini işaret etti ama Claire başını iki yana salladı. Myrnin'in onu bıraktığı gibi arkadaşlarını bırakmayacaktı.

Annesiyle babası kapıya ulaşırken, Bishop'a karşı çıkmayan kalabalık kaçışıyordu. Claire, Maria Theresa'nın insan refakatçisini kolundan sürükleyerek yan kapıdan çıktığını gördü. Adam dehşet içindeydi ve kurtulmaya çalışıyordu.

Dışarıdaki karanlıktan çığlık sesleri geldi.

Amelie gözlerini kırptı, nefes aldı ve Sam'e bir şeyler fısıldadı. Sam başını kaldırıp sert bir ifadeyle Claire'e baktı. "Artık oyunun sonu geldi," dedi. "Bishop karşı saldırıya geçiyor."

Claire bakınca geride bekleyen bazı vampirlerin yanlarındaki insanlara ya da diğer vampirlere saldırmaya başladığını gördü. Bishop beraberinde kendi gizli ajanlarını getirmişti ve sahneye ulaşmaları an meselesiydi. Bir meydan savaşı başlıyordu.

Michael yanlarına geldi. Giysileri yırtılmıştı ve yanağında kansız bir yara izi vardı.

"Onları çıkar buradan!" diye bağırdı Oliver ona. "*Hemen!*"

Oliver dönüp Bishop'a saldırdı ve onu tahta doğru sürükledi. Korkuluk kostümünün içinden sivri uçlu bir bıçak çıkarıp Bishop'ın göğsüne sapladı ve onu tahtın ahşap yüzeyine çiviledi.

Bu, Bishop'a zarar vermekten çok, onu sinirlendirdi. Bıçağı çekip çıkardı ve Oliver'a elinin tersiyle öyle bir darbe indirdi ki vampir sahneden aşağı uçtu.

"Sam!" diye bağırdı Michael. Sam, Amelie'yi kollarına alıp sahneden aşağı atlayınca, kalanların çoğu onu izledi. Michael, Eve'le Shane'i basamaklardan indirirken Claire de peşlerinden koştu.

Ama Ysandre, Claire'in önüne çıktı.

"O kadar kolay değil," dedi. Sesi artık kedi mırıltısı gibi değil, vahşi hayvan hırlaması gibiydi.

Claire yakınlarda bir silah ararken eline geçirdiği bir çatalı Ysandre'nin koluna sapladı. Vampir ciyaklayıp çatalı çıkardı ve Claire'i boynundan tutup masaya yatırdı. Nefes alamayan Claire, vampirin çelik gibi ellerine vurarak kurtulmaya çalıştı ama bunun bir yararı yoktu.

Ölüyordu.

Oliver uçarak gelip Ysandre'ye vurdu ve onu Bishop'ın üstüne devirdi. O ikisi yere düşerken, Oliver, Claire'i bileğinden tutup merdivenden aşağı çekti. Claire yavaş kalınca Oliver onu kollarına aldı ve dünya bir anda netliğini yitirdi.

Vampir hızı.

Sesler uğultuya dönüştü ve Claire hiçbir şey duyamaz oldu.

Oliver'ın kollarında kendini güvende hissetmek tuhaftı.

Claire kendine geldiğinde, başı Shane'in kucağındaydı ve Shane onun saçlarını okşuyordu. Birtakım mırıltılar duy-

du. "Ne..." Boğazı acıyordu. Hem de çok. Sesi de bir tuhaftı.

"Merhaba," dedi Shane gülümseyerek. O gülümsemede doğru olmayan bir şeyler vardı. "Konuşma. Evdeyiz, tehlike yok. Her şey yolunda."

Claire'in bundan şüphesi vardı. Yoldan geçen devriye arabalarının sirenleri duyuluyordu. Evin içinde de çok fazla ses vardı. Doğrulmaya çalıştı ama Shane onu tuttu. "Sam yukarıda, yoğun bakım odasında, Amelie'nin yanında." Amelie'nin gizli odasına öyle diyordu Shane. "Şehirde olağanüstü hal var. Bishop bir sürü kişiyi maaşa bağlamış. Şaşırtıcı şeyler oldu. Çok çalışmış herhalde."

Claire ağzını oynatarak *Kimler burada?* diye sordu.

"Şey, bu gece misafir ağırlıyoruz. Evlerine dönemedikleri için buraya sığındılar. Annenle baban burada..."

Annesiyle babası tam o anda Shane'i kenara itip Claire'in yanına geldi. Annesi ağlayarak onun yüzünü okşadı. Babası daha soğukkanlıydı ama o da dişlerini sıkıyordu.

"Nasılsın bakalım ufaklık?" dedi babası.

"İyiyim," dedi Claire fısıltıyla. Sonra da onları işaret etti.

"Biz gayet iyiyiz tatlım," dedi annesi onu alnından öperek. Üstünde hala o beyaz melek kıyafeti vardı ama kanatlar yamulmuştu. "Oliver seni getirdiğinde, çok... Çok geç olduğunu sandım."

Claire'in öldüğünü sanmışlardı. Bayılmak kendi fikri olmasa bile, Claire suçluluk duydu. "Bir şeyim yok," demeyi başardı. Yutkunmaya çalışınca, bunun kötü değil, berbat

bir fikir olduğunu anlayarak öksürdü. Öksürmek daha da beterdi.

"Oliver?" diye fısıldadı Claire. Babası, Claire'in uzandığı kanepenin arkasında bir noktayı işaret etti.

"Telefonda," dedi. "İdareyi eline almayı seven biri, değil mi?"

Işıklar gidince bir panik dalgası oldu ama hemen ardından el fenerleri yandı. Eve, Shane ve Michael onları hazır tutuyordu.

"Sakin olun," dedi Michael. "Herkes rahat olsun. Ev güvenli."

Bishop varken hiçbir yer güvenli değil, demek istedi Claire ona. Ysandre ve François buraya girmişti ve isterlerse tekrar girebilirlerdi.

"Hey," dedi Eve ön taraftaki pencerelerden dışarı bakarak. "Orada bir şeyler yanıyor."

Peşinde polis arabalarıyla bir itfaiye aracı gürültüyle önlerinden geçti. *Şehrin güvenlik güçleri için yoğun bir gece,* diye düşündü Claire. Annesinin tüm itirazlarına rağmen doğrulup oturdu. Salon bir süre daha döndükten sonra sabitlendi. Claire kalkıp Eve'in yanına gidince, Eve gözünü yangından ayırmadan ona sarıldı. Üç sokak kadar ötede büyük bir yangın vardı. Alevler göğe doğru metrelerce yükseliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Eve.

Claire ona sessizce başparmağını gösterdi ve Eve gülümsedi.

"Orada hepiniz Spartaküs kesildiniz. Gurur duydum. Sonra kıçınıza tekmeyi bastılar gerçi."

Claire itiraz etmeye çalıştı.

"Tamam, sizin suçunuz değil tabii." Eve ona tekrar sarıldı. "Kutsal su. İyi iş. Etkilendim diyebilirim."

"Kimin evi?" Claire'in bir solukta ağzından iki sözcük çıkarması başarıydı, iyiye işaretti. "Yanıyor?"

"Galiba Melville'lerin." Eve başka bir açıdan görebilmek için yer değiştirdi. "Kahretsin. Başkaları da var. Bu hiç iyi değil."

Michael yanlarına geldi. "Bishop'ın planının bir parçası bu. Kaos yaratıp Amelie'yi dengesiz yakalamak."

Claire elektrik kesintisinin de planın bir parçası olduğundan emindi. "Kaç kişiyiz?"

"Evde mi? Otuz kadar. Yarısı vampir. Harika, değil mi? Onca şeyden sonra."

Claire gözlerini ona dikti. "Otuz mu?"

Eve başını salladı. "Ne oldu?"

"Müthiş bir hedef olmuşuz."

"Haklı," dedi Michael. "Tetikte olmalıyız."

Shane gelip Claire'in yanında durdu. Deri pantolon hala duruyordu ama üstüne, kirli sepetinin en dibinden çıkarılmış gibi duran bir Marilyn Manson tişörtü giymişti.

Claire hiçbir şeyi umursamadan ona yanaştı, Shane kollarıyla onu sarınca, bir an için her şey yolundaydı.

"Katil tavşan," dedi Shane onu şefkatle öperek. "Bu kostüm ne böyle?"

"Harlequin. Myrnin..." Myrnin'in yaptığını hatırladı. Bishop'ı kızdırmış, Amelie'yi yenilmeye bırakıp kaçmıştı. Claire'i de orada ölüme terketmişti.

"Çıldıran Myrnin mi? Claire, ona nasıl güvenebildin?" Shane onun yüzünü iki elinin arasına aldı. "Seni o ikna etti, değil mi?"

Tam olarak değil. Claire de Myrnin'e inanmak istemişti. Ara sıra ona hakim olan o sevimli, masum ruha inanmak istemişti. Ama şimdi o ruhun gerçekte var olduğundan emin bile değildi.

Var olmuşsa bile, belki de Claire'in ilacı onu yok etmişti.

Claire bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama konuşmak çok zordu ve Shane'in gözleri fazlasıyla affediciydi. Shane onu öperken, Claire bu koşullarda bile, yani annesiyle babası yanlarındayken, ev vampir doluyken ve Morganville tehlikedeyken bile onunla orada bütün gece dikilebileceğini düşünüyordu.

"Biliyorum," dedi Shane, nemli dudaklarını onunkilere dokundurarak. "Biliyorum."

Claire ona neredeyse inanacaktı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Michael, Claire'in arkasından. "Ama evin çevresinde devriye gezsek iyi olacak."

"İyi fikir," dedi Shane. "İnsanları sokağa çıkarmak için evleri yakıyorlarsa, onlara engel olamayız."

"Kesinlikle." Michael ona bir levye verdi. "Claire'in dediği gibi, iyi bir hedefiz. Bütün Kurucu Evleri öyle. Ben arkayı alırım, sen önü al."

"Ben yaparım," dedi Claire. Shane'le Michael aynı anda onu tutup kanepeye yatırdılar. "Hey!"

Shane, Claire'in annesiyle babasına döndü. "Buradan ayrılmamasını sağlayın."

"Sağlarız tabii," dedi annesi, Claire'in yanına oturarak. "Gerçekten, Claire, aklından ne geçiyordu? Dışarısı çok tehlikeli!"

Claire de tıpkı böyle düşünüyordu, Shane için tabii. Ama bu halde çok işe yaramayacağının da farkındaydı. En azından dışarıda.

"Banyoya gideceğim," dedi iç çekerek. Kimse buna itiraz edemezdi. Annesiyle babası birbirine baktı. Babası omuz silkti.

"Ben de geliyorum," dedi annesi.

"Anne, banyoya yalnız gidebilecek yaştayım." Sesi hala günde bir paket sigara içiyormuş gibi çıkıyordu ama giderek eski gücüne kavuşuyordu. Gerçi kısık ses seksiydi, öyle değil mi?

Annesinin bu yalnız gidebilecek yaşta olma teorisiyle ilgili şüpheleri vardı ama yine de kanepeden kalkmadı. Claire çoğu vampirlere ait şüpheci bakışlar arasında merdivenden üst kata çıktı.

Miranda, Medusa gibi yılanlı peruğu kucağında, basamakların tepesinde oturuyordu. "Selam," dedi Claire onun yanına çökerek. "İyi misin?"

Miranda başını salladı. "Sana söylemiştim. Kan. Ateş."

"Başka bir şey görüyor musun? Evle ilgili mesela?"

Miranda başını iki yana salladı. "Çok yorgunum." Sesinden de belliydi zaten. Neredeyse katatonik bir haldeydi, dili zor dönüyordu. "Başım ağrıyor."

"Hadi," dedi Claire onu ayağa kaldırarak. "Yatağım şurada. Kullanılmaması için hiçbir sebep yok."

Miranda'yı yatırdıktan sonra annesiyle babasına söylediği gibi tuvalete gitti. Kapıda kuyruk vardı. O işi de halletikten sonra, başka neler yapabileceğini rahat rahat düşünebilirdi artık.

Geri döneceğine dair bir söz vermemişti.

Gitmek istediği yönü Amelie'nin korumalarından biri kapatmıştı. Claire daha önceki ziyaretlerden tanıyordu onu. Arkadaşları kadar heykel suratlı değildi ama en az onlar kadar ürkütücüydü.

"Yukarı çıkabilir miyim?" Koruma uzun bir süre ona baktıktan sonra başını sallayıp kenara çekildi ve kapıya vurdu. Kapı açılınca Claire hemen içeri süzüldü.

Merdivenin başında bir koruma daha vardı ve az önceki kadar dost canlısı değildi bu. Yine de, merdivenin üst kısmındaki fısıltılı konuşmalardan sonra, Claire'in yukarı çıkmasına izin verdi.

Yukarıda beyaz ipek örtülerin üstünde, kanepede yatan Amelie ve onun yanında duran Sam ve Oliver'dan başka kimse yoktu.

Tahta kazık hala Amelie'nin göğsünde duruyordu. Kadının gözleri açıktı ama ifadesiz bakıyordu.

Oliver, Claire'i görür görmez ona çıkıştı. "Git buradan!"

Claire tam gidecekken Sam atıldı. "Hayır," dedi. "Burada olmaya hakkı var. Amelie'nin yanında duran ilk o oldu, sen değil. Hatta ben bile değil."

Oliver bozulmuştu ama dikkatini yeniden Amelie'ye verdi. Uzun parmaklarıyla Amelie'nin şakaklarını ondan beklenmeyecek bir hassasiyetle ovuyordu. Korkuluk kostümünden kurtulmuştu ama saçlarında hala saman parçaları duruyordu.

Eğilip Amelie'nin açık gözlerine baktı ve öylece durdu.

"Şimdi," dedi fısıltıyla.

Sam kazığı tek bir hamleyle çekip çıkardı. Amelie'nin vücudu kasıldı ve ağzı açıldı. Keskin vampir dişleri ölümcül bir parıltıyla Claire'in gözünü aldı.

Amelie hiç ses çıkarmadı.

Sam ıstırap içindeydi. Oliver, Claire'in duyamadığı bir şeyler fısıldadı ve başını eğip Amelie'nin yüzüne ona dokunacak kadar yaklaştırdı. Oliver başını iki yana sallayınca Sam donakaldı.

"Tut onu," dedi Oliver ellerini Amelie'nin başından çekerek. Sam hemen onun yerine geçti. Oliver gri gömleğini sıvadı, derin bir nefes aldı ve kolunu Amelie'nin ağzına dayadı.

Amelie onu ısırırken Claire irkildi. Oliver hiç kıpırdamadı. Sam, Claire'in tam anlayamadığı bir şey görmeye çalışır gibi bir Amelie'ye bir Oliver'a bakıyordu. Sonra Amelie'yi bırakıp Oliver'ın kolunu onun ağzından çekip çıkardı.

Oliver sendeleyip yere çöktü. Kolundaki yaradan yere damlayan kanlar giderek azaldı ve sonunda yara kapandı.

Amelie gözlerini kırptı ve başını çevirip Claire'e baktı. Hareket etmese, Claire onun ölü olduğunu sanırdı. Gözleri hala sabitti, gözbebekleri büyümüştü ve teni tuhaf, maviye çalan bir beyaza dönüşmüştü.

"Kız," diye fısıldadı. "Gitsin... Açım..."

Sam başını sallayıp Claire'e baktı. "Gidip ona biraz kan getir," dedi. "Buzdolabında olabilir."

Claire gerçeği hatırlayıp dehşete düştü. Evde hiç kan yoktu.

"Kahretsin," dedi Shane, birlikte buzdolabına bakarlarken. Raflarda önceden kalan sosisler, makarna ve hamburger vardı. Onlara birkaç gün yeterdi bunlar ama evdekiler insan olsaydı bile hepsine yetmesi imkansızdı. "Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"On beş vampirimiz olduğunu ve hiç kanımız olmadığını düşünüyorum," dedi Claire. "Seninki de bu muydu?"

"Hayır, patatesimiz kalmamış, ben onu diyordum. Elbette benim düşündüğüm de buydu." Shane sos şişelerini bir kez daha gözden geçirdi ama boşunaydı. "Kahretsin demiş miydim?"

"Hem de kaç kere. Artık dönmen gerekmiyor mu?"

"Nöbetimi bir vampirle takas ettim. Karanlıkta bizim yerimize onların yürümesi daha iyi. Ayrıca evde ne kadar az olurlarsa..."

"...o kadar iyi," diye tamamladı onun sözünü Claire. "Buna itirazım yok. Ama Sam, Amelie'nin kana ihtiyacı olduğunu söyledi. Hem o tek de değil. Bağış Merkezi'ne ne dersin?"

"Evlere servis yapmıyorlar," dedi Shane, sonra parmağını şaklattı. "Bir dakika. Evet, yapıyorlar."

"Efendim?"

Shane gidip duvardaki telefonu aldı, sonra tekrar yerine koydu. "Çalışmıyor."

Claire cep telefonunu çıkardı. "Hat var." Shane telefonu alıp bir numara tuşladı. "Nereyi arıyorsun?"

"Pizza Hut."

"Sus be."

Shane parmağını kaldırdı. "Hey, Richard?" Onun Dick dememesi Claire'in dikkatini çekti. "Şey, Cam Ev'de ciddi bir durumla karşı karşıyayız."

Claire konuşmanın duymadığı tarafını içinden tamamlayabiliyordu. *Tüm şehir çıldırmışken ben nelerle karşı karşıyayım sence?*

"Evde hiç kan yok ve Amelie yaralı. Gerisini sen düşün dostum. Şöyle küçük bir evlere servis hiç fena olmazdı."

Richard'ın söyledikleri cesaret verici değildi anlaşılan.

"Şaka yapıyorsun," dedi Shane çok farklı bir ses tonuyla. Endişeliydi. "Şaka yapmıyorsun. Eyvah. Peki dostum, anlıyorum. Anlıyorum, tamam. Görüşürüz."

Bu, dedi Claire içinden, *ikisi arasında geçtiğine tanık olduğum en uygarca konuşmaydı.*

Shane telefonu kapatıp ona geri verdi.

"Ne olmuş?"

"Bağış Merkezi yanıyormuş," dedi Shane. "Bir kan bağışı kampanyası organize etmeye ne dersin?"

Kan aracı tam on beş dakika sonra, çok sayıda polis arabası ve sokağın iki ucunu da tutan çelik yelekli polisler eşliğinde evin önüne geldi.

Claire saate bakınca dörde geldiğini gördü. Yangınlar geceyi gündüzden ayırmayı zorlaştırıyordu ama güneşin doğmasına daha saatler vardı. Morganville İtfaiye Teşkilatı her yere yetişemiyordu. Bishop'ın kundakçıları işlerini kesinlikle iyi yapıyordu.

Claire, Bishop'ın ne yaptığını çok merak ediyordu. Bekliyordu herhalde. Başka bir şey yapmasına da gerek yoktu. Morganville içten içe parçalanıyordu. İletişim sistemi, Bağış Merkezi, hastane, konuşulanlara göre hepsi gitmişti. Şu anda sadece üniversite güvenli görünüyordu. Kampüste kan dağıtımı da yapılıyordu ama bu kargaşada oraya gidemezlerdi.

Michael, kan aracını kullanan vampiri karşılamak için dışarı çıktı ve başını iki yana sallayarak geri döndü. "Hiçbir şey kalmamış," dedi. "Bugün toplananları çoktan Merkez'e bırakmış. Depo boş. Sürücü hastanedeki stokun da sabote edildiğini duymuş."

"Elimizde şişelerle kapı kapı gezmezsek, hepsi bu kadar," dedi baloda Claire'in babasına eşlik eden sert bakışlı vam-

pir. "Konsey'e daha çok stok bulundurulması gerektiğini söylemiştim."

"Üniversitedeki depoya ne diyorsunuz?"

"Birkaç gün yeter," dedi kan aracının sürücüsü. "Başka yer de bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Claire. Herkes ona bakınca güçlükle yutkundu. "Ama seni oraya götürmek için Amelie'den izin almalıyım."

"Amelie izin verebilecek durumda değil. Oliver verse olmaz mı?"

Claire başını iki yana salladı. "Amelie olmak zorunda. Kusura bakmayın."

Yorgun sürücünün sinirleri harap olmuştu. "Öyle olsun," dedi. "Ama izin vermeden önce beslenmesi gerek, o yüzden bana gönüllü lazım."

Ondan beklenmeyecek kadar sessiz duran Eve öne çıktı. "Ben yaparım."

"Ben de." Konuşan Monica Morrell'di. Koca Marie Antoinette peruğunu çıkarıp yere attı. Belediye Başkanı'nın kostümü iade etmeyi düşündüğünü hatırlayınca Claire az daha kendini kaybedip gülecekti. O plan suya düşmüştü artık. "Gina! Jennifer! Buraya gelin! Getirebildiğiniz herkesi de getirin!"

Monica bir Fransız kraliçesini anımsatan otoritesini ilk kez faydalı bir iş için kullanıyordu. On dakika içinde gönüllüler kuyruk oluşturacak kadar çoğalmıştı ve kan aracının dört terminali de çalışıyordu.

Claire eve döndü. Vampirler pencerelere çıkmış, kan veren insanlara şaşkınlıkla bakıyordu.

Claire oturma odasındaki boş duvarın önüne geldi. *Bunu çok hızlı yapmalıyım.*

Duvar sise dönüşürken Claire adımını attı ve geçit daha oluşur oluşmaz kapandı.

Claire hapishaneye girince Harlequin kostümünün içinden, Myrnin'in ona verdiği sivri uçlu haçı çıkardı. *Sadece kendini koruman için.*

Claire kendini korumaya hazırdı.

Myrnin'in hücresi boştu ama televizyon açıktı ve bir yarışma programını gösteriyordu. Claire buzdolabını kontrol etti. Bir hayli kan vardı. Tek sorun onları gerekli yere götürmekti.

Myrnin her yerde olabilirdi.

Hayır, dedi içinden. Myrnin, Morganville'in en fazla yirmi yerinde olabilirdi, kapıları kullanıyorsa tabii.

Dönüp konsantre olarak kapıyı laboratuara yönlendirdi.

Myrnin oradaydı.

Hararetle çalışıyordu. İçerideki bütün lambalar ve mumlar yanıyordu. Myrnin üstünü değiştirmemişti ama koni şeklindeki şapkayı bir yerlerde düşürmüş olmalıydı. Claire ona bakarken Myrnin gömleğinin kolunu mumlardan birine yanlışlıkla fazla yaklaştırınca kol alev aldı.

Myrnin haykırarak gömleğin kolunu yırttı ve yere atıp üstünde zıpladı. Bununla yetinmeyerek üstündekileri de çıkarıp attı.

Yarı çıplak, vahşi bir halde başını kaldırdı ve Claire'in onu izlediğini gördü.

Bir an ikisi de kıpırdamadı. "Düşündüğün gibi değil," dedi Myrnin.

Claire kenara çekilerek kapıyı kapatıp kilitledi. "Peşinden gelinmesini istemediysen, kapıyı kilitlemeliydin."

"Buna zamanım yok, senin de yok. Bana yardım etmek istiyor musun, yoksa..."

"Sana yeterince yardım ettim!" diye bağırdı Claire. Öfkesini kusuyordu. "Kaçtın! Hepimizi ölüme terkettin!"

Myrnin irkilip çalışırken kullandığı masaya baktı. Claire onun hazırladığı mikroskop camlarını gördü. "Bazı sebeplerim vardı," dedi. "Bu uzun bir oyun Claire. Amelie beni anlıyor."

"Amelie kalbinden kazıklandı," dedi Claire.

Myrnin yavaşça başını kaldırdı. "Ne?"

"Bishop onun hediyesini kabul etti. Jason'ı yani. Jason onun kalbine kazık soktu."

"Hayır." Myrnin gözlerini kapattı. "Hayır, olamaz. Biliyordu... Ona söylemiştim..."

"Onu *ölüme terkettin!*"

Myrnin dizlerinin üstüne çöküp elleriyle yüzünü kapattı.

Claire bir eliyle haçı tutarak ona doğru yürüdü.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Myrnin.

"Bilmiyorum. Olabilir."

Myrnin başını salladı. "Öyleyse bu benim suçum. Böyle olmamalıydı."

"Onun dışındaki her şey böyle mi olmalıydı yani?"

"Oyun uzun," diye fısıldadı Myrnin. "Anlamazsın."

Myrnin'in okuma köşesinde tanıdık bir satranç tahtası duruyordu. Oyun hücum edilirken yarıda bırakılmıştı. Claire, Amelie'yle Myrnin'in oyunun başında oturup soğuk, beyaz parmaklarla taşları oynattığını görür gibi oldu.

"Biliyordu," dedi Claire. "Sana yardım etti, değil mi?"

Myrnin haça pek aldırmadan doğrulunca Claire aleti ona doğru uzattı.

Myrnin onun ellerini kavrayarak haçı aldı ve avcunda tuttu.

Cızırtı falan olmadı. Hiçbir şey olmadı.

"Haçlar işe yaramıyor," dedi Myrnin. "Yarıyorlarmış gibi yapıyoruz ama yaramıyor."

Claire'in ağzı açık kaldı. "Neden?" Ne güzel. Her zamanki gibi, son sözleri yine bir sorudan ibaret olacaktı.

"İnsanları bize gerçekten zarar verecek şeylere yönelmekten alıkoyduğu belli değil mi?" Myrnin kaşlarını kaldırdı ama onların hemen altındaki koyu gözler hüzünlüydü. "Claire, orada zaten kalmayacaktım. Görevim dikkat dağıtıp örneğimi alarak oradan ayrılmaktı."

"Örnek mi?"

Myrnin laboratuar masasını ve orada neyle uğraştığını gösterdi. Claire onun şölene götürdüğü bıçağın gümüş parıltısını gördü. Bıçak temizlenmişti, hiç kan yoktu.

Ama dikkatle yerleştirilmiş mikroskop camlarında vardı.

"Bishop'ın kanı mı?"

Myrnin başını sallayarak onayladı. "Morganville dışından gelen bir vampirden hiç kan örneği alamamıştık. Zaten bildiğimiz kadarıyla Morganville'in dışında vampir yoktu. Bak."

Claire ona güvenmiyordu. Myrnin birkaç adım gerileyerek özür diler gibi eğilip mikroskobu gösterdi.

"Bunu elimde tutmamın bir sakıncası var mı?" dedi Claire bıçağı alarak.

"Bana doğrultmadığın sürece, yok," dedi Myrnin. Bıçak kendisini biraz daha rahat hissetmesini sağladı ama yine de Myrnin'i kollamaktan, mikroskoba odaklanması biraz vakit aldı.

Sonunda başardığında, aradaki farkı anında anladı.

Bishop'ın kan hücreleri -bir vampire göre- gayet sağlıklıydı.

Claire çekilip Myrnin'e baktı. "Hastalanmamış."

"Daha iyisi var," dedi Myrnin mikroskop camlarını göstererek. "Sekiz numarayı dene."

Claire camı değiştirdi. "Fark göremiyorum."

"Kesinlikle," dedi Myrnin. "Bu, benim kanımın içine Bishop'ın kanı katılmış hali. Şimdi yediye bak. Yalnızca benim kanım."

Kabus gibi bir şeydi. Claire hiç bu kadar kötüsünü görmemişti. Serum onu mahvediyordu.

Claire sekiz numaralı örneğe tekrar baktı.

Sonra da yedi numaraya.

"İlaç, o," dedi.

"Artık neden herkesi ve her şeyi tehlikeye attığımı anlıyorsun," dedi Myrnin.

Myrnin bir saat sonra kötüleşti. O örneği gördükten sonra, Claire onun bu kadar bile dayanacağını tahmin etmemişti. Myrnin yorulup sözcükleri karıştırmaya başlayınca, Claire hapishane kapısının kilidini açıp onu hücresine götürdü.

"Lanet olsun," dedi kırık kapıyı hatırlayınca. "Seni taşımalıyız."

Claire sadece Myrnin'in gerekli olduğunu işaret ettiği şeyleri -giysiler, örtüler, halı, kitaplar- aldı ama yine de uzun sürdü. Claire her şeyi yan hücreye taşıyıp oradaki bin yıllık yatağı yenisiyle değiştirdiğinde, Myrnin odasının bir köşesine sinmiş, sağa sola sallanıyordu.

Claire olabildiğince dikkat ederek ona yaklaştı. "Hazır. Hadi, sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Claire, başını kaldırıp ona bakan Myrnin ayağa kalkana kadar onun bir şey anlayıp anlamadığından emin olamadı. Myrnin titreyen elleriyle onu bir kenara itip yürüdü.

Yeni hücrenin kapısını kapattı, kilidi denedi ve kendisini yatağa bıraktı.

"Amelie," dedi. "Amelie'ye iyi bak."

"Bakacağız," diye söz verdi Claire ona bir kan poşeti uzatarak. Poşeti atmamış, elden vermişti. "Anlamamıştım. Özür dilerim."

Myrnin başını salladı. Bakışları kan poşetine kaydı ama başını zorla kaldırıp Claire'in yüzüne baktı. "Oyun uzun,"

dedi. "Bishop'ın istediği şeyi kullanın. Bırakın kazandığını sansın. Zamana oynayın. Doktoru getirin."

"Doktor Mills mi?"

"Yardım gerek."

"Onu buraya getirmenin bir yolunu bulurum." Claire. Myrnin'i bırakmak istemiyordu ama o haklıydı. Yapılması gereken şeyler vardı. "Sen iyi olacak mısın?"

Myrnin'in gülümsemesi bu kez daha buruk ama güzeldi. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Bana güvendiğin için teşekkürler. İnandığın için de."

Önceden değilse de, artık ona inanıyordu Claire.

Gitmek için arkasını dönerken Myrnin'in fısıldadığını duydu. "Çok özür dilerim çocuğum. Seni orada bıraktığım için çok özür dilerim."

Claire duymamış gibi yaptı.

13

Morganville'de elektrikler gittiği için, geçitler daha da karışmıştı. Şehrin tamamı karanlıktaydı ve Claire ne kadar denerse denesin, hedeflerden üçünü oraya çekemedi.

Bu hedefler artık yoktu demek ki.

Evin etrafına yoğunlaşmaya çalıştı, yine karanlıktan başka şey bulamadı. Ama bazı konuşmalar duydu ve bir mumun yakılışını yakaladı.

Aydınlanan, Eve'in yüzüydü.

Evini bulmuştu.

Arkadan gelen sessiz ve şiddetli darbe olmasa, evine adım atacaktı. Geçidin kontrolünü kaybedip haykırarak yere düştü. Myrnin'in çok uzaklardan gelen sesini duydu. "Claire? Claire, bir şey mi oldu?"

Claire bunu yapanın hapishanedekilerden biri olduğunu sanıyordu ama bir el saçlarını dibinden kavradı ve bir dudak, boynuna yapıştı.

Bishop'ın kahkahasını duydu. "Teşekkür ederim," dedi Bishop. "Beni soytarıma getirdin."

Claire'i geçide fırlattı.

Claire öbür tarafta yere düşüp yuvarlandı ve hemen doğrulup tekrar duvara bir hamle yaptı ama geçit bu sefer ona izin vermedi. Claire duvarı yumruklamaya başladı.

İşe yaramadı.

Claire kendisini hiç de evindeymiş gibi hissetmediği için dönüp arkasına baktı. Karanlık ve mutlak sessizlik.

"Merhaba?" Yanıt yok. "Shane? *Anne?*"

Cam Ev'de değildi. Bishop onu fırlatırken hedefi bozmuştu ve Claire nerede olduğunu bilmiyordu.

Burnunu çeke çeke el yordamıyla ilerledi. Elleri yumuşak bir kumaşa değdi. Perde. Perdenin arkasından ışık sızıyordu.

Turuncu bir ışık.

Claire perdeyi açıp dışarı baktı. Morganville yanıyordu. Işık, içeriyi görmesine yeterliydi. Şekil olarak Cam Ev'in oturma odasıyla aynıydı, demek ki bir Kurucu Evi'ydi. On üç tanesinden biriydi ama hangisiydi? Büyükanne Day'in evi değildi, Claire ona daha önce girmişti. O ev mobilya doluydu, bunda ise koliler vardı.

Claire tanıdık gelen bir kanepe gördü ve elini kaygan ahşapta gezdirdi. Arkaya doğru bir nokta pürüzlüydü. Claire iki yıl önce oraya gazoz dökmüştü.

Köşeye yığılmış bazı kolilerin üstünde ismi yazıyordu.

Annesiyle babasının yeni eviydi burası.

Claire şehrin haritasını gözünün önüne getirdi. Bu ev kuzeybatıdaydı, kendi odasının penceresinden Cam Ev görülüyor olmalıydı. Claire bunun ne işine yaracağını bilmiyordu ama belki aklına oraya nasıl döneceğine dair bir fikir gelirdi.

Her şeye rağmen orayı görmeliydi. Arkadaşlarının ve ailesinin iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

O yönde yanan bir ev vardı ama daha önce de yanmakta olan evdi bu. Melville'lerin evi. Claire yangının ötesini pek göremiyordu ama anlaşıldığı kadarıyla Cam Ev'de bir sorun yoktu.

Sirenleri açık polis arabası, yangına doğru hızla gidiyordu. Claire öfkeyle alnına vurdu. "Sersem." Telefonunu koyacak cebi olmadığı için, onu şapkasının içine koymuştu.

Lastiği sayesinde aptal matador şapkası hala başındaydı.

Claire rahatlayarak telefonu aldı ve Richard Morrell'i aradı.

Richard evin önüne yanaşırken hala telefonda Claire'e onun özel şoförü olmadığını, şehirde yapılacak çok şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Claire annesiyle babasının evinden fırlayıp arabaya koştu.

Claire arabaya binince Richard'ın açtığı kapıyı kapatıp kilitledi. Onu tepeden tırnağa süzen Richard hiç de eskisi gibi tertipli ve kusursuz görünmüyordu. Üstü başı is olmuştu ve ayakta duracak hali yoktu. Claire'in o güne kadar gördüğü en sevimli şeydi.

"Sen neye benzemeye çalıştın böyle?" diye sordu.

"Harlequin."

"Batman'in düşmanlarından biri değil mi o?"

"Senin acelen yok muydu?"

Richard gaza basınca araba kaldırımları inleterek yerinden fırladı. "Kemerini bağla," dedi Richard. "Eee, gecen nasıl geçiyor?"

"Harika," dedi Claire. "Senin?"

"Öyle böyle değil." Direksiyonu çevirip arabayı sağdaki bir yola soktu. "Elektrik santralinde Amelie'nin iki vampir arkadaşı, ışıkları açmayı reddediyor. Üç tanesi de Bağış Merkezi yanarken müdahale etmemizi engelledi. Neler olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Oyun uzun," dedi Claire. Richard ona tersçe baktı. "Satrançta rakibini yanlış hamlelere yönlendirecek açılışlar yaparsın."

"Satranç mı?" dedi Richard. "Ben *insan hayatından* bahsediyorum. Çocuk, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Ben kendimi korkutuyorum," dedi Claire. Kendisini çocuk değil, bir milyon yaşında gibi hissediyordu ve çok yorgundu. "Beni eve götür yeter."

Çünkü Amelie'ye, biraz önce Myrnin'i tek başına, Bishop'ın merhametiyle baş başa bıraktığını söylemeliydi.

Claire, kızkardeşi ve babasının anında etrafını sardığı Richard Morrell eşliğinde geldiğinde, Amelie koltukta oturuyordu. Çok iyi görünmüyordu ama ölmemişti hiç değilse.

Claire ona karşı hiç sempati duymuyordu.

"Myrnin," dedi Claire. "Onu kullandın."

Amelie'nin koltuğunun dibinde duran Sam ona kaşlarını çattı. "Yapma. Çok yorgun."

"İyi de hepimizin sorunları var." Claire, Michael'ın elini de itti. "Bishop'ın kanı hastalığı iyileştiriyor. Myrnin ve sen haklıymışsınız."

Amelie'nin ifadesi değişmedi. Soğuk ve erişilmez görünüyordu.

Claire birden onun canını yakmak istedi, vahşice ve şiddetli bir dürtüydü bu.

Claire de bu dürtüye uydu.

"Bishop orada," dedi. "Myrnin'i ele geçirdi."

Amelie'nin gözleri Claire'e odaklandı ve Claire'in öfkesi eriyip gitti. "Biliyorum," dedi Amelie. "Hissedebiliyorum. Myrnin'i bu şekilde kullanmanın risk olduğunu biliyorduk ama bir şeyler yapmak zorundaydık."

"Onu orada bırakamazsın."

Amelie iç çekti. "Doğru," dedi. "Bırakamam. Myrnin'e hala çok ihtiyacım var. Oyunun bu kadar başında onu feda edemem."

Claire zorlukla yutkundu. "Herhangi birimiz senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Amelie etrafına baktı. Kan verdiklerini gösteren mor bandajlı insanlara, emir bekleyen vampirlere...

"Benim için her şey demeksiniz," dedi Amelie. "İstediğim tek şey, halkımın ve senin insanlarının kurtuluşu. Buraya o

yüzden geldim. Bütün çabam bunun için." Eski Amelie'nin bir parçası geri gelmişti. "Bunun için Myrnin'i feda edebilirim. Oliver'ı. Sam'i. Hatta kendimi de. Ama yetmiyor."

İçerideki herkes susuyordu. Shane gelip Claire'in yanında durdu. Eve'le Michael da tam arkalarındaydı.

Ama Amelie doğruca Claire'e bakıyordu.

"Kazanmak için sen neyi feda ederdin Claire?"

"Bu bir oyun değil," dedi Claire.

Amelie başını eğdi. "Doğru. Bu bir savaş. Hayatlarımız için mücadele etmek zorundayız."

Claire arkadaşlarıyla el ele verdi.

"O zaman bize ne yapacağımızı söyle."

Amelie bir an sessiz kaldıktan sonra ayağa kalktı. Claire bunun neye mal olduğunu ancak onu çok çok iyi tanıyanların tahmin edebileceklerini düşündü.

Amelie sesini bütün salona ulaşacak kadar yükseltti.

"Güçlerimiz bölünmeli," dedi. "Kurucu Evleri'ni, kan aracını, üniversiteyi ve Common Grounds'u kaybetmemeliyiz. Dayanacağız. Bishop'ın peşinden gidenlere avlanma özgürlüğü sözü verildi. Gücü yetenlerimiz, onlara karşı duracak. Av olabilecekler kendilerini korumak üzere silahlanacak. *İsteğe bağlı değil bu.* Bütün insanlara silah verilecek ve vampirlerle nasıl baş edileceği öğretilecek."

"Bunun dönüşü yok," dedi Oliver. Sesi sakin geliyordu ama ifadesi öyle değildi. "Onlara çok şey veriyorsun."

"Onlara eşitlik veriyorum," dedi Amelie. "Bunu benimle şimdi mi tartışmak istiyorsun?"

Korkutucu bir duraksamadan sonra, Oliver başını iki yana salladı.

"Gidin öyleyse," dedi Amelie. "Oliver, Eve, siz Common Grounds'u koruyun. Sam, Kurucu Evleri için koruyucular seç. Her ev için en az iki vampir ve iki insan. Michael, Richard, üniversiteye gidin. Rektörü arayacağım, ihtiyacınız olan her şey size sağlanacak."

Bakışları Claire'e kaydı. "Sana burada ihtiyacım var," dedi. "Gidip Myrnin'i getireceğiz."

"Bishop orada," dedi Claire.

"Farkındayım. Gerekli önlemleri alacağız."

Shane gırtlağını temizledi. "Bensiz hiçbir yere gidilmiyor."

"Ne yazık ki gidiyoruz," dedi Amelie. "Senin için çok özel bir görevim var Shane Collins."

"Hiç hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

Amelie gülümsedi.

"Galiba öyle," dedi Shane.

"Sen kan aracından sorumlu olacaksın," dedi Amelie. "Ve bir şeyden daha."

"Kan aracı yetmiyormuş gibi."

Amelie cüppesinin cebinden deri ciltli, bir kitap çıkardı.

Çok tanıdık bir kitaptı bu. Başlarına onca şey getirmişti. Bishop onu arıyordu.

"Bundan sorumlu olacaksın," dedi Amelie kitabı Shane'e uzatarak.

Shane kitabı alırken, Claire, Amelie'nin yaptığını anladı.

Kurucu, Shane'i yem yapmıştı.

tg: kaktusunx